

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVIL

YOU KNOW

DIAMOND DEVILS

HARMONY WEST

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DEVIL YOU KNOW

HARMONY WEST

Telif hakkı © 2025 Harmony West

Kapak Tasarımı © 2025 Beholden Kitap Kapakları Sanat © 2025

Zoe Maxwell

Yayınlayan: Westword Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

ISBN (ciltsiz): 979-8-9881181-7-6

Harmony West'in diğ er eserleri

Diamond Devils Serisi [Eğ er](#)

[Cesaretin Varsa Sana](#)

[Boğ ulmak](#)

[Tand ığın Şeytan Senin](#)

[İçin  l](#)

Aziz ve Günahkar D eti [Onun](#)

[Azizi](#)

[Onun G nahkarı](#)

Tek Başma

[Her Zaman Seninle Beni](#)

[B y le](#)

Şeytanlarını arayan küçük şeytanlar için

İçindekiler

<u>Önsöz</u>	—
1. <u>Juliet</u>	
2. <u>Trey</u>	.
3. <u>Juliet</u>	
4. <u>Trey</u>	.
5. <u>Juliet</u>	
6. <u>Trey</u>	.
7. <u>Juliet</u>	
8. <u>Trey</u>	.
9. <u>Juliet</u>	
10. <u>Trey</u>	.
11. <u>Juliet</u>	
12. <u>Trey</u>	.
13. <u>Juliet</u>	
14. <u>Trey</u>	.
15. <u>Juliet</u>	
16. <u>Trey</u>	.
17. <u>Juliet</u>	
18. <u>Trey</u>	.
19. <u>Juliet</u>	
20. <u>Juliet</u>	
21. <u>Trey</u>	.
22. <u>Juliet</u>	
23. <u>Trey</u>	.
24. <u>Juliet</u>	
25. <u>Trey</u>	.
26. <u>Juliet</u>	
27. <u>Trey</u>	.
28. <u>Juliet</u>	
<u>Epilog</u>	—

[Harmony West'ten Daha Fazla Okuyun Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz

Trey

Babanıza cesetlerin nereye gömüldüğünü SORMAYIN.

On yaşında, sayısını kaybetmişim. Hizmetçi, bahçıvan, öğretmen, dadı...

Ama birini asla unutmayacağım.

Annem elimi tutup beni dışarıya, yıldızların altına götürdü. Çimlere uzandık, sırtımıza serin toprak değiyordu, annem bana takımyıldızları gösteriyordu. Orion, Koç, Büyük Ayı, Cassiopeia. "Sana hamile olduğumu öğrenir öğrenmez, sana Koç adını vermek istedim."

Elini karnının üzerine koydu, sanki o günlere geri dönmüş gibi. Ben doğmadan ve babamın en büyük hayal kırıklığı olmadan önce.

"Neden koymadın?" Koç, Trey'den çok daha iyi bir isimdi. Keşke bu benim ilk adım olsaydı, ikinci adım değil. Keşke yıldızların adını alsaydım.

Dudaklarını o kadar sıkı kapattı ki, gözü gibi moraracak sandım. Eğildiğinde masanın kenarına çarptığını söyledi. "Baban Trey ismini daha çok sevdi. Bu bir aile ismi."

"Ama sen sevmedin."

Babam onun beni beslemesini ve yıkamasını bekliyor olabilir, ama beni nasıl yetiştireceğine dair her karar ona aitti. Adım, eğitimim, hobilerim, cezalarım. Ev hizmetçileri ve öğretmenlerle çok meşgul olsa bile, anneme ve bana yaptığımız her yanlış şeyi söylemek için her zaman zaman ayırırdı.

Yıldızların ve ay ışığının altında, cırcır böcekleri cıvıldıyor, ateş böcekleri parıltıyordu. Sıcak gece havası çıplak kollarımı ve bacaklarımı sararken göğsüm sıkıştı. Yazın bitmesine hazır değildim. Annemden ayrılmaya hazır değildim. "Haftaya yatılı okula gitmek istemiyorum."

Gitmek istemediğimi biliyordu. Geçen dönem bittikten sonra babam duyuruyu yaptığından beri ona bunu söylüyordum. Özel okulum yeterince iyi değildi

. Yüzlerce kilometre uzaktaki, ülkenin en iyi yatılı okulunda eğitim almam gerekiyordu.

Annem elimi sıktı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Biliyorum. Ben de gitmeni istemiyorum. Seni çok, çok özleyeceğim."

"Geri döneceğim, değil mi?"

Başını bana doğru eğdi, tanıdık yeşil gözleri gülümsemesi kadar yumuşak ve sıcaktı. "Tabii ki döneceksin. Burası her zaman senin evin olacak. Ben neredeysem, orası senin evin. Tatillerde geri geleceksin, bol bol yemek yiyeceğiz ve bir sürü hediye açacağız."

Başımı salladım ve gözyaşlarımı sildim. Onunla kalabilmek için tüm hediyelerimden vazgeçerdim. "Seninle yıldızları kim sayacak?"

Adada hiç arkadaşımız yoktu. Okulda bile kendime saklanmayı öğrenmiştim. Birine çok yakınlaşırsan, ertesi gün o kişi gitmiş olurdu. Babama çok yakınlaşan herkesin başına gelen buydu ve ben de diğerleri gibi ortadan kaybolmadan önce onların arkadaşı olmamayı öğrenmiştim.

Annemin bensiz ne kadar yalnız hissedeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Elimi tekrar sıktı ve beni ayağa kaldırdı. "Benim için endişelenme. Ben iyiyim. Hadi yatmaya gidelim, tamam mı?"

"Bence gözlük almalısın." Kafasını eğip şaşkın bir ifadeyle bana baktığında gözünü işaret ettim. "Böylece bir şeylere çarpmayıp kendini incitmezsin."

Gözleri yaşlarla doldu, sonra benden uzaklaşıp elini uzattı. "Hadi."

Beni yatağıma yatırdı ve kitabımızın bir sonraki bölümünü okudu. Kuleye hapsedilmiş, iyi olmak isteyen ama nasıl yapacağını bilemeyen bir prensin hikayesi. Her gece, annemin okuduğunu dinlerken yumruklarımı sıkardım, prensin bir çözüm bulup bana cevabı açıklamasını umardım.

Ama bölümün sonunda prens cevabı bulamadı ve annem kitabı kapatıp bana ninni söyledi.

Gözlerimi kapattım ama annem alnımı öpüp iyi geceler diledikten sonra bile uyku gelmedi.

Sessizlikte omurgamdan bir ürperti geçti. Dokuz yatak odalı üç katlı ev babamın gurur ve sevinciydi, ama içi soğuk ve cansızdı. Her gece karanlıkta tek başıma yatarken korku boğazımı sıkıyordu. Koridorda sessizce yürürken her zaman bir döşeme tahtası gıcırdıyordu. Geceleri koyun saymazdım, hayaletleri sayardım. Babamın eliyle yaratılmış hayaletleri.

Hizmetçi, bahçıvan, öğretmen, dede...

Sessiz evin içinde kulakları sağır eden bir çığlık yankılandı.

Yataktan atlayıp koşarak kimin olduğunu, ne olduğunu görmem gerekirdi. Ama donakalmıştım, omurgam kaskatı kesilmiş, yumruklarım battaniyeyi sıkıca kavramıştı. Ürkütücü bir sessizlik çöktü, saatin tik takları bile bu sessizliği bozmuyordu.

Ta ki başka bir kulakları sağır eden çığlık duyulana kadar.

Kalbim hızla çarparak yataktan sürünerek çıktım ve kapıma doğru sessizce ilerledim, neredeyse duyulmayacak bir gıcırta ile kapıyı yavaşça açtım. Babam geceleri odamdan çıkmamı sevmezdi, susamış olsam bile. Ama çığlığı kimin attığını öğrenmem gerekiyordu. Çığlıkları görmezden gelerek çok fazla gece geçirdim ve ertesi gün babam bana artık hizmetçi, bahçıvan, öğretmen veya dadıyı görmeyeceğimizi söylerdi.

Koridorun diğer ucundan homurtular geliyordu. Annemle babamın odasından küçük, titrek bir ışık sızıyordu. Annem yatmadan önce mum yakmayı severdi. Karanlığı sevmediğini söylerdi. Ben de sevmezdim.

Koridorda sessizce ilerlerken, ışığın içinden bir gölge geçti ve durup ciğerlerim yanana kadar nefesimi tuttum.

Gölge uzun ve geniş omuzluydu. Babamdı.

Geceleri yataktan kalktığımı görürse bana bağırırdı, hatta daha kötüsü olurdu. Ama ya çığlığı duymamışsa? Annem olabilir ve bizim yardımımıza ihtiyacı olabilir.

O hikayedeki prens gibi olmalıyım. Onun için cesur olmalıyım, bu iyi olmamak anlamına gelse bile.

Her adımda, ayaklarımın altındaki hafif gıcırıtlara irkiliyordum, ama babam beni bulmak için koridora çıkıp odama geri itmedi.

Sonunda eşığe ulaştım. Titrek mum ışığının yanında, annem yüzüstü yatakta yatıyordu, yüzü yastığa gömülmüş ve saçları sanki su altındaymış gibi etrafına yayılmıştı. Hareket etmiyordu.

Odanın köşesinde, babam onu uyandırmamaya çalışır gibi sessizce hareket ediyordu. Havluları topluyordu, ama elleri izler bırakıyordu. Kanlı izler.

"Ne oldu?"

Babam gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana döndü. Onu daha önce hiç korkmuş görmemiştim ve bu sadece bir an sürdü, sonra bakışları her zamanki sakin öfkesine geri döndü. "Yatağına git, Trey."

"Annem iyi mi?" Onu daha önce hiç karnı üstüne yatarken görmemiştim.

Annemin başı yavaşça dönene kadar ikimiz de sessiz kaldık. Kalbim büyük bir rahatlıkla sıkıştı.

Kanayan burnunun altında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben iyiyim, Trey.

Yatağına git, tamam

mı?" "Ama..."

"Anneni dinle." Babamın keskin sesi beni irkitti. Çamaşır şutuna doğru yürüdü ve kanlı havluları içine attı. "Yatağına dön."

"Kanaman var anne."

"Sadece burun kanaması," diye tersledi babam. "Hepimizin başına gelir."

"O zaman neden ellerinde kan var?"

"Yok." Babam ellerini kaldırdı, kanı silip temizledi. "Yine hayal gücün çılgına dönmüş."

Hayal gücüm çok çalışırdı. Babam bundan hoşlanmazdı.

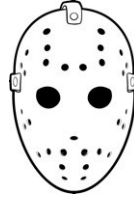
Ama ellerini kaplayan kanı hayal etmiyordum. Sadece burun kanamasıysa annem neden çılgık attı? Neden normalde yaptığı gibi kalkıp beni yatağıma götürmedi?

"Annen iyi." Babam kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü. Ben geri çekildim, kalbim gırtlığıma kadar çıktı ve onun eli, kemeri, ayağı, yumruğu için kendimi hazırladım. Kapıyı kavradı ve üzerime eğildi, boş gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke parlıyordu. "Hemen yatağına git."

Canavarı uyandırmıştım. Yüzeyin hemen altında uykuda olan, asla tamamen uykuya dalmayan ve her an serbest bırakılmaya hazır olan canavarı. Bir sonraki hamlesi kemeri veya yumrukları olacaktı, bu yüzden başımı salladım ve geri çekildim, oradan çıkmak için topuklarımı döndürdüm.

"Ve Trey? Evde olanları kimseye anlatma. Aile meseleleri sadece aile işidir. Annen, ben veya bu eve adım atan başka kimse hakkında konuşma. Anladın mı?"

Tekrar başımı salladığımda, eliyle beni gönderdi ve ben de çıktım. Emrettiği gibi yatağa tırmandım, kalbim çarpıyordu ve annem tekrar çılgık atmadığı için onun dediği gibi iyi olduğunu naifçe düşündüm.

ON BEŞ YAŞINDA, tek istediğim yatılı okulda kalmaktı. En azından orada, geceleri odama kilitlenmeyecektim. Ya da gündüzleri, babamın hoşuna gitmeyen sözler ağzımdan çıktığında.

Siktir git. Siktir git. Hepsini siktir et.

Öfkeli bir adam, öfkeli bir çocuk yetiştiriyor. Şok edici.

En üst katta, birinci kattan gelen sesler duyulmuyordu. Bu yüzden beni burada tutmayı seviyordu, böylece iş toplantılarını, akşam yemeklerini ya da her ne halt ediyorsa onu mahvetmeyecektim.

Bazı geceler annem kaçmayı başarır ve beni kafesimden kurtarırdı. Çoğu geceler ise başaramazdı. Çoğu geceler babamın dayaklarını yerdı.

Neden ayrılmadığımı hiç sorgulamadım. Nedenini biliyordum. Ona vurmaktan çok daha kötüsünü yapardı.

Asıl soru *neden kaldığımız* değil, *nasıl ayrılabilceğimizdir*.

Bir gece daha. Sonra yatılı okula geri dönecektim. Yarın. Bu cehennemde birkaç saat daha dayanabilirdim. On beş yıl dayanmıştım.

Yatağa tırmandım, gözlerimi sıkıca kapattım ve uykuya dalmayı bekledim. Zihnim neredeyse uykuya dalmışken, dışarıdan bir çığlık geldi.

Hemen doğrulup yataktan atladım ve yüzümü pencereye dayayarak karanlığa bakmaya çalıştım.

Küçük ışık huzmeleri, karanlıkta, mükemmel bir şekilde bakımlı çimlerin üzerinde ileri geri hareket ediyordu. El fenerleri. Bir arama ekibi.

Ne arıyorlardı? Kimi?

Anlayamadığım çığlıklar. Kilometrelerce uzanan arazinin kenarını çevreleyen ağaçların arasında kaybolan el fenerleri, ardından uçurum kenarı ve bekleyen okyanus dalgaları.

Karanlıkta bir silüet. İki mi? Belki daha fazla. El fenerleri yoktu, ama arabayı boşa aldılar ve sessizce garaj yolundan aşağı yuvarlandılar, sonra motoru çalıştırdılar, fark edilmemek için farları kapatarak. Biri adadan kaçıyordu. Keşke beni de yanlarında götürselerdi.

Annemle babam hiç gelip açıklamadılar.

Ertesi sabah, ufukta şafak sökmek üzereyken babam beni uyandırmak için bağıırıyordu.

Kuru gözlerimle ona baktım. O asla odama gelmezdi. Zorunlu olmadıkça benimle hiç konuşmazdı.

"Kalk."

Dikleştim ve esnedim. "Uçağım öğleden sonra kalkacak." "Annen öldü."

Omurgam kaskatı kesildi. Onu doğru duymuş olamazdım. Annemin öldüğünü, uçuşun rötâr yaptığı ya da tavuğun fazla pişmiş olduğu haberini verir gibi söyleyemezdi. "Neden bahsediyorsun?"

Gözleri sertleşti. Gözleri her zaman soğuk ve cansızdı. O adamın kabuğunun içinde başka bir şey yoktu. "O öldü, Trey. Kalkman gerek."

Nabzım hızlandı. Zihnim uğulduyordu. Panik artıyordu. Bu gerçek olamazdı. "Ne oldu?"

"Boğuldu." Benim yataktan kalkıp giyinmemi beklemekten bıkmış, dolabıma doğru sert adımlarla yürüdü.

"Dün gece herkesin aradığı kişi o mu?"

O sertleşti. Bu evde olan biten hakkında ne kadar çok şey bildiğimi ortaya çıkarmamdan hoşlanmazdı. "Evet."

KontROLSÜZ bir öfke yavaşça göğsümde kaynama noktasına geldi.

Ben odamda kilitliyen annem kaybolmuştu. Onu aradılar, ama onu ölü buldular. Boğulmuştu.

Ben ise onu geride bırakabileceğim saatleri bekleyerek derin uykudaydım.

Bacaklarım kendiliğinden yataktan fırladı. Yumruğumu kafasına geçirebilirdim. Göğsüne bir kurşun sıkabilirdim. "Beni buraya kilitlememeliydin! Onu aramaya yardım edebilirdim. Onu *kurtarabilirdim.*"

Dizlerim titriyordu. Yeni gerçekliğimin ağırlığı sonunda bir kaya gibi üzerime çöktü ve beni ezdi.

Buraya bir mahkum gibi kilitlenmemiş olsaydım, dışarıda annemi arayabilirdim. Suya düşmeden onu bulabilirdim. Suya atlayıp onu kurtarabilirdim. Ya da onunla birlikte ölebilirdim. Bu, onsuz yaşamaktan daha iyi olurdu. Beni seven tek kişi.

"Onun için hiçbir şey yapamazdın." Babam bana pantolon ve ceket attı. "Şimdi takım elbiseni giy."

Naftalin ve toz kokan sert kumaşı yumrukladım, gözyaşlarım bulanıklaştırırken takım elbisenin detayları silindi. "Ne için?"

"Onun cenazesi için."

Bölüm 1

Juliet

Bu gece seni çığlık attıracağız.

Damien Vanderbilt'in sözü, umduğu gibi kalbime korku ya da şehvet uyandırmadı. Korkamam ve bunu hepsi biliyor, bu gece bunu değiştirmek için kendilerine görev edinmiş olsalar bile.

Beni, ortasında devasa bir perili evin bulunduğu 69 dönümlük bir arazide, altı yaşındaki bir çocuğu bile korkutmayacak ürkütücü bir saman balya gezintisi ve ziyaretçilere atlayarak korkutmak için kiralanmış bir grup korkutucu aktörle izole etmek, beni çığlık attırmaya yetmez.

Bu maskeli adamlardan biri beni gerçekten korkutmayı başarırsa, onunla evlenirim. onunla evlenirim.

Şeyta n l a r korkutmak için para alan aktörler bile değiller, ama yine de maskelerle etrafta dolaşıp kitleleri korkutuyorlar. Eminim bu onların sapıklığıdır. Ne yazık ki on beş yaşımdan beri hiçbir şey beni korkutmuyor.

Gerçekten çok yazık. Müstehcen seks içeren korku filmleri en büyük tahrik

Koyot ulumalarının mekanik notaları ve cadıların kahkahaları hoparlörlerden . Gözlerimi deviriyorum.

Mısır labirentinde, Sienna kolunu koluma doluyor. Zaten titriyor, heyecandan çok korkudan. Korkutucu makyajları ne kadar saçma olursa olsun, korkutucu aktörler ona her atladığında çığlık atıyor.

"Neden bu gece gelmek istedin ki? İkimiz de senin bir bebek olduğuna biliyoruz."

Bana somurarak bakıyor. "*Değilim*. Sen ve arkadaşların eğlenceli olacağına söz verdiniz."

"Tabii. Kesinlikle Luke'u maskesi takılıyken perili evde sismeyi planlamıyorsun."

Tabii ki öyle, çünkü kızarıyor. En iyi arkadaşımı tanıyorum.

Ayağımın altında bir mısır koçanı çıtırdıyor ve Sienna hızla dönüyor. "Duydun mu?"

"Sakin ol. Bu, şimdiye kadar gittiğim en az korkutucu perili ev." Eylül gecesinin havasında, çocuklar çılgık atıyor, korkutucu aktörler bağılıyor ve sınıf arkadaşları kahkahalara boğulmadan önce çılgık atıyor.

Massacre Manor tam bana göre olmalıydı. Eğer tek bir santimi bile birazcık korkutucu olsaydı.

Arkamızda ayak sesleri yankılanır. Sienna benimle birlikte mısır duvarına saklanmaya çalışır, ama kaya gibi sert bir vücut, aramızdan koşarak geçerken birleşen kollarımızı ayırır.

Damien'in yüzünü bir gaz maskesi kaplıyor. Arkasında Knox, Finn ve Luke onu takip ediyor. Knox ve Finn aynı gaz maskeleri takmış, Luke ise kırmızı şeytan boynuzları olan koyu gri bir maske takmış.

Sienna elini göğsüne bastırır. "Beni çok korkuttun."

"Sen kolaysın." Damien bana dönerek maskesini eğdi. "Şimdi sadece psikopatı korkutmamız gerekiyor."

Geçen dönem bana taktıkları lakabı hiç de sevmiyorum. "İyi şanslar. Sen bir köpek yavrusu kadar korkutucusun."

"Dikkatli ol." Bana yaklaşır, sanki 2 metre boyundaki devasa vücuduyla üzerime çökmesi beni titretmeye yetecekmiş gibi. "Isırmam çok daha acıdır."

Gülüyorum. Benim ne kadar sert ısırp karşılık verebileceğimi bilmiyor. Damien'in boş tehditleri beni hiç endişelendirmiyor.

"Koş tatlım," Luke Sienna'ya fısıldadı.

O gülümser ve kaçmadan önce bana elini uzatır. Ben de ona gülümserim. *Bu* yüzden buraya geldik. Karanlıkta maskeli adamlar tarafından kovalanmak için. Bu gece sadece birimiz sikilecek olsa bile.

Mısır saplarının arasında koşuyoruz, sağ tarafta kalıyoruz çünkü bu kadar basit bir labirentten kaçmak için en iyi yol bu. Roket bilimi değil ya.

Yanımda Sienna gülüyor, arkamızda ise Şeytanlar dolunayda kurtadamlar gibi uluyorlar. Bir grup aptallar ama garip bir şekilde sevimli. Belki sikilebilirler, ama üçü birden olsa bile benim zevkime göre neredeyse kesinlikle çok sıradanlar.

O üçü benimle baş edemez. Bana taktıkları küçük lakap bile bunu tam olarak ifade edemiyor — ben onların tanıdığı herhangi bir psikopatlardan çok daha dengesizim.

Baldırlarım yanmaya başladığında, Sienna nefes nefese kalır.

O hiç sporcu olmamıştı ve ben de olanlardan sonra koşmayı bıraktım.

Docs ayakkabılarım ve file çoraplarım koşmak için uygun değildi. Etek giymek iyi oldu ama siyah iç çamaşırım göğüslerimi yerinde tutmaya yetmiyor. Daha hızlı koşarsak göğüslerim çeneme çarpacak diye yemin ederim.

"Durmam lazım!" Sienna elimi bırakıp dizlerinin üzerine çökerek nefes nefese kaldı.

Serin sonbahar havası yanaklarımı okşuyor. En sevdiğim hava. En sevdiğim mevsim. Ürkütücü mevsimde kendimi en çok evimde hissediyorum. "Seni gerçekten spor salonuna götürmemiz lazım. Her gece Luke'un yatağında yatmak, şimdiye kadar dayanıklılığını artırmadı mı?"

Sienna başını kaldırmadan bana orta parmağını gösterir.

"Bayanlar!" Knox bizi kovalamaktan kardeşçe bir zevk alıyor. O çocuksu ve çekici, ama hiç benim tipim değil. Damien bir Rottweiler gibi; havlayabilir, hatta ısırabilir, ama özünde sadece sevginizi isteyen yumuşak kalpli biridir. Finn neredeyse hiç konuşmaz, ama benim sesli bir erkeğe ihtiyacım var.

Karanlıkta dört maskeli adamın beni mısır labirentinde kovalaması benim için en büyük heyecan kaynağı olmalı, ama damarlarımda adrenalin ya da şehvet dolaşmıyor.

"Bizden saklanamazsın," diyor Damien.

"Sienna'ya dokunma," Luke arkadaşlarını uyarır.

"Merak etme. Juliet üçümüz için yeter." Knox'un sözlerinin ardından kahkahalar yükselir ve gözlerim yıldızlara doğru kayar.

Daha çok, ben üçü için fazla geliyorum. Hepsi de sonunda hepsini isteyecek bir kız bulacak kadar çekici. Ama o kız ben değilim.

Sienna sonunda dikleşir. "Biz daha iyi..."

Cümlesini bitiremeden, yeşil gözleri fal taşı gibi açılır ve arkamı işaret eder.

"Ne?"

Büyük, damarlı bir el demir gibi sıkıca omzuma iner.

Geceyi yırtan çığlık, en yakın arkadaşşımdan geliyor, sonra birdenbire mısır saplarının arasına çekiliyorum. "Juliet!"

Beni kolaylıkla sürükleyen kaçırının kollarında çırpınıyorum, sert saplar bacaklarıma ve yüzüme çarpıyor. Beni bir engerek gibi saran kolu, kaburgalarımı morartacak kadar sıkı sıkıyor. "Siktiğimin herifi! Bırak beni!"

"Bu güvenlik kelimesi değil." Düşük, baştan çıkarıcı mırıldanması karnımın altında sıvı bir sıcaklık oluşturur, yüzünü kapatan maske kelimeleri bozar.

Korkutucu aktörler, güvenli kelimeyi kullanmadığımız sürece bize dokunabilirler. *Kırmızı*. Bu aptalca bir seçim çünkü çok fazla kelime buna benziyor. Eğer pes edip onu kullanacağımı düşünüyorsa, bir daha düşünsün.

"Juliet nereye gitti?" diye sordu Luke.

"Bilmiyorum!" Sienna gerçekten korkmuş, sesi mısırların kaotik hışırtısı arasında tiz ve cırtlak çıkıyor. "Aktörlerden biri onu kaçırdı!"

Dürüst olmak gerekirse, onun adanmışlığına saygı duymak zorundayım. Belli ki bu işten zevk alıyor. Ne yazık ki benimle uğraşıyor.

Sonunda mısır labirentinden çıktığımızda, beni yere itti. Önce kığım yere çarptı, dişlerim birbirine vurdu.

Sonunda onu iyice görebiliyorum. Uzun boylu ve formda, siyah, uzun kollu bir gömlek ve koyu renk pantolon giymiş. Damien gibi iri ve kaslı değil ama yine de korkutucu. Gözleri ve ağzı üzerinde X işaretleri olan neon kırmızısı maske yüzünün her santimini kaplıyor ve kimliğini tamamen gizliyor. Diamond Üniversitesi'nden başka bir Şeytan olabilir ya da rastgele bir korkutucu aktör olabilir. Her halükarda, en ufak bir korku duymuyorum.

"Ooh, *çok* korkutucuydu." Ayağa kalkıp kığımdeki çimleri ve kiri silkeliyorum. "Küçük botlarımla titriyorum."

Maskenin altından gelen kahkahasının yankısı, bana doğru yavaşça yaklaşırken midemi eritiyor. Karanlıkta maskeli bir yabancıнын bana yaklaşması, kalbimi heyecanla çarpıtıyor, bacaklarım birbirine sıkıca kapanıyor. "Seni baştan aşağı titretirim, güzel kız."

Bunun kulağa ne kadar hoş geldiğinin farkında değil. Ya da belki farkındadır. Belki de onun sapkınlığı, bu ürkütücü yerde takip ettiği rastgele kızlarla birlikte olmaktır.

"Kulağa seksi geliyor," diyorum, onu şaşırtacak şekilde bir adım öne çıkarak. "Ben Varım."

O durur ve benim midem hayal kırıklığıyla çöker. O da benim gibi bir kızla başa çıkamaz. Hiçbir erkek başa çıkamaz. "Öyleyse kaç, küçük şeytan."

Küçük şeytan. Psikopat demekten bile daha iyi. "Ne?"

Maskeli korkutucu aktör tek bir adım öne çıkar, hareketleri tamamen sessizdir. Bu kadar iri bir adamın ses çıkarmadan nasıl hareket edebildiği gizemlidir. Belki birazcık korkutucu bile. Neredeyse. "Eğer var mısın, o zaman *koş*."

Dudaklarımdan bir sırtış geçer. Ben her zaman meydan okumaya hazırım. Bu gece işi zor olacak. "Beni yakalarsan, benimle yatarsın."

Maskenin altında ağzının açık kaldığına eminim. Ama bunu öğrenmek için beklemiyorum. Dönüp koşmaya başlıyorum, mısır labirentinden uzaklaşıp karanlığın derinliklerine doğru, gözleri olmayan ve sahte olay yeri bandıyla sarılmış korkulukların koruduğu loş ahıra doğru. İçeride ışıklar yanıp sönüyor ve ziyaretçiler çığlık atıyor.

Ayak sesleri arkamda yere çarpıyor. Neredeyse gülmek üzereyim. Beni kovalayan maskeli adam beni çığlık attıracağını sanıyor, ama onu çığlık attıracak olan benim.

"Daha hızlı koşsan iyi olur, küçük şeytan," diye alay ediyor. "Seni yakaladığımda ne olacağını biliyorsun."

Çılgın kahkaham gece havasında yankılanıyor. Artık koşucu olmayabilirim, ama yıllarca antrenman yaptım. Takımdaki en hızlıydım, her gün kilometrelerce koşardım. Bu beni özel yapıyordu. Beni bir hedef haline getiriyordu. "Yaklaşamayacaksın bile."

Ahırdan gelen yanıp sönen ışıklar, soyulmuş kırmızı duvarların yanında yığılmış karanlık çimlere ve saman balyalarına ürkütücü bir parıltı yayıyor. İnleyen gulyabanilerin mekanik izleri ve gürültülü motorlu testereler gece havasını yırtıyor. Onu ahıra çekip...

Ayağıma sert bir şey takılır ve düşerim, son anda ellerimi önüme uzatarak düşüşümü durdururum. Avuç içlerim önce acımasız toprağa çarpar, eklemlerimden geçen acı ile vücudumun her yeri ağrır. "Siktir!"

Ağır bir vücut üzerime düşer ve beni yere o kadar sert bir şekilde bastırır ki, iz bırakır. Nefes almakta zorlanıyorum, ciğerlerim onu sıkıştırdığı yerden incinmiş ve göğüslerim zıplamaktan ağrıyor. Açıkta kalan cildimin altında toprak ve çimen serin, neredeyse yatıştırıcı.

Sırtımda, maskeli adam hala normal nefes alıyor. Kesinlikle formda. Muhtemelen bir atlet. Lanet olası atletler. Yine de, vücudunun benimkine yapışık olmasının lezzetli hali karşısında salya akıtmaktan kendimi alamıyorum. Kocaman elleri başımın iki yanına yere bastırıyor, göğsü ve karnı beni ezip geçiyor, uzun ve sert ereksiyonu kıcımın üzerindeki ince eteğimin kumaşına batıyor. Uyluklarım kasılır.

Maskenin kenarı, kulağıma eğilirken saçlarımı okşuyor. "Umarım sözünü tutarsın, güzel kız."

Boğazıma bir yumru oturur. *Beni yakalarsan, beni sikersin.* Ama o kadar ileri gitmez, değil mi?

Yapacak mıyım?

Evet, tabii ki yapacağım. Maske fetişim olduğunu keşfettiğimden beri hayalini kurduğum şey bu.

Öğleden sonra saçlarımı topladığım yan örgüyü çekip başımı yukarı doğru kaldırıyor. Saçımı kafamdan koparacak gibi yaparken, acıdan dişlerimi sıkıyorum. "Ne halt..."

"Kalk." Maskeli adam saçımı tutmaya devam ederek beni ayağa kaldırır.

Ayağa kalktığımda, dirseğimi göğüs kafesine doğru savuruyorum. O geri çekiliyor, ama saçımı tutan eli kaymıyor. Kararlı. Aktörlere saldırmamız yasak, ama umurumda değil. Onlar bize dokunabilirler, ama kimse bizi yere itip saçlarımızı kafa derisinden koparacak kadar çekebileceğini söylemedi. "Bırak beni."

"Korkuyor musun, küçük şeytan?" diye alay ediyor.

Az önce Şeytanlar ile olan konuşmamızı mı duydu? Benim ünümü biliyor mu ve şimdi beni korkutmaya kararlı mı? Gülümsüyorum. "Hiç de bile."

"Yazık." Serbest eliyle yanağımdan kaçan koyu renkli bir saç telini okşadı ve tüm vücudumu ateşe verdi. "Çığlık attıklarında hoşuma gidiyor."

Şu anda kulaklarımda kalp atışlarım gümür gümür çalıyor. Sienna, şu anda karanlıkta maskeli bir yabancıyla ne yapmayı düşündüğümü bilseydi beni azarlayıp aptal diye çağırırdı, ama umurumda değil. En son ne zaman birinin dokunuşu kalbimin atmasını, uyluklarımın titremesini, içimin beklentiyle ısınmasını sağladığını hatırlamıyorum. "Biri beni çığlık attırınca hoşuma gidiyor."

Tek kelime etmeden beni kucaklayıp omzuna atıyor. Kolu bacaklarımı kendine doğru çekiyor, eteğim tehlikeli bir şekilde yukarı kayıyor, gölgelerde bizi gören herkese külotumu gösterebilir.

Kalbim, beni bu kadar kolay taşımaya rağmen çarparken, yumruklarımınla sırtına vuruyorum. Benim için planladığı şeyi merakla bekliyorum. "Beni indir!"

Ahırın içinden gelen mekanik sesler, çığlıklar ve kahkahalar giderek yükseliyor, benim çığlıklarımı ve maskeli adamın aceleci adımlarını bastırıyor.

"Beni indir!" diye tekrarlıyorum ve o da öyle yapıyor.

Beni yere bırakır ve sırtım saman balyalarının keskin iğneleriyle çarpışır. "Daha iyi mi?"

Nefes nefese kalıyorum, tozlu, topraksı koku burnumu doldururken acı ve şok beni sarsıyor. "Adi herif!"

Ben başka bir kelime daha söyleyemeden üzerime atlar ve beni samanın üzerine daha sertçe iter, keskin uçlar kafa derime ve ince bluzuma batar.

Elimden geldiğince göğsüne bastırıyorum, kumaş pürüzsüz ve altındaki sert, sıcak kasların üzerinde beklenmedik bir şekilde yumuşak. O kıpırdamıyor. O, dikkatini yırtık file çoraplarıma verirken, ben onun farkına bile varmadığı vızıldayan bir sinek gibiyim.

Eli yavaşça uyluğumdan yukarı doğru kayıyor, parmak uçları naylon ipliklere takılıyor ve her santimetrede nefesimi tutuyorum. Cildinin benimkine hafifçe değmesiyle tüm vücudum yanıyor, baskı tüy kadar hafif bir öpücükten biraz daha fazla.

Eteğimin kenarına ulaşana kadar durmuyor ve kalbim deli gibi atıyor.

Bu gerçekten oluyor. Ve bu gece için beklediğim gibi değil. Kalan son gücümle göğsüne son bir kez itiyorum. "Çekil üstümden."

"Hayır."

Bu tek kelime midemi bulandırıyor. Bu çok aptalca. Bu adamı tanımıyorum. Onu bir sıraya dizilmiş kişiler arasından bile tanıyamam. Şu anda bana her şeyi yapabilir ve paçayı sıyrabilir.

Tekrar konuştuğunda, sözlerinin altında yatan gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "Şimdi korkuyor musun?"

Evet. Şimdi ödüm kopuyor.

Ama bu, onunla savaşmaya devam etmek ya da kaçmak istememe neden olmuyor. Devam etmesini istiyorum.

Avuç içlerim göğsünden omuzlarına kayıyor, onu kendime çekip "*Evet*" diye fısıldıyorum.

"Güzel." Sesi alçalıyor, düşük ve ciddi. Ses tonundaki alaycı, eğlenceli kenar artık yok.

Eteğimi kaldırıyor ve altındaki ince siyah külotu ortaya çıkarıyor. Maskesinin altından çıkan gırtlaktan gelen inilti beni titretir. İlkel, hayvani. Artık kendini tamamen kaybetmiştir. İkimiz de öyle. Artık korkutucu aktör ve kurban değiliz. Biz, karanlıkta samanlıkta sevişmek üzere olan maskeli bir adam ve onun küçük şeytanıyız, bu perili evde herhangi biri bize rastlayabilir.

Dudaklarımı ısırıyorum. Acele etmeliyiz. Kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum.

Tırnaklarım omuzlarına batarken, bacaklarımı sırtına doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Ereksiyonu külotuma çarpıyor ve ben çığlık atıyorum.

bağırılmayı tercih etmiyorum. Ahırdaki kaosu içinde kimse bizi duymaz.

"*Siktir.*" Bana karşı sikini sürerken inliyor, pantolonunun ve külotunun sürtünmesi her uzvuma elektrik şoku gibi zevk veriyor.

"Aman Tanrım!" Bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum, sanki o benim can simidimmiş gibi ona tutunuyorum. "Bu çok iyi geliyor. Durma."

Neon kırmızısı maskesi üzerimde belirir, sallanırken polyester kollu gömleğinin altındaki kasları dalgalanır. Beni sikmiyor bile, ama klitorisime sürtünmesi beni çıldırtıyor. Her itişte kumaş bacaklarımın arasındaki sel ile sürtünerek külotum sırlıslam oluyor.

Ben onun altında kıvranırken, küçük şeytanını çığlık attırabileceğinden bir an bile şüphe duymayan, kendini beğenmiş maskeli adama geri dönerek gülüyor. "Beni ne kadar ileri götüreceksin?"

Kollarındaki o lezzetli şişkinlikleri kavıyorum, avuçlarımın altında kasları sertleşiyor. Gömleğini yırtmak, tırnaklarımı batırmak ve beni samanlıktaki sikerken derisinin her yerine izler bırakmak istiyorum. "Bu benim fantezilerimden biri. Karanlıkta maskeli bir adam tarafından kovalanmak ve sikilmek."

"Öyle mi?" Maskesi eğilir, eğlenir. Sesi tek başına beni tutuşturmaya yeter. Düşük ve pürüzsüz, erimiş çikolata gibi. "Başka ne var?"

"Uyurken istismar edilmek istiyorum," diye nefes nefese söylüyorum. En karanlık, en ahlaksız arzularımı bilmesini umursamıyorum. Onu bir daha asla görmeyeceğim. Bir yabancıнын benim hakkımda ne bildiği veya ne düşündüğü kimin umurunda. "Bıçakla tehdit edilip, isteğim dışında becerilmek istiyorum. Derimdeki kanı yalamadan önce kesilmeyi istiyorum."

Bunları daha önce hiç kimseye yüksek sesle itiraf etmemiştim. Marcus, nefes oyununu denemek istediğimi, sikilirken bilincimi kaybetmek istediğimi söylediğim ilk kişiydi ve sonuç nasıl oldu, görüyorsun. Fena değildi, hatta zevkliydi, ama onunla birkaç kez birlikte olduktan sonra, benim için yapmadığını anladım. Benim gibi bir kızla nasıl başa çıkacağını bilmeyen deneyimsiz bir üniversiteli çocuktı.

Ama bana karşı sikini sürten maskeli adamın beni nasıl sikmesi gerektiğini tam olarak bildiğini hissediyorum. Beni nasıl orgazm edip çığlık attıracağını ve daha fazlası için geri gelmemi sağlayacağını tam olarak bildiğini hissediyorum.

Nedense, bana sürtünmeyi bırakıp eğildi. Gözlerinin beni delip geçtiğini göremesem de, ayak parmaklarıma kadar lezzetli bir titreme yayıldı. "Demek sen o kişisin."

Şimdi kafam çok karışık. "Hangi şey?" "Aradığım şey."

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor, ta ki o kalçalarını tekrar ileri doğru itene kadar ve gök gürültüsü gibi kasları göğüs kafesime çarparak başım geriye doğru eğilirken bir inilti kaçıyor. Zevk her damarımdan fişkırıyor, kaynama noktasına geliyor. Henüz boşalacağım yok. İmkânı yok. Mümkün değil.

Ama o bana sürtünmeye devam ettikçe, zevk giderek artıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum, bacaklarımla onu bana sabitliyorum ve ezici zevk artarken gözlerim yaşarmaya başlıyor. "Siktir. Durma."

"Benim sikim klitorisini sürtünce gerçekten boşalacak mısın?" Onun alaycı sözleri neredeyse orgazmı ertelememi, ona sandığı kadar dayanılmaz olmadığını göstermemi istiyor, ama egosunu incitmek için direnmeyecek kadar umursamıyorum.

Özellikle de bana daha sert girerken, ereksiyonu o sinir demetini okşayarak beynimde havai fişekler patlatırken. Karşılık veremeden inliyorum.

"Sen gerçekten mükemmel bir küçük şeytansın, değil mi?"

Bu övgü, göğsümde beklenmedik bir zevk dalgası yaratıyor. *Mükemmel*. Kimse bana böyle dememişti. Olanlardan sonra, kimsenin de demeyeceğinden emindim. Kimse benim karanlığımı sevemezdi.

Kalçalarını ileri doğru iterek, amımı onun sikine vuruyorum. Keskin bir inilti çıkarıyor, sert sikini kot pantolonunda seğiriyor ve klitorisime vuruyor. Ben çığlık atıyorum ve o sonunda vücudunu benim üzerime yatırıyor, beni samana sabitleyip kuru sikiyor.

Üzerimdeki ağırlığının ve bacaklarımla arasında sürtünme yaratan penisinin baskısı, klitorisimden başlayıp vücudumun her yerine yayılan zevk dalgaları yaratıyor, ta ki her kasımı sıkıca kavrayana kadar.

Ağzım açılır ve bir çığlık çıkar, orgazm içimi sararken boğazım ağrır. Zevk kafamda çatırdar, gözlerim kayar ve üstümüzdeki yıldızlar güzel, kaotik bir dansla çarpışır. Her zevk dalgası boğazımdan yeni bir çığlık koparır, kalbim bütün gece boyunca hiç olmadığı kadar hızlı atar. Belki de bütün hayatım boyunca.

"Bu ses çok güzel," diye nefes nefese söylüyor. "Benim için çığlık at, küçük şeytan. Küçük kara kalbini ortaya çıkar."

Ben de öyle yapıyorum. Amımın her zonklamasında, damarlarımda her elektrik patlamasında, çığlık atmaya devam ediyorum. Zevk çığlıklarım,

korku çığlıkları tüm evi sardı.

Orgazm sonunda dinerken, o bana doğru itmeye devam ediyor, nabzım hala güm güm atıyor, kaburgalarımı içten morartıyor. *Lanet olsun*. Bu gerçekten oldu mu? Az önce maskeli bir adam samanlıkta bana sürtünüyordu. Penisi klitorisime sürtünerek beni doruğa ulaştırdı.

Eğer bu bir rüyaysa, umarım hiç uyanmam.

Maskeli adam, penisi bacaklarımın arasındaki ıslaklıkta sürtünmeye devam ederken, vücudunun üst kısmını benden uzaklaştırıyor. Maskesi gözlerini gizliyor olsa da, pantolonunun düğmesine uzanırken bakışlarının bana odaklandığını biliyorum.

Yumuşak bir vızıltı kulaklarımı dolduruyor.

Ona durmasını söyleyebilirdim. Güvenlik kelimesini kullanabilirdim. *Kırmızı*. Bundan önce neye rıza göstermiş olursam olayım, o hala bir korku aktörü ve ben bir misafirim.

Ama dudağımı ısırıp ağzımı kapalı tutuyorum. Güvenli kelimeyi siktir et. Beynimi kullanmayı siktir et. Libidomla düşünüyorum ve umursamıyorum. Bu maskeli adamın, gökyüzüne ait olmayan yıldızları görmeden önce beni tekrar çığlık attırmasını istiyorum.

"Juliet?" Karanlıktan, maskeli adamımın arkasından bir soprano sesi geliyor.

Siktir.

Ben bir şey söyleyemeden, benden kalkar ve beni ıslak ve ağırlı - hem acı hem de şehvetle - saman yığınlarının üzerinde bırakır. Soğuk hava beni sarar ve açıkta kalan cildimde tüylerim diken diken olur. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere, küçük şeytan."

"Bekle..."

Ama durmaz, gölgelerin içinde kaybolur. Her uzvum onun peşinden koşmak, bu sefer onu yere itmek, sonra da onun aletini çıkarıp içime sokmak, ikimiz karanlıkta kükreyene kadar onu sürmek istiyor.

Yüzünü ya da adını bilmiyorum. Onu bir daha asla görmeyeceğim ya da o fanteziyi bir daha yaşamayacağım. Bir daha asla kimsenin bana mükemmel küçük şeytan demesini duymayacağım. Aradığı kişinin ben olduğumu söylediğinde ne demek istediğini ona asla soramayacağım.

Ayağa fırlıyorum, eteğimi düzeltiyor, saçımdan ve giysilerimden saman iğnelerini çıkarıyorum.

"Hey!" Sienna bana el sallıyor, Şeytanlar da onun peşinde. Yeşil gözleri fal taşı gibi açılmış, koşarak yanıma geliyor. "İyi misin? Hiçbir aktörün daha önce böyle bir şey yaptığını duymamıştım."

Onu itekledim. "Ben iyiyim. Hepsi eğlencenin bir parçası."

Karanlıkta beni kaçırın maskeli adamla ne kadar eğlendiğimi bilmiyorlar.

"O pislik seni korkutmayı başaramadı, değil mi?" diye homurdanıyor Damien.

"Onun çılgınlığını bile duymadık." Knox maskesini çıkararak somurtkan yüzünü gösterir.

Eteğimdeki kırıksıklıkları düzelttikten sonra gölgelerde maskeli adamı arıyorum. Ama çoktan gitmiş. Dudaklarımdan bir gülümseme sızıyor. "Aslında, korkuttu."

Bölüm 2

Trey

EĞER BEN ŞEYTANSA, babam da Azrail'dir.

Yanımda, loaferları kaldırımda tıklıyor ve elimdeki kask görünce dudakları kıvrılıyor. Motosikletten nefret ediyor, ama parasını o ödedi. Bahçıvanı kötü çalışma koşulları ve taciz nedeniyle onu dava etmekle tehdit ettiğinde rüşvet verdi ve ben de yalan söylemek ve iddiaları reddetmek zorunda kaldım.

Kravatını düzeltir ve buz pistinin bulunduğu spor salonuna doğru yol alır. "Yaptığın karışıklık yüzünden seni reddetmediğim için şanslısın."

Karışıklık. Cinayet teşebbüsünü kastediyor. En azından, cinayet teşebbüsü suçlaması olması gereken şeyi. Belki de iki tane. Hapis cezası. Novak'ın zarar görmemesi için keskin olmayan bir bıçak kullandım, ama o pisliğin boğazını kesmek çok iyi geldi. O anda, sanki babamın boğazına bıçağı sürüyormuşum gibi hissettim. Ama Novak ne kadar pislik olursa olsun, babamın yaptıklarının bedelini ödemek zorunda değildi. Violet de öyle.

Benim babam, herhangi bir sorunu parayla çözüp ortadan kaldırabilecek kadar zengin bir adam. Bu sayede hapis cezasından kurtulup şartlı tahliye oldum. Diamond Üniversitesi kampüsüne ve hokey takımına geri dönebildim. Babam, insanları ortadan kaldırıp paçayı kurtarabiliyor. Oğlunu ölümün eşiğine getirip paçayı kurtarabiliyor.

Novak'ın boğazına bıçağı dayadığım gece ölüm cezamı alacağımdan emindim, ama babam beni bağısladı. Beni kırık, kanlı ve morluklar içinde yaklaşık on iki saat boyunca yerde bıraktı, ta ki sonunda ayağa kalkabilene kadar. Keşke o gece işimi bitirseymiş. Cesedimi annemin yanına atsaydı.

Violet'e ve Novak'a zarar vermek, benim kurtuluşumdu. Hapis ya da ölüm. Hangisi olduğu umurumda değildi, sadece beni bekleyen kader ne olursa olsun, babamın elinden kurtulmam önemliydi.

babamın pençesinden kurtaracağıydı.

Ama bunu çok uzun zaman önce öğrenmeliydim. Kimse ondan kaçamaz.

Omuzlarımdaki, bir daha asla dokunmak istemediğim hokey malzemeleriyle dolu ağır çantayı düzelterek omuz silkiyorum. Hokeyde tek tahammül edebildiğim şey kavga etmek. 90 kiloluk bir pisliği buzun üzerine devirmekten mutluluk duyarım, ama skor tahtasındaki skor umurumda bile değil. "Kaptan olmam gerektiğini söyledin. Ne pahasına olursa olsun."

"*Dikkatli ol*, Trey. O kalın kafanın içindeki tek beyin hücrelerini kullanarak.

Yarım düzine tanıgın önünde kör bir bıçakla değil."

"Bir dahaki sefere rakibimi ortadan kaldırmak istediğinde, biraz daha açık ol. Ya da daha iyisi, kendin hallet." İkimiz de onun bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu biliyoruz.

"Senin çocukça küstahlıklarına ayıracak vaktim yok." Koyu renkli gözleri parladı. Nedense, gözlerinde her zaman bir boşluk vardı. Düz, cansız. Sanki sadece bir beden ve beyin varmış gibi, başka bir şey yokmuş gibi. "Hadi koçunu bulalım. Üniversite hokey takımının politikasından çok daha önemli işlerim var."

"Senin atletizm başkanı olduğunu sanıyordum."

"Ne dedin sen?" Gözleri parladı ve ben sözlerimi geri aldım.

Onun unvanı sadece unvandır. Asıl iş görevlerini astlarına devrediyor, ama yine de eve yüklü bir maaş götürüyor. Herkesin bildiği, ama kimse bir şey yapmadığı açık sırlardan biri bu, çünkü işlerini kullanarak takımlara, özellikle de Diamond Devils'a cömert bağışlar yapıyor.

Babam gibi adamlar, yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalmazlar. Para ve nüfuz, onları dokunulmaz kıldığından, suçlarından ömür boyu paçayı kurtarırlar. Kanunun üstündedirler. Doğanın üstündedirler.

Babamın boğazını keserken, yanımda duran küçük şeytanın görüntüsü gözümün önüne gelir, ikimiz de kan yüzümüze sıçrayıp ayaklarımızın dibinde birikirken gülüyoruz. Dişlerinde onun kanıyla bana gülümseyerek üzerime atılır ve ben de onunla altımızdaki kırmızı su birikintisinde sevişirim.

Ama beni samanlıkta açıkça sikmeme izin verse de, o benim kadar deli değil. Ne kadar deli olduğumu bilseydi, ona yaptıklarımı yapmama izin vermezdi.

Vanderbilt ve Rockefeller, korkutulamayacak psikopatı nasıl korkutacakları konusunda büyük laflar ediyorlardı. Tabii ki ben de katılmak zorundaydım. Ona asla unutamayacağı bir gece yaşatmak için. Ama onun sıkı vücudunun altında kıvranışını, derisinin kanla kaplı olduğunu unutamayan benim.

Hatırlamak istediğim mürekkep, kulaklarını süsleyen ve burnunda parıldayan piercingler ve kaşlarını ayıran piercingler, onun geri kalanını keşfetmek istememe neden oldu, siyah kısa üst ve minik eteğiyle zar zor örtülmüş muhteşem göğüsleri ve kalçaları, botlarının topukları omurgama batarken, ben de bacaklarının arasında sikimi ovuşturuyordum, ta ki o titreyip çılgılık atana kadar.

Siktir, bu şimdiye kadar duyduğum en güzel sestir. O geceki tüm kolay avların korku çılgınlıklarından daha güzeldi. Yatakta harikayım, ama daha önce bir kızı sürtünerek boşaltmamıştım.

Juliet Hayes. Onu tekrar bulacağım. Ona maskeli adamla bir gece daha yaşatacağım, ama bu sefer onu yakaladığımda onu sikeceğim.

Pistin içinde, babam omzuma elini koyup gülümseyerek koçun elini sıkıyor. Onu tanımayan herkesi onun çekici ve dost canlısı olduğuna ikna eden bir gülümseme. Güvenilir.

Koç da el sıkışırken ona gülümser. Maaşını kimin ödediğini bilir. Babam onu kolayca kovdurabilir. "Charles! Nasılsın?"

"Her zamanki gibi harika. Sadece Trey'in antrenmana zamanında geldiğinden emin olmak istedim. Bu sabah ulaşım ile ilgili bazı sorunlar yaşadık." Nefes almak gibi yalan söylüyor.

Koçun bakışları şişmiş dudağıma düşer, ama tek kelime etmez, çünkü atletizm başkanı dün oğlunun ağzına yumruk attı mı diye sorgulayacak kimdir ki? "Geri döndüğüne sevindim, Trey."

Gülmeme engel oluyorum. Bu takımda beni görmekten mutlu olan tek bir kişi bile yok, koç da dahil. İyi bir defans oyuncusu olabilirdim, ama takım oyuncusu değilim. Ayıkken kimseyle uğraşmak isteyen bir tip değilim, özellikle de kasklı, steroidlerle kafayı bulmuş bir grup üniversiteli gençle.

Ama babam üniversitesinin hokey takımının kaptanıydı, ben de onun izinden gideceğim. Ben onun oğlu değilim, onun klonuyum. Tabii benim de bir beynim ve ağzım olduğunu hatırlamadığı zamanlar hariç. Onun kapatıp susturması gereken bir beynim ve ağzım.

Babam omzumdaki elini sıkıyor. "Trey son sınıfta olduğu için kaptan olmasını bekliyoruz."

Koçun gülümsemesi solmaya başlar. "Bu takıma bağlı."

"Onları ikna edebileceğinden eminim." Babam sırtıma vurur, koçu kendisine karşı gelmeye cüret ettiği için boğazlamak istese bile yüzündeki gülümseme hiç kaybolmaz. "Trey değerini kanıtlayacaktır."

Koç başını sallar. "Takımla bunu mutlaka konuşacağım."

Babamın gülümsemesi ekşiyor ve bana soyunma odasına gitmemi söylediğinde oradan çıkmaktan mutlu oluyorum. Babamın koçu parçalamasını izlemek istemiyorum. Kaptan ben olacağım. Buna şüphe yok.

Soyunma odasında deri ceketimi ve bisiklet kaskımı hokey ekipmanlarımla değiştiriyorum. Bu işi hiç özlememişim, ama öfkemi devasa, beceriksiz aptallara yöneltmek kan dökme arzusun biraz olsun dinmesine yardımcı olacak. En azından bir süreliğine.

Buzda, patenler gürültü çıkarır ve bağırışlar yankılanır. Devils'ın çoğu bana pek dikkat etmez. Onlar sadece takımlarında acımasız bir oyuncu daha olduğunu umursarlar, özellikle de Novak'ı kaybettikten sonra. Ama Devils'ın birkaçı puck'tan çok beni hedef alıyor.

Luke Valentine, Damien Vanderbilt, Knox Rockefeller ve Finn Ashby. Novak kampüsten ayrılıp NHL'ye gitmiş olsa da, ona hala sadıklar. Valentine, küçük arkadaşlarına yaptıklarından dolayı bana kızgın. Kaleyi korurken başımın arkasında hiç kaybolmayan bakışından bu açıkça anlaşılıyor. İyi ki o bizim kalecimiz, yoksa beni ortadan kaldırmak için yeterince kızgın olabilir. Başka bir beyin sarsıntısına ihtiyacım yok. Muhtemelen tüm bu kafa travmaları yüzünden bu kadar berbat durumdayım.

Koç ortadan kaybolduğunda, üç Devil bana odaklanır, puck unutulur. Vanderbilt bana doğru kayar, niyetini gizlemeye çalışmadan bana çarpar.

Saniyeler içinde sırt üstü yere düşerim, dişlerim takırdar ve başım döner. *Siktir*. Sırtım ve uzuvlarımdan geçen acı beynimi sarsar. Bu kasklar acıyı hafifletmek için hiçbir işe yaramıyor. Sadece hayatta kalmanı sağlıyorlar, bunun ne faydası var ki?

"Siktir git, Vanderbilt!" Patenlerime geri bindiğimde, damarlarımdan öfke kaynıyor. Çığlık atan su ısıtıcısının kapağını açıp içindekileri dökmek için ihtiyacım olan bahane.

Vanderbilt takımdaki en büyük pislik, en az 1,95 metre boyunda ve Hulk gibi yapılı. Umurumda değil. Dişlerimi kırsın, birkaç kemiğimi kırsın ve beni sezon boyunca yedek bırakın.

Ona yumruk atıyorum ve Vanderbilt beni duvara sürükleyip duvara çarpıyor. Etrafımızdaki adamlar bağırıp tezahürat yaparken görüşüm bulanıklaşıyor.

Yumruğum boğazına çarptı ve o boğuldu, ben de dizimi karnına sokacak kadar eğildim.

Rockefeller ve Valentine bizi ayırır, ikimizi de hücum eden boğalar gibi geri çeker. Ashby aramıza girer, ellerini kaldırır.

Rockefeller'ın tutuşunu silkip atıyorum. "Kaptanına bulaşma." "Sen bizim kaptanımız değilsin," diye hırlıyor Valentine.

"Koçun bu konuda ne diyeceğini göreceğiz."

Vanderbilt doğrulur ve sopasını bana doğrultur. "Babanın parası her şeyi satın alamaz."

Öfkem azalmamış, daha da artmıştır. "Onun parası bununla alakası yok. Ne istersem onu alırım."

Kaptanlık umurumda olmayabilir, ama benden saklamayı planlıyorlarsa bu unvanı istiyorum.

"Ne oluyor lan? Kıpırdanın!" Koçun bağırmasıyla diğer oyuncular pozisyonlarına geri dönerler.

Valentine ve arkadaşları koçun emrini görmezden gelirler. Rockefeller bana başını sallar. "Mısır labirentinde Juliet'i yakalayan sen miydin?"

Omuz silkiyorum. "Öyleyse ne olmuş?"

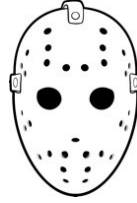
Dördü kasklarının altında kıkırdayarak konuşurlar. "Onun gibi bir kızı asla elde edemezsin," der Vanderbilt eğlenerek.

"Zaten aldım."

Dördü de güler, hiç konuşmadığını gördüğüm Şeytan Ashby bile. Valentine başını sallar. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. O dengesiz bir kız. Sana çok zor anlar yaşatacak."

Yanılıyor. Benim küçük şeytanım zaten elimde oyuncak. Parmaklarımı şıklatmamla bacaklarını açacak, formamı giyecek ve tribünden bana tezahürat yapacak.

"Dediğim gibi. Ne istersem onu alırım."

OTOPARKTA, kaskımı takıp motosikletimi çalıştırıyorum, motor gürültüyle çalışıyor. Babamın, kampüste veya evinin önündeki yolda motosikletimle geçip giderken her seferinde dişlerini gıcırdatması için bulabildiğim en gürültülü olanını aldığımdan emin oldum.

"Lamont!" Koç bana doğru yarı koşarak gelir, bir elinde klipsli tahta, diğer elinde bana uzanır. "Tebrikler. Yeni kaptanımız sensin."

Elini sıkıyorum. "Beni mi seçtiler?"

Dudakları düzleşir, duygusuz bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatır. "Öyle bir şey." Ben de öyle düşünmüştüm. "Yarın görüşürüz."

Motorun uğultusu, deri eldivenlerin gidonu çevirmesi eşliğinde yemekhaneye doğru yola çıkıyorum.

Önümde, ince, dar siyah bir etekle örtülü, inanılmaz bir popo kaldırımında sallanıyor. Üstü poposunun hemen üzerinde bitiyor ve dövmele bir deri parçası görünüyor. Bu mesafeden ne olduğunu anlayamıyorum, ama o dövmenin çizgilerini ezberleyene kadar izleyeceğim. Koyu renk tayt bacaklarını kaplıyor ve eteğinin altında kayboluyor. Tam da olmak istediğim yer. Uzun siyah saçları, her adımda kırmızı çizgilerle karışarak sallanıyor, sanki onu çekmem için yalvarıyor. O bana oral seks yaparken saçlarını çekiyorum, gözyaşları tükürüğüyle karışıyor.

Onun isteğini yerine getireceğim. Onun arzuladığı her türlü pis şeyi yapacağım. O gece onu altımda kıvranırken bana fısıldadığı her şeyi.

Yanında motoru çalıştırıp hızımı onun hızına uydurana kadar yavaşlarken, motorun gürültüsüne hiç aldırış etmiyor ve vizörümü kaldırıyorum. Mavi gözleri bana bakıyor, elektrikli ve delici. Vahşi.

Juliet'i maskemle kazandım, şimdi de maskem olmadan da aynı şekilde bana karşılık vermesini sağlayacağım. Onu bana aşık edeceğim ve Devils'ın sözlerini yutmasını sağlayacağım.

"Trey Lamont." Adım, alaycı bir şekilde ağzından çıkıyor. Sanki benden hiç korkmuyormuş gibi şarkı söyler gibi.

Korkması gerekirdi.

Juliet Hayes adımı biliyor, ama maskenin altındaki adamın kimliğini bilmiyor. "Tanıştık mı?"

Küçük şeytanım muhteşem gözlerini devirip, kalçalarını sallayarak yürümeye devam ediyor. O lanet olası kışını tutup, onu yere yatırıp sikmem lazım. "Şöhretin senden önce geliyor."

"Ne şöhreti?"

"Senin deli olduğun." Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirliyor. Benim deli olmam hoşuna gidiyor, ama bunu itiraf edemiyor.

"Senin için de aynı şeyi duydum." *Psikopat*. Onun ne kadar psikopat olduğunu tam olarak öğrenmek istiyorum.

"Sen benim senin hakkında duyduğum şeylerin yanına bile yaklaşan bir şey duymadın." Güneş ona ışınlarını gönderiyor, siyah saçlarını parlatıyor. "Söylesene:

bir adamı öldürmeye çalışırken, birden fazla tanığın önünde nasıl paçayı kurtardın? Bu gerçekten etkileyici."

Ses tonunda bir tuhaflık var. Alaycı mı konuşuyor, yoksa içten içe benim yöntemlerimi öğrenmek mi istiyor, anlayamıyorum. Belki de kendi cinayet planını yapıyordur. Umarım benimkini değil. Onu öldürmek istemem. Onunla oynamak çok daha eğlenceli olur. "Seni bırakayım, sana her şeyi anlatırım."

Bu onu durdurur. Onu yakaladım. Kızlar ya hokey kaskına ya da bisiklet kaskına bayılırlar. Fazla bir şey gerekmez. "Bisikletle mi?"

Gülümserim. "Ne istersen."

"Bisiklete binmem." Kirpiklerini kırıştırdıktan sonra kaldırıma doğru yürümeye devam etti. "Hokey oyuncularına da."

Neredeyse aşık olacağını bilmiyor.

"Benim kaskımı kullanabilirsin." Kaskım olmadan gitmek zorunda kalsam da umurumda değil. Saatte 110 km hızla beynimi betona sıçratmak harika bir ölüm olur.

Juliet bana orta parmağını gösterir. "Siktir git artık."

Onun kolunu yakalarken dişlerimi sıkarak bisikletimin lastiği kaldırıma çarptı. Onun lanet tavırları beni sinirlendirmeye başlıyor. Onun ağzını sikmek istiyorum.

Gözleri bir anlığına büyüdü, sonra tekrar normal haline döndü. Beni korkuttuğunu belli etmemek için.

Dokunuş elektrikleştirici. Gözlerindeki ışıltıdan, o da bunu hissediyor. Birbirlerini bulmak için cehennemden gönderilmiş iki iblis.

Parmakındaki beyaz altın parıltısı güneş ışığında yansıyor. Sürünen bir yılan. "Güzel yüzük."

Küçük şeytanım bana mide bulandırıcı bir gülümseme atıyor. "Dikkatli ol. Isırır." "Ben de ısırırım."

Benden uzaklaşır, kolunun sıcaklığı avucumdan kaybolur ve bağlantımız da onunla birlikte kopar.

Tek kelime etmeden, dönüp bisikletime o kadar sert bir tekme atar ki, bisikletim altımda sallanır, metalik ses beynimi sarsar.

Valentine yalan söylemiyordu, o gerçekten psikopat. Ellerim gidonu parçalayacak kadar sıkı kavrar. "Kimse benim bisikletimle uğraşamaz."

Bana oral seks yapmadan önce onu dizlerinin üzerine çökertip bisikletimi parlatıp temizleteceğim. İki kez boşalttıktan sonra iyi bir kız olacağına söz verecek ve sonra ayağa kalkmasına izin vereceğim.

"Kimse *benimle* uğraşmaz." Gözlerini benden ayırmadan geri çekildi. "Dikkatli ol. Benimle sorun çıkarmak istemezsin. Başına bela yağdırırım."

Sırtırım. "Yap bakalım."

Küçük şeytanım uzaklaşır.

Maskem takılıyken benimle yatmak istiyordu, ama maskem yokken benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Juliet, biri adını bağırdığında geriye bakar. Esmer bir kız başının üstünden el sallar, ona yetişmek için yarı koşar. Valentine'in kız arkadaşı. Arkadaşının yanında motosikletinde duran kişinin kim olduğunu fark edince bana kaşlarını çatar.

Vizörümü yerine takıp gazı çevirip kalkıştım, ön tekerlek kaldırımdan neredeyse kalkarken arka tekerlek gıcırdadı.

Küçük şeytanımı yakalamak sandığımdan daha zor olacak.

Bölüm 3

Juliet

"O TREY LAMONT MUYDU?" Sienna'nın gözleri dehşetle açılmış. Yırtık kot pantolon ve ön tarafına kırmızı renkle 22 rakamı işlenmiş siyah bir sweatshirt giymiş, sevgilisi için rahat bir kıyafet.

En iyi arkadaşım kolunu koluma takarak, Trey Lamont yoluma çıkmadan önce buluşmayı planladığımız yemek salonu Village'a doğru benimle birlikte yürüyor. "Evet. Şeytanın ta kendisi."

Trey artık uzaktan siyah bir nokta gibi görünüyor. Beni yakalarken deri ceketini hareketleriyle gıcırıyor, sıcak, nasırlı eli bir engerek gibi kolumu sarıyor.

Vizörünü kaldırıp kimliğini ortaya çıkarmadan önce onu daha çok seviyordum. Massacre Manor'daki gizemli maskeli adam gibi, neredeyse beni kir içinde sikmesine izin verecektim.

Sienna'nın yeşil gözleri kısılr ve kolumu çimdikler. "Ona aşık olmayı bırak!"

"Aşık değilim!"

Violet Harris geçen yıl Trey Lamont'un ona ve Wes'e yaptıkları korkunç şeyleri anlattığından beri, Trey Lamont'a karşı morbid bir merak duyduğumu itiraf etmeliyim. Onu başarılı bir sporcu olarak öven makaleleri okuduğumdan beri. Devils'a göre, babası Trey'in suç faaliyetleri ve şartlı tahliye cezasıyla ilgili tüm bilgileri internetten silmeyi başarmış. *Şartlı tahliye*. Bir adamı öldürmeye çalıştığı için. Ve bir kıza saldırdığı için.

Bundan paçayı kurtardığı için ona hayranlık duymalı mıyım, yoksa başarısız olduğu için yüzüne gülmeli miyim, emin değilim. Açıkça öyle olmadığı halde, onun sadist bir katil olduğunu düşündüğü için. Sadece öfke sorunu olan bir üniversite öğrencisi.

Gerçek bir psikopat lazım bana.

"Trey Lamont'a hastalıklı bir hayranlığın olduğunu biliyorum, ama ondan uzak durmalısın," diye uyarıyor Sienna. "O tehlikeli biri ve sen bunu filmlerde seviyor olabilirsin, ama gerçek hayat farklı. Sen, hak ettiğin şekilde seni gerçekten sevebilecek birini hak ediyorsun."

Burun kıvırıyorum. Sienna en iyi arkadaşım, ama benim ahlaksızlığımı gerçekten anlamıyor. O aşkı bulduğu için benim de onu istemem gerektiğini düşünüyor. Aşk, her ne haltsa, aradığım son şey. "Hak ettiğim şekilde mi, istediğim şekilde mi? Çünkü bunlar çok farklı şeyler."

"Hayır, değil. Seni dünyadaki tek önemli kişiymişsin gibi davranan birini istiyorsun. Senin için her şeyi yapabilecek, neredeyse takıntılı birini istiyorsun. Seni mutlu etmek için her şeyi yapabilecek birini. Sen de bunu hak ediyorsun."

Parmağımdaki yılan yüzüğünü çeviriyorum. Kahretsin, belki de en iyi arkadaşım beni sandığımdan daha iyi tanıyor. Bana tamamen bağımlı bir erkek istiyorum. Takıntılı, başka hiçbir şey düşünemeyen, benim için sakatlayacak, parçalayacak ve öldürecek birini.

"Trey Lamont için endişelenme." En iyi arkadaşıma güven verici bir gülümseme atıyorum. "Ya da herhangi bir erkek için. Bekaret yemini ediyorum."

"Ne kadar süreliğine?"

"Bir ay boyunca. En az bir hafta." Sienna gülererek başını salladı.

Hiçbir erkek benimle başa çıkamaz. Hiçbir erkek benim en karanlık yanlarımı sevemez. Ve eğer birine perde arkasını göstermeye cesaret edersem, çılglık atarak kaçır. Olması gerektiği gibi. Damien veya Knox bana psikopat dediğinde, kalbimin, ruhumun, kimsenin kabul edemeyeceği veya anlayamayacağı, bırakın sevmeyi, çok karanlık ve parçalanmış olduğunu hatırlatıyorlar.

Neyse ki, o saçmalığa ihtiyacım yok. Sadece sevişmem lazım. "Ama onunla yatmak gerçekten o kadar kötü mü olur?"

Sienna'nın ağzı açık kalır. "Evet! O dengesiz biri, Juliet."

Yalan söyleyemem, Trey gördüğüm en yakışıklı erkek. Kaşlarının hemen üstüne kadar uzanan kestane rengi saçları, içimi delen keskin yeşil gözleri, ağzının suyunu akıtan kolları ve sırtındaki kasları, keskin çenesi, asil burnu, belirgin elmacık kemikleri ve dolgun, yıkıcı dudaklarında şeytani bir sırıtış. Ama belki de şımarık, hak iddia eden, şiddet eğilimli zengin çocuğun yüzeyinin altında daha derin bir şey yoktur. Belki de o dengesiz bir psikopat değildir, belki de öfke nöbetleri geçiren yetişkin bir adamdır. Sevişmek için bile zamanımı harcamaya değmez.

BRANDON beni bir geziye götürüyor. Kafamda o artık Brandon, Bay Williams değil. Koç da değil. Geçen gün antrenmanda kayıp düştüm ve birkaç kız bana kaşlarını kaldırarak baktı.

Aylardır her gün gizlice dışarı çıkmak benim alışkanlığım haline geldi. Ailem, çoğu gece odamda olmadığımı bilmiyor. Nasıl bilebilirler ki? Ya geç saatlere kadar süren iş yemeklerine katılıyorlar, ya sabah erken saatteki toplantılar için uyuyorlar ya da iş seyahatlerinde yurtdışındalar. Yıllarca geçim sıkıntısı çektikten sonra kariyerleri yeni yeni yükselmeye başladı ve ben on beş yaşındayım. Görünüşe göre bakıcıya ya da ebeveyne ihtiyacım yok. Artık kendime bakabilirim.

Sorun değil. Brandon bana göz kulak oluyor.

Son zamanlarda ise farklı davranıyor. Garip bir şekilde mesafeli. Artık ısınma sırasında gizlice bana dokunmuyor, soyunma odasının dışında bekleyip beni ofisine çekmiyor.

Paranoya kalbimi sarmıştı, ta ki son dersten önce beni büyük bir gülümsemeyle yakalayıp, bu gece saat onda ön kapıda buluşmamızı, bizim için özel bir gezi planladığını söyleyene kadar.

"Biz" dediğinde, sadece ikimizi kastettiğini sandım.

Ama arka yolcu kapısını açtığında, arka koltukta başka bir kız vardı.

Kıskançlık içimi kapladı. O burada ne arıyor? Neden bu kadar güzel? Yumuşak çilek rengi saçları beline kadar dalgalı dalgalar halinde uzanıyor, yanaklarında çiller var ve kaşları mükemmel şekilli, aletle düzeltmeye veya çizmeye gerek yok. O mükemmel ve ondan nefret ediyorum.

Brandon'a dönüp soruyorum. "O kim?" O rahatça

gülümsüyor. "Yeni bir arkadaş."

"Sadece bir arkadaş mı?"

Gülümsemesi genellikle beni rahatlatır, ama şimdi bir parça küçümseme var. Sesini alçaltıyor. "Tabii ki. Sen benim özel kızsımsın, biliyorsun."

Aptalca bir şekilde, göğsüm rahatlamayla doluyor. "İyi."

"Artık gidebilir miyiz?" Sesi nazik ama kararlı. Tıpkı her seferinde ellerimi nereye koymam gerektiğini söylediği gibi.

"Sanırım." Arka koltuğa kayıyorum, hava spreyi kokusundaki tanıdık çam kokusu burnumu dolduruyor ve o kapıyı kapatıyor.

Kız yanımda sessizce oturuyor. Korkmuş bir kedi yavrusu gibi. Gergin, gözleri fal taşı gibi açılmış ve tedirgin. Çoğu insan benden bu kadar korkmaz. En azından ilk başta.

"Merhaba. Ben Juliet."

"Autumn," diye mırıldanıyor, o kadar sessiz ki neredeyse duyamıyorum.

Brandon sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırdığında, "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyorum.

"Aile dostuyuz."

Autumn kıpırdanıyor. Brandon yalan mı söylüyor? Ama Autumn itiraz etmiyor. "Nereye gidiyoruz ki?"

Brandon gülümser, farlar karanlık yolda bize yol gösterir. "Sürpriz, unuttun mu?"

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

Brandon dikiz aynasından Autumn'a bakar. "O imkansız biri, değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, beni dışladığından hoşlanmıyorum. "Ben çok hoş biriyim."

"Öylesin," diye kolayca kabul eder. "İkinizin de birinci sınıf öğrencisi olduğunuzu biliyorsunuz." "Öyle mi?" Dikkatimi Autumn'a çevirip derslerini sorarım.

Mümkün olduğunca tek kelimelik cevaplar veriyor, ama en azından konuşuyor. Dersler ve softbol hakkında konuşuyorum, Autumn ise köpeği ve küçük kardeşi hakkında konuşurken biraz rahatlıyor ve sakinleşiyor.

Brandon'ın gösterge panelindeki saat on bir geçte geldiğinde, ikimiz de esniyoruz. "Ne zaman varacağız?"

"İkiniz biraz kestirmeye ne dersiniz? Uyandığınızda biz de orada olacağız

."

Gözlerimi devirdim. On beş yaşındayım, neredeyse on altı, ama bazen Brandon bana çocukmuşum gibi konuşuyor.

Sonunda ikimiz de uykuya dalıyoruz. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, lastiklerin mürekkep gibi siyah suyun üzerinde asılı uzun bir köprüden geçerek çıkardığı ses.

Belki de Diamond Devils hokey takımının en büyük psikopatının yatak odasına kamera yerleştirmek beni bir aptal yapar.

Trey Lamont'a bana bulaşmaması konusunda uyardım, yoksa ona cehennemi yaşatacağımı söyledim.

Yap bakalım.

Beni kışkırtmamayı öğrenecek. Bunu kendi başına getirdi.

Her ne kadar mantıklı beynim bana bunu bırakmamı ve bu zengin veledi önemsemememi söylese de, onu psikoloji derslerimde ve itiraf etmeliyim ki boş zamanlarımda seri katilleri incelediğim gibi incelemek istiyorum. Wes ve Violet'e neden zarar verdi? Neden birçok tanığın önünde cinayet girişimini bir gösteriye dönüştürdü? Elbette o kadar dikkatsiz olmayacak kadar akıllıdır.

Merakım beni öldürecek.

Kameranın gizlendiğinden emin olduktan sonra, çantamdan kabı çıkarıp masasının üzerine koydum ve kapağını açmadan önce hafifçe yana yatırdım.

Tarantula tereddütle küçük kafesinden çıkar. Trey'in masasına dağılmış defterlerin arasında koştururken çok sevimli görünüyor.

"Onu korkut," diye fısıldarım. "Yurt odamdan onun çılgınlıklarını duymak istiyorum."

Kapıya doğru yöneliyorum ve odasına bakmamaya çalışıyorum. Yere atılmış boxer şortuna, çok çekici görünen dağınık siyah çarşaflara, dağınık masanın üzerinde unutulmuş bıçağa. Bir parçam onu cebime atmak istiyor, ama bu onun şüphelerini uyandıracaktır. Trey geri dönüp beni fark etmeden buradan çıkmam lazım. Mikroskop altında böcek inceler gibi onu incelediğimden öte, ona gerçekten ilgi duyduğumu düşünebilir.

Odadan gizlice çıkarken telefonum titrer.

SIENNA

Yurda dönüyor musun?

JULIET

Evet. On dakika içinde orada olurum.

"Selam, psikopat." Damien kollarını kavuşturmuş, kaslarını şişirmiş ve sırtarak ön kapıyı kapatır.

Knox hepimizin üzerinde yükseliyor, kıcını tezgaha dayamış, ayaklarını çocuk gibi sallıyor, Finn ise omzunu buzdolabına yaslamış.

Hepsi çok yakışıklı, bunu kabul etmeliyim.

"Maskelerinizle daha çok hoşunuza gidiyordunuz."

Knox kalbine bıçak saplar gibi yapar. "Ah. Annem bana güzel olduğumu söyler."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sorar Damien.

"Sen burada ne arıyorsun ki?" Knox atlayarak aşağı iner ve kocaman bir sırtıyla yaklaşır. "Bizimle bir gece geçirmeyi kabul ettiğini hatırlamıyorum. Tabii fikrini değiştirmediyse."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm çocuklar. Ben sadece iş için buradayım." Knox kaşlarını kaldırır. "Ne işi?"

"Cinayet," diye cevaplar Finn.

Diğer Devils, onun ciddi şakasına gülerler. Bu, Finn'in ağzından duyduğum ilk kelime olabilir. "Keşke öyle olsaydı. Sadece düşmanlar arasında yapılan bazı şakalar."

Damien dikleşir. "Düşmanın kim?" "Trey Lamont."

Üçü de sadistçe gülümserler ve Knox elini omzuma koyar. "O zaman bizi de bu şaka savaşına dahil etmelisin."

"Onu sevmiyorsanız neden burada yaşamasına izin veriyorsunuz?"

Damien'in yüzü ekşiyor. "Başka seçeneğimiz yoktu. Evin parasını babası ödüyor. Ya onun burada yaşamasına izin verecektik ya da taşınacaktık."

Kafamı sallarım. Oğlunun kabulünü satın almak zorunda kalmışlar. Puck bunnies Trey Lamont için seve seve diz çökebilirler, ama diğer herkes onu ya nefret ediyor, ya korkuyor, ya da her ikisini birden yapıyor. "Bu çok kötü."

"Evet," Knox da aynı fikirde, "yardım istersen bize haber ver."

"Bir ara bu teklifini kabul edeceğim." Onları geçip kapıyı açtım.

"Diğer teklifimizi de kabul etmekten çekinme," diye Damien arkamdan seslenir.

Evin önündeki kaldırımda, esmer bir kadın duruyor, beni görünce topuklarını dönüp diğer yöne doğru yürüyor. Gözlerimi deviriyorum.

Devils'ın ortaya çıkmasını ya da onu içeri davet etmesini bekleyen çaresiz bir hokey hayranı.

Bu gece hava daha serin. Kollarımın altında parmaklarımı ısıtmaya çalışarak göğsümü kucaklıyorum. Birkaç hafta sonra mini etekleri ve kısa üstleri sıcak taytlar ve uzun kollu giysilerle değiştirmek zorunda kalacağım. Kapandıklarında dövmelerimin parlamasını özleyeceğim. Karanlık bulutlar dolunayın önünden geçiyor ve paranoya omurgamı tırmalıyor.

Birinin gözleri üzerimde.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum, sonra diğerine, sonra da bu hayali kafamdan silip atıyorum.

Telefonum tekrar titrer, ama kontrol edemedim sağımdan bir çıtırtı gelir.

Kaldırımın dışında, ağaçların hemen ötesinde, bir adam beni izliyor. Neon kırmızısı maskesi kalbimin atışını hızlandırıyor.

Massacre Manor'daki korku aktörü.

Olamaz. Beni nasıl buldu? Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni üniversite kampüsüne kadar takip mi ettin? Delirdin mi?"

Neden soruyorum ki? Tabii ki deli.

O bana doğru yavaş adımlarla yaklaşırken, maskesinin altından gelen düşük kahkahası sırtımda ürperti yaratıyor. "Senin kadar deliyim, güzel kız."

"Ama ben bir kızı üniversite kampüsüne kadar takip eden lanet bir sapık değilim." Gerçi ben de onu gözetlemek için şeytanın yatak odasına kamera yerleştiren bir kıyım. Belki bu da beni bir sapık yapar. Ama bu maskeli adamın bunu bilmesine gerek yok.

"Beni burada istiyorsun." Sessiz adımlarıyla bana gittikçe yaklaşıyor. Bu kadar iri bir adam nasıl bu kadar sessiz hareket edebilir? Bacaklarım koşmak için kaşınıyor, ama ona bu zevki vermek istemiyorum. Henüz değil. "Bu yüzden kalbin çarpıyor. Bu yüzden avuçların terliyor. Bu yüzden uylukların kasılıyor. Bu yüzden benim için sırlıslık oldun."

Bana olan etkisinin bu kadar farkında olmasından nefret ediyorum. "Külotum kurudu."

"Ben etrafta olduğum sürece asla kurumazlar." Bana doğru bir adım daha atıyor.

Bu son adım bardağı taşıran son damla. Topuklarımı döndürüp koşmaya başlıyorum, Docs beton zemine çarpıyor. O sessiz bir gölge gibi arkamda ve hızı göğsümü sıkıştırıyor.

Bu saatte kampüs neredeyse terk edilmiş durumda, ama kütüphanede hala birkaç ışık yanıyor. Kapıya yöneliyorum. Binaya girebilsem, tanıklar olacak ve...

Demir gibi bir el beni omuzlarımdan tutup yerden kaldırıyor ve sırtımı tuğla duvara çarpıyor. Tuğla, açıkta kalan cildimi sıyrıyor ve ellerim havaya uçuyor, kalbim deli gibi atarken ve göğsüm inip kalkarken onu benden uzaklaştırmak için yumruk atıp itiyorum.

Karanlıkta, bir hayaletli evde maskeli bir korkutucu aktör tarafından kovalanmak bir şeydi. Beni üniversite kampüsüne kadar takip edip köşeye sıkıştırması ise başka bir şey.

"Şşş." Fısıltısı kollarımdaki ve boynumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor, ama bir şekilde beni sakinleştiriyor. O delinin teki, ama onu istiyorum. Onun istediğini almasını istiyorum. Benim istediğimi.

İkimiz de kafadan kontak. Benim bacaklarımda arasında onun sikini tekrar arzuluyorsam, ondan daha fazla.

Nasırlı avucunu çıplak bacağıma koyuyor. O nasırların meme uçlarımı okşamasını, sert çıkıntılarının klitorisimi ovmasını istiyorum.

Hayır, bu kadar deli olmayı bırakmalıyım. Hayatımdaki tüm karışıklıkların sebebi tam da bu. Avuçlarımda altında hareket ettirilemez bir kaya gibi duran sert göğsüne doğru itiyorum. "Çekil üstümden!"

Dinlemiyor. Nefesi düzensizleşiyor, elini iç uyluklarımda üzerine kaydırıyor, dokunduğu her deri hücresi titiyor. Kulaklarımda nabzımın yankısı duyuluyor.

Avuç içi bacaklarımda arasındaki boşluğu kapladığında, bacaklarım birbirine kenetlenir. *Beni yakalarsan, beni sikersin.* O, kaldığımız yerden devam etmek için buradadır.

Dizimi, testislerine vereceğim zararı umursamadan, tüm gücümle kasıklarına doğru kaldırıyorum.

"Siktir!" Benden uzaklaşır, eğilir ve ağrıyan, kaya gibi sert sikini tutar.

Kahkaham tuğla duvardan yankılanıyor, neredeyse onun inlemelerini bastırıyor. "Senden uzak durmanı söylemiştim."

O toparlanıp misilleme yapamadan, ters yöne dönüp kaçıyorum. Hangi yurt binasında olduğumu bilmesini istemiyorum. Ormana girersem, onu atlatırım. O bu kampüsü benim kadar iyi bilmiyor. Yürüyüş yollarını takip ederek yurda geri döneceğim ve o ağaçlar labirentinden çıkamadan binaya gireceğim.

Botlarım yapraklar ve dalların üzerinde gürültü çıkarıyor, karanlık yolumu bulmamı daha da zorlaştırıyor. Yolları takip edemem, bu beni kolay bir av haline getirir. O kadar aptal değilim ve o da artık benim kolay bir av olmadığını bilmeli.

Göğsümde bir karışım, kesinlik ve kibir, kabarıyor. Bir hayalet gibi gecenin karanlığında kaybolacağım ve o, nasıl bu kadar kolayca ondan kaçabildiğimi merak edecek. Keşke bir sinek olabilseydim de, kaybolduğumu fark edip maskesini çıkardığında yüzündeki şaşkın ifadeyi görebilseydim.

Ama maskenin altındaki yüzü görmek istemiyorum. Gizemi seviyorum.

Ağaçların tepesinden bir parça ay ışığı sızıyor ve ben de o ışığın rehberliğinde ağaçların arasında ilerliyorum, ta ki önümde gölgeli bir silüet belirene kadar.

Vücudumdaki her kas hareketsiz kalır. Nefesim kesilir, her hücrem donar.

O olamaz. *Nasıl?* Beni nasıl yakaladı?

Nereye gittiğimi nasıl tahmin etti?

"Beni rahat bırak." Tanıştığımızdan beri ilk kez sesimde titreme var.

Ondan gerçekten korkuyorum, bana yapabileceklerinden değil, beni bu kadar iyi tanıdığından dolayı.

Onunla ilgili en rahatsız edici şey bu.

O bana ulaşır beni bir ağaca fırlatmadan önce sadece bir adım geri çekilebildim. Omurgam ağacın kabuğuna çarptı ve acı içimi kaplarken çığlık attım.

Omuzlarıma ağır ellerini koyarak beni sabit tutuyor, vücudunu tamamen bana bastırıyor, böylece dizimi kaldırıp tekrar hayalarına vurmamı engelliyor. Sıcaklığı donmuş cildimi ısıtıyor, meme uçlarım ince sütyenimin altında belirginleşiyor, ama bunun nedeni serin gece havası değil. Sert gövdesi benimkine yapışmış, beni salya akıtacak kadar lezzetli.

Tanrım, Juliet. Kendine gel lan.

Maskeli adam, imkansız derecede alçak bir sesle mırıldanır, "Başladığımız işi bitiremedik."

"Bitiremeyeceğiz," diye mırıldanıyorum. "Bana başka bir yere dokunursan seni hadım ederim."

Kısa kahrkahası içimi eritir. "Denemeni çok isterim, şeytan."

Bana taktığı aptalca lakap, midemde kelebeklerin uçmasına neden olmamalı. Her zaman bende bir sorun olduğunu biliyordum, aslında birçok sorun, ama bu maskeli adam hayatıma girdiğinden beri, ne kadar berbat durumda oldu umun farkına vardım.

Cebinden bir bıçak çıkarır ve parmağıyla baştan çıkarıcı bir hareketle bı a ın bı a ını açar. Bıçak ay ışığında parlar ve bo azımda nadir bir yumru oluşur.

Bıçakla tehdit edilip, iste im dışında kaçırılmak istiyorum. O benim kanımı yalamadan önce beni kes.

Ne halt yedim de ona bunu söyledim? Bunlar sadece benim en sapkın, en karanlık fantezilerimdi, gerçek olması gereken şeyler değildi.

Ama o bu yüzden burada. Fantezilerimi gerçeğe dönüştürmek için.

Siktir.

Ne kadar aptalım. Sienna  u anda nerede olduğumu, ba ımı ne tür bir belaya soktu umu bilseydi...

Siktir, Sienna. Ona on dakika içinde yurda gelece imi söyledim. Bütün kampüs güvenlik ekibini pe imden gönderecek. Belki de en iyisi budur. O zaman maskeli adamımı kampüsten kovup geri dönmesini engellerler.

Ama o zaten *benim* maskeli adamım ve bu beni ne kadar delirtirse de, onun gitmesini istemiyorum.

Bu ormanda benim için ne hazırladığını öğrenmek istiyorum.

Maskeli adam ba ını e erek bı a ın bı a ını bo azıma dayadı. Bo azımda takılan sert yumruyu yutamadı ım için bıçak sallanıyor. *Siktir, siktir, siktir...* "Beni  ld rmesen iyi olur."

"Yoksa ne olacak? Beni rahatsız mı edeceksin?"

"Evet. Seni o kadar çok rahatsız edeceğim ki, benimle hiç tanışmamı  olmayı dileyeceksin." Onun hayatını mezardan sonra da bir kabusa  evirece im. Ölüm bile beni durdurmaya yetmez.

"Merak etme, iblis." Maskesinin altında, eminim kendini be enmi  bir sırıtı  takınıyordur. "Seni  ld rmeyece im. Bunda eğlence yok. Seninle oynamak istiyorum ve oyunumuz daha yeni ba ladı. Dizlerinin  zerine   k."

Kalbim g  s kafesime çarpıyor. "Unut gitsin..."

"*Diz   k, güzel kız.*" Sert emri, bı a ın tenime de mesiyle daha da vurgulanıyor.

A cıdan yüzümü buruşturuyorum, boynumdan küçük bir kan damlası sızıyor.
Bu adam çok hasta. Sapık, kafası bozuk.

Kabus gibi bir adam.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Sert toprak çıplak tenime batıyor, soğuk her damarımdan sızıyor. Bıçağı boğazımdan çekmiyor ve ben de kazara daha derine kesmemesi için boynumu geriye doğru uzatıp ona bakmak zorunda kalıyorum. Ya da belki de bu hiç de kazara olmayabilir.

Ona en sapkın fantezilerimi anlattığımda, diğerleri gibi kaçacağını düşünmüştüm. Benim onun için fazla deli olduğumu anlayacağını. Onun kaldırabileceğinden daha büyük bir psikopat olduğumu. Belki de ruh ikizimi buldum.

Ve şimdi gerçekten boku yedim. "Aferin kızım," diye mırıldanıyor.

"Siktir git." Beni bıçakla tehdit etmesi umurumda değil. Savaşmadan pes etmeyeceğim, sadece sözlerimle savaşabilsem bile.

Bir eli fermuarını açar ve aşağı çeker. *Aman Tanrım.* "Dişlerini kullanırsan, bıçağımı kullanırım."

Beni öldürmeyeceğini söyledi ama onu ısırırsam bana zarar verebilir. Ya da fikrini değiştirebilir. Beni bulana kadar cesedimi ormanda çürümeye bırakabilir. Bildiğim kadarıyla, cesetlerden zevk alıyormuş olabilir.

Belki onun penisini yeterince sert ısırırsam, o acı içinde kıvrılırken kaçabilirim. Elbette, onu neredeyse ısırp koparmak, kasıklarına diz atmaktan daha fazla acıtacaktır...

Bıçağı boynuma dayayarak tehdidini keskin bir şekilde hatırlatıyor. "Bunu düşünmeyi bırak."

"Aklımı okumayı kes," diyorum. "Bu rahatsız edici."

Kahkahası bir korku filminden çıkmış gibi, kulaklarımı sarmalayıp büküyor. O kahkahayı kabuslarımda duyacağım. Ya da belki de ıslak rüyalarımda. "Bunun ne kadar rahatsız edici olacağını tahmin bile edemezsin."

Damarlarımda korku ve adrenalin karışımı dolaşsa da, mantıklı beyin hücrelerim ve hayatta kalma içgüdüm bana kaçmamı, bu maskeli adamdan olabildiğince çabuk uzaklaşmamı söylese de... bir parçam onun tadının nasıl olduğunu bilmek istiyor. Bir parçam bunun olmasını istiyor ve o parçam kazanıyor.

"Sikimi çıkar."

Onun lezzetli, şehvetli emriyle ellerim yumruk haline geldi. "Bunu pişman olacaksın. Ne kadar rahatsız edici olabileceğimi bilemezsin."

Benim neler yapabileceğimi hiç bilmiyor. Bilseydi altını ıslatırdı. Bıçak zoruyla bana oral seks yaptıırırsa, intikamımı alırım. Karma acımasızdır, ama ben bir canavarım.

Maskeli adam elimi tutup, kot pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikinin üzerine koyar. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi sikimi çıkar, güzel kız. Bir daha nazikçe sormayacağım."

"Hiç nazikçe sormadın ki," diye homurdanıyorum, ama boğazıma dayanan bıçağın acısıyla, boxerine uzanıp pürüzsüz tenini okşayarak...

Tanrım. Bunu ağzıma sığdıramam. Ya da başka bir yere.

Elimi ucuna doladım ve sert sikini okşamaya başladım, o da boxerinden fırladı. Her santimi kaya gibi sert, kadifemsi pürüzsüz bir deriyle kaplı, hem yumuşak hem de sert. Davetkar ve ürkütücü.

Ben okşarken o inliyor, penisi elimde seğiriyor ve o gece hayaletli evde penisi benim vajinama çarptığında neredeyse yanıp kül olduğumu hatırlatıyor. O hayaletli ev ne tür bir deli psikopatı serbest bırakmıştı? "Aferin kızım."

Dişlerimi sıkıyorum. "Değilim. Buna, ormanda bıçak sallayan deli sosyopatın elinden kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmak denir."

Elini saçlarıma geçirip o kadar sertçe çeker ki gözlerim yaşarır ve bir çığlık atarım. "Sen benim iyi kızsın."

"Ben senin hiçbir şeyin değilim." Kısa bir an için, maskesini çıkarmasını ve ona bakarken göz teması kurabilmeyi diledim. Beni net bir şekilde görebiliyor, ama benim için hala bir gizem. "Ve ben kesinlikle iyi değilim."

"O zaman benim kötü kızım ol, küçük şeytan." Kalçalarını öne doğru itti, neredeyse yüzüme penisiyle çarpacaktı. "Boğazına kadar."

Deli bir maskeli adamın beni ormanın ortasında ona oral seks yaptırmaya çalıştığına inanamıyorum. Ona ne kadar acı çektireceğimi bilmiyor. Aklımdan geçen tüm intikam fantezileri yüzünden neredeyse gülümsüyorum.

Dizlerimin üzerinde ve bıçağı boynumda olsa bile, omuzlarımı geriye çekip çenemi dik tutuyorum. "Bu, gitmek için son şansın. Gitmezsen, pişman olursun."

Bıçağı boğazıma daha sert bastırıyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıp acıdan kurtulmaya çalışıyorum, ama o saçımı yumruğuyla sıkıca yerinde tutuyor. "Spermimin her damlasını yutmazsan, pişman olursun."

Gözlerim birden açılır. "Ben..."

Saçımı bırakır, çenemi aşağı doğru çeker ve sonra penisini dudaklarımın arasına sokar, sıcak, pürüzsüz derisinin hafif tuzlu tadı dilimin üzerinde kayar.

Çenem açılır ve onun kalınlığını yutarken, ağırlı artınca yeni gözyaşları akar. İnsanlar böyle çene kilitlenmesi yaşarlar.

Kampüsü uyandıracak kadar yüksek sesle inerken, penisi dilimin üzerinde kayıyor, ön sıvısının tuzlu tadı boğazımın arkasına çarpıyor. Bıçağı tutan eli, başımın üstündeki ağaca vurarak kendini destekliyor, saçımı tutan eli ise beni yönlendirerek, ağızma soktuğu her santimi yutmamı sağlıyor.

Şu anda bıçağı boynuma dayamış değilken onu ısırıp kesebilirdim, ama bu gece bıçaklanıp kan kaybından ölmek istemiyorum. Önce bunun bedelini ödettirmeliyim.

Onun spermelerini yutmayacağım. Hiç yapmadım ve asla yapmayacağım. Oral seks yapmayı bile sevmiyorum. En azından şimdiye kadar sevmiyordum.

Bunun hiçbir anından zevk almamalıyım. Kaçış planımı yapmalı, bu maskeli adamın sikini ağzımdan çıkarmak için bir yol bulmalı ve öldürülmeden ondan kaçmalıyım.

Bunun yerine, tırnaklarımı uyluklarına geçiriyorum ve geri çekildiğinde dilimi dışarı çıkarıyorum, sadece ucunu ağızımda bırakıyorum. Dişlerinin arasından tıslıyor ve ben onun sikini ağızımda tutarak sırtıyorum. Burada gücün onda olduğunu sanıyor, ama öyle değil.

Başımın üstünde, sanki bıçağıyla ağacı bıçaklıyormuş gibi bir gürültü duyulur. "*Siktir*. Bu benim kötü kızım."

Doğru. Ben buyum. Kötü. Onun sandığından çok, çok daha kötü. Dilim onun geniş çevresinde dönüyor, üzerine salya akıtıyor. Tadı, inlemeleri, penisinin çenemi ayırması.

Saçımdaki el beni geri çekiyor, kafatasım ağaç kabuğuna çarpıyor. Ağrımdan başım dönüyor, çığlık atıyorum.

Açık ağızımdan yararlanarak tekrar içeri girer, kalçaları sanki bitiş çizgisine doğru koşuyormuş gibi ileri geri hareket eder. Her itişinde ağır nefes alışı ve kot pantolonunun hışırtısı kulaklarımı doldurur.

Onu itmek, yavaşlamasını sağlamak için uyluklarını itiyorum, ama sanki ben burada değilmişim gibi. Onun için sadece sikebileceği bir ağız. Beni böyle kullanmasından zevk almamalıyım, ama bacaklarımın arasında biriken sıcaklık, beni sikerse saniyeler içinde onun etrafında çözüleceğimi söylüyor.

Penisi dilimin üzerinde kayıyor, boğazımın arkasına tekrar tekrar çarpıyor. Midem bulanıyor, her sert itişte öğürürken ağrıyor. Gözyaşlarım yanarak yanaklarımdan akıyor, tükürük ağzımdan akıp çeneme damlıyor.

Onu ısırمام lazım. Çenemi kırmadan önce onu bir şekilde durdurmam lazım...

"Boşalacağım." Uyarısı alçak ve boğuk, ve lezzetli bir titreme omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Uyluklarına yumruk atıyorum, ağzıma boşalmaması için sessiz bir uyarı olarak, ama beni görmezden geliyor. Sıcak sıvı boğazıma fişkıncaya kadar çekilmiyor ve ağzımı sikmeyi bırakmıyor.

Onun spermi beni boğmak üzereyken, sıcak ve tuzlu bir şekilde boğazımdan aşağı akarken, boğuk seslerim etrafımızda yankılanıyor. İtmeyi bırakıyor ve beni her damlasını yutmaya zorlayacağına dair verdiği sözü yerine getirirken, gece gökyüzüne yüksek sesle "Siktir" diye inliyor.

Onun spermi boğazıma fişkırıyor, beni boğuyor, ta ki sonunda çekilene kadar.

Nefes nefese kalıyorum, ellerim soğuk zemine çarpıyor, aynı anda nefes almaya çalışırken boğazımdaki tuzlu tadı gidermeye çalışıyorum. "Siktir git."

O, bıçağının ucunu omurgamda gezdirerek tısladı. "Senin daha sert olduğunu sanmıştım, güzel kız. Biraz sperm seni öldürmez. Ya da çok sperm."

Midem bulanıyor, kusana kadar mide bulantısı artıyor. Uzunlarım güçsüzleşiyor ve ağzımı elimin tersiyle sildikten sonra ağaca yaslanıyorum. Artık koşacak gücüm kalmadı. Bıçaklı maskeli adamdan kaçmaya çalışacak gücüm kalmadı.

O gitmiyor. Henüz değil. Bana yaptıklarının sonuçlarının tadını çıkarıyor. "O akıllı ağız, sık yutmayı iyi biliyor. Böyle emmeye devam edersen, amını ya da kığını sikmeme gerek bile kalmayabilir."

Ona orta parmağımı gösterip, sonunda titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum. Bu gece benden başka bir şey alamayacak.

Ama kaçmadan ya da ağzımı açmadan, bıçağının kör kenarını köprücük kemiğime sürter. Donakalırım. Tanrım, bu geceki yaptıklarının bedelini ödettirmek için sabırsızlanıyorum. Beni avı yaparken, ben onun avı değilim.

"Eve sağ salim git, güzel kız." Bir adım geri çekilir ve bıçağını orman sınırına doğru doğrultur. Rahatlamaktan dizlerim titrer. "Başka bir maskeli adam seni ormanda bulmadan önce."

Bölüm 4

Trey

Hokey evinin önünde, bir hokey hayranı davet edilmeyi bekliyor. En azından beni görene kadar, sonra dönüp ters yöne doğru koşmaya başlıyor, kahverengi saçları sallanıyor. Sanırım henüz Devils'la şansını deneyecek kadar cesur değil.

İçeride, Rockefeller telefonundan metal müzik dinlerken, sütle dolup taşan bir kaseden mısır gevreğini ağzına tikiştiriyor.

Babamın benimle yaşamaya zorladığı Devils'lardan Rockefeller en sinir bozucu olanı. Vanderbilt en dayanılmaz, Valentine en sinirli ve Ashby en tahammül edilebilir olanı, çünkü o adamın tek bir kelimesini bile duymadım.

Novak geçen dönem burada kalmıştı. Burası takımın en iyi oyuncularının yaşadığı yer ve babama göre Devils'ın kaptanının da ait olduğu yer.

Bu pisliklerle yaşamaktansa, lanet olası bir kulübede tek başıma yaşamayı tercih ederim. "Neredeydin?" diye soruyor Rockefeller.

Yürüyüşümü durduruyorum. Hiçbiri nereye gittiğimi veya ne yaptığımı umursamamıştı. "Dizlerinin üzerinde iyi bir kız tarafından oral seks yaptırıyordum."

Gülümsüyor. "Şanslı piç kurusu."

Neden arkadaşımız gibi davranıyor bilmiyorum, ama umursamadan odama doğru yöneliyorum. Ne yapmaya çalışıyorsa, ben havamda değilim. Hayatımın en iyi oral seksinin keyfini kaçırarak. O kadar da fazla bir şey yapmadı ki... Dilini sikimin etrafında dolandırdı, tadına baktı ve yuttu, ta ki ben onu istediğim gibi alana kadar. İkimiz de öyle istedik. Onun bir şey yapmasına gerek yoktu. Sadece o güzel ağzını açıp, şeytani küçük psikopat gibi sikimi alsın yeterdi.

Benden kaçtığında, kanım doğrudan sikime pompalandı, dizinin kasıklarına çarpmasının acısı unutuldu. Bunun bedelini ödediğinden emin oldum. Ama gözyaşlarının ve tükürüğünün karışıp çenesinden damlamasını görmek beni bu kadar tahrik edeceğini beklemiyordum. Kafasını o ağaca dayayıp boğazını morartacakmış gibi ağzını siktüğimde, üç saniye içinde boşalmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Bu anıyı hatırlayarak gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Juliet önümde diz çökmüş. Dili penisimde kayıyor. Her sert itişte boğuluyor ve şiddetle sarsılıyor. İntikam alacağına söz veriyor.

Benim için ne planladığını görmek için sabırsızlanıyorum. Daha çok oynamak isteyeceğim başka bir oyun aklıma gelmiyor.

Rockefeller beni odama kadar takip ediyor ve ben dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Kısa bir süre gözlerimi kapatıp burnumdan yavaşça nefes veriyorum, böylece onun aptal suratına yumruk atmam. Ben kapımın kilidini açıp içeri girerken o oyalanıyor, sonra bir ayağını eşikte tutarak odaya göz atıyor. Gözleri tavana ve duvarlara bakıyor, sanki çökmelerine hazırlıklıymış gibi.

"Dostum, neyin var senin?"

Gülümsüyor. "Az önce bir ziyaretçin olabilir." "Kim gibi?"

"Ona... sevgili psikopat diyelim."

Bu eve girmeye cesaret edebilecek tek bir kız bu tanıma uyuyor. Ya Şeytanlar küçük iblisimi içeri aldı ya da o zorla girdi.

Sikim kotumun içinde zonkluyor, şimdiden onu tekrar arzuluyorum. Onun yatak odamın penceresini yavaşça açıp içeri girme görüntüsü damarlarımda kanın dolaşmasına neden oluyor. Burada ne yaptı? Bir şey mi aldı ya da yerleştirdi? Bu kızın merakımı daha fazla uyandırabileceğini sanmıyordum, ama şimdi onun hakkında her şeyi bilmek için can atıyorum.

Odayı ararken, bir tuzağın ortaya çıkmasını bekliyorum. Ama fare kapanı ya da çürümüş muz kabuğu yok. Masada, şifonyerde, dolapta ya da ayakkabılarda hiçbir şey yok. Hiçbir şey...

Ta ki yatağımın çarşafını kaldırıncaya kadar. Kocaman bir tarantula yastığıma doğru koşuyor.

Gülümsedim ve elimi uzattım, o da avucuma girene kadar bekledim ve onu aldım.

"Ne oldu?" diye seslendi Rockefeller.

Ona örümceği göstermek için döndüğümde, gözleri fal taşı gibi açılır ve sıçrar. "Oh hayır!"

Kapıyı çarparak kapatır ve beni ve yeni evcil hayvanımı odamda bırakır, ben ise gülüyorum. "Sana Fluffy adını vereceğim. Artık benim yeni arkadaşısın, değil mi?" Onu

Onu yakında daha iyi bir yere koyacağım.

Tarantula'nın beni korkutmaya yeteceğini düşünüyorsa, oyununu gerçekten bir üst seviyeye çıkarmalı.

Kapımın diğer tarafından Rockefeller bağıyor: "Onu öldürdün mü?" "Öldürmüyorum! O benim yeni evcil hayvanım."

"İkiniz de delisiniz!" diye bağıyor, Fluffy'den olabildiğince uzaklaşırken ayak sesleri giderek azalıyor.

"Aynen öyle," diye Fluffy'ye fısıldıyorum, onun evinde saklanacak bir yer ararken koşturmasını izliyorum. "Bizim hakkımızda sevdiğim şey bu."

Bu gece yetmedi. Juliet Hayes'e daha çok ihtiyacım var. Çok daha fazla.

KARANLIKTA, yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılır. Midem mide bulandırıcı bir düğüm haline gelir, battaniye dayanılmaz bir koza haline gelene kadar beni ısıtır.

Tanıdık düz ayakkabı sesleri. Her gece yaptığı gibi, yatak ağırlığı altında çökmeden önce ayakkabılarını yatağımın kenarında çıkarır.

Uyuyormuş gibi yapıyorum. Her zaman uyuyormuş gibi yaparım. Onu uzaklaştırmak için asla yeterli olmaz. Sadece gitmesini istiyorum.

"Trey." Fısıltısı boğazıma safra getirir. Gözlerimi daha sıkı kapatırım, karanlıkta duran canavarın ortadan kaybolmasını dilerim. "İyi geceler öpücüğünü unuttun."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Onun yapışkan rujunun dudaklarıma, boynuma, beni öpmemesi gereken yerlere bulaşmasını istemiyorum.

Soğuk eli bir hayalet gibi yanağımı okşuyor. Arkasında kapattığı kapıya çılgınca bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Ama babam beni kurtarmaya gelmiyor ve annem öldü.

Donmuş elini aşağı kaydırıyor, buz sırtımdan aşağı akıyor. "Bana bir öpücük ver."

Kalbim çarpıyor, sırtım terle kaplı, birden uyanıyorum. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, o kadının hatırası hala midemi bulandırıyor. Babamın kız arkadaşı dediği o iğrenç canavar,

daha önce dadı olarak çalıştığını iddia ediyordu. Çocuk bakıcısı olarak, oysa o sadece kılık değiştirmiş bir avcıydı.

Gözlerim bulanık, banyoya sendeleyerek gidip yüzüme soğuk su serpiyorum. Ne kadar hızlı koşarsam, sürersem ya da saklanırsam saklanayım, kabuslar hiç bitmiyor. Boynumun arkasına serin su sürmek yardımcı oluyor, ama rahatlama sadece geçici. On beş yaşındayken evimize geldiği günden beri olduğu gibi, beni rahatsız etmeye devam edecek.

Fluffy'yi yeni evinde, televizyon sehpanın yanındaki devasa akvaryumda kontrol ediyorum. İhtiyacı olabilecek her şeye sahip: kazmak için turba yosunu, saklanmak için saksı, tırmanmak için kayalar, su kabı ve rahat olduğundan emin olmak için sıcaklık ve nem ölçerler. Umarım Juliet onu geri alacağını düşünmemiştir. En iyi ihtimalle, velayeti paylaşabiliriz, ama o artık onun olduğu kadar benim de.

TV sehpasının üzerinde, tanıdık olmayan, küçük bir kırmızı ışık yanıp sönüyor. Gözlerimi ovuşturup yaklaşıyorum.

Bu lanet olası bir kamera mı?

Gülümserim, parmağımla gizli lensi okşarım. Juliet beni gözetliyor. Fluffy, odama girmesinin asıl nedeninden dikkatimi dağıtmak için bir bahaneydi. Maskesiz halime, gösterdiği kadar ilgisiz değil.

Öyleyse, ona bir gösteri sunsam iyi olur.

Bölüm 5

Juliet

MASKELİ adam beni ormanda dizlerimin üzerine çöktürdüğünde, ağzımı açıp intikam alacağıma yemin etmek zorunda kaldım. Ama bu pisliğin maskenin altında neye benzediğini bilmediğim halde bunu nasıl yapacağım? Adını bile bilmiyorum, yani onu bulup yakalayamam. Maskelenmiş yüzünü tekrar gösterene kadar beklemem gerekecek. Bir şekilde, ondan o bıçağı alıp intikamımı alacağım.

Yurda dönerken bir kahve alıyorum. Yarınki sınava hazırlanmak için sabaha kadar uyanık kalmak için kafeine ihtiyacım olacak. Karanlık kampüsü gözden geçiriyorum, maskeli adamın beni takip etmediğinden veya bir yerde pusuda bekleyip bana saldırmayacağından emin olmak için. O gece ormanda yaşadıklarımın beri paranoya benim sürekli arkadaşım oldu.

Birkaç metre ötede, önlüklü bir kız çığlık atarak tuğla duvara yaslanmış, onu bekleyen bir adama doğru koşar. "Craig! Seni özledim!"

Adam sırtarak kızı kollarının arasına alır ve kızın çığlık atmasına izin verir.

Oof, geriye doğru sendelediğinde.

Donup kalırım. Kampüsü aydınlatan lambaların altında, onun profilini görürüm. Sonra yüzünün geri kalanını.

Kabarık bir burun, geniş gözler ve yaşlanan cildini örten tuz-biber sakallı. Tıknaz, kısa saçlı, iğrenç, kendini beğenmiş bir sırıtişla, çok dar kot pantolonunun ve parlak deri kemerinin üzerinden sarkan bir göbeği var.

Onu son gördüğümünden altı yaş daha yaşlı olabilir, ama onu bir huzurevinde bile tanırdım.

Craig. Artık bir adı var.

Yavaşça gölgelerin içine girip yemek salonunun köşesine saklandım. Kalbim göğsümde atarken arkama baktım. Beni görmemişlerdi.

Titrek bir el ile onların fotoğrafını çekiyorum.

Kız onu öptüğünde midem bulanır. Onun gibi bir adamın nasıl kız arkadaşı olabilir? Onun içindeki hastalığı görmüyor mu?

Henüz görmediyse, görecektir. Onun gibi erkekler ancak bir süre saklanabilirler. Sonra dişlerini gösterirler.

Craig onu yere indirir, elini tutar ve park yerine doğru yürür. "Derslerin nasıldı?"

Sadece sesi bile boğazıma kasmak geliyor. *Hey, merhaba. Utanmana gerek yok.*

utangaç olmaya gerek yok.

Anıları bastırıyorum, kalbim hızla atarken ve her gözeneklerimden endişe sızarken bile kendimi konsantre olmaya zorluyorum.

kalbim hızla atıyor ve endişe her poruma sızıyor.

"Klinik." Kız arkadaşının sesinde bir parça sinirlilik var, ama o, kızın söylediklerine yeterince dikkat etmiyor, ağzından çıkan hiçbir şeyi hatırlamıyor. Tabii ki hatırlamıyor. Kızın ağzından çıkanlar umurunda değil, sadece ağzına girenler umurunda. "İyilerdi. Ama tahmin et ne oldu? Gitmemiz gereken ürkütücü bir karnaval olduğunu duydum! Çok eğlenceli görünüyor!" Heyecanı kocaman gülümsemesinden belli oluyor. "Adı Korku Karnavalı ve herkes kostüm giyiyor! Cuma gecesi gidebiliriz diye düşünüyordum."

"Amelia'yı da götüreceksin?"

"Bilmiyorum. Onun için biraz fazla korkutucu olabilir."

"Huh. Bilmiyorum. Belki." İlgisi azalıyor ve göğsümde panik hissediyorum. Amelia da kim?

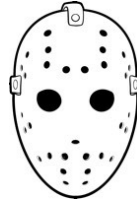
"Ona sorarım," diye ekliyor kız arkadaşı hemen. "Eminim gitmekten çok hoşlanacaktır."

Yüzüne tekrar gülümseme geliyor. "Kulağa hoş geliyor."

Arabasına ulaşırlar ve o, ona kapıyı açma zahmetine girmedir. Farlar gözden kaybolana kadar bekledim ve sonra ortaya çıktım.

O gece gördüğüm canavarları bir daha asla görmeyeceğimi sanıyordum, ama sonunda birini buldum. *Craig.*

Belki o beni diğerlerine götürür. Belki sonunda hepsini bulabilirim ve bana yaptıklarının bedelini ödetirim.

BRANDON bizi, evden çok müzeye benzeyen devasa bir eve götürüyor. Yüksek tavanlar, altın rengi dekor, üzerinde tek bir toz zerresi bile olmayan tertemiz mobilyalar. Hayal gücümün ötesinde bir çöküntü ve zenginlik.

Ayak seslerimiz parlak zeminde yankılanıyor ve yanımda Autumn daha da içine kapanıyor.

"Neredeyiz biz?" Sinir bozukluğum artık kırılma noktasına geliyor. Bu gece sadece Brandon ve ben olacaktık, o da beni özel bir geziye çıkaracaktı. Şimdi ise ben, Brandon ve Autumn garip bir evdeyiz.

Cevap vermiyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor, bizi bir odaya götürüp kapıyı yavaşça açıyor. Bize öncü olmamızı işaret ediyor, biz de öyle yapıyoruz, o da bizi takip edip kapıyı arkamızdan kilitliyor.

Midem ağırlaşıyor.

Açık odada birkaç karyola ve başka pek bir şey yok. Boş, beyaz duvarlarda hiçbir dekorasyon yok. Pencere yok. Sıcaklık yok.

Ranzalarda iki adam var, ikisi de bel ile dizleri arasındaki alanı örtmek için beyaz havlular dışında tamamen çıplak.

"Neler oluyor?" diye fısıldayarak bir adım geri çekildim. Ama Brandon arkamdaydı, elleri omuzlarıma konarken sırtımı duvara dayadı.

Bana ve Autumn'a güven verici bir gülümseme atıyor, ama bu gülümseme sadece göğsümü sıkıştırıyor. "Siz ikiniz onlara masaj yapacaksınız. Bana yaptığınız gibi."

Panik vücudumdaki her kasımı ele geçiriyor. Senin bana yaptığın gibi. Brandon'ın kimseye söylemememi söylediği masajlar. İnsanların ilişkimizi anlamayacağını ve mezun olana kadar bunu aramızda sır olarak saklamamız gerektiğini söyledi.

Şimdi Autumn'ın da ona bu masajları yaptığını öğreniyorum. Bunlar özel değil. Sadece ikimizin paylaştığı bir şey değil.

Ve şimdi o, bu garip, iğrenç adamlara dokunmamızı istiyor.

Autumn'un elini tutuyorum. O da benim elimi tutuyor, bu kadar sessiz ve çekingen bir kız için şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde. "Hayır. Gidiyoruz."

"Sakin ol Juliet. Para alıyorsun. Bu sadece bir iş. Her erkek, güzel bir kızın sırtını ovmasını ister. Bunlar yüksek ücretli müşteriler, güven bana." Göz kırptıyor ve o tanıdık iğrenme duygusu tekrar içime sızıyor. Elleri vücuduma her dokunduğunda, bakışları takım arkadaşlarımdan birinde çok uzun süre kaldığında, gömleğini çıkarıp omuzlarını masaj yapmamı istediğinde her seferinde uzaklaştığım o his. Beni sevdiğini, ne kadar özel olduğumu söylediği ve hiç kimsenin yapmadığı şekilde bana istenildiğimi hissettirdiği için silkelediğim o tiksinti.

Koyu sakallı, şişkin burunlu adam bana dönüp gülümser, kalbimi deli gibi çarptıran ürkütücü bir sırıtışla. "Gel buraya. Biz dost canlısıyız."

Yanımda, Autumnn korkudan titriyor.

İçimden hiçbiri bu adamlara dokunmak istemiyor, ama Brandon'ın kapının önünde duruşundan, Autumnn ve benim bunu yapana kadar bu odadan çıkamayacağımız açık.

"Ben yaparım," diye mırıldanıyorum. "Ama Autumnn'a yaptırmayın."

Brandon başını sallar, gülümsemesi kaybolur. "Hayır. İkisini de istiyorlar."

Sanki sisin içindeymişim gibi hareketlerimi yaparken, zihnim beni bu odanın dışındaki herhangi bir yere, herhangi bir yere götürüyor, ellerim ise nemli ciltlerin üzerinde dolaşıyor.

Karşımdaki yatakta, Autumnn'un yüzünden gözyaşları akıyor.

SIENNA dış fırçasını gecelik çantasına ^{ıkıştırıp} omzuna asıyor. "Bu gece Luke'da kalacağım."

Yurt odamızın onun tarafı benimkinden çok farklı: benim tek renkli odamın aksine, onun odası çiçek desenli ve pastel renklerle dolu. Onun dekorasyonları hokey hatıraları ve aile ve arkadaşlarının fotoğrafları. Benimkiler ise kesik el şeklinde bir kalemlik ve hareket ettirdiğinde kanlı vampirler ve iskeletlere dönüşen eski portrelerin lentiküler baskıları.

"Oraya yürüyerek gitmeyeceksin, değil mi?" diye soruyorum.

Marcus geçen dönem en iyi arkadaşına yaptıkları yüzünden hapse girmiş olabilir, ama biz dersimizi aldık: Bu kampüsün hiçbir köşesinin güvenli olduğunu varsayma. Özellikle de çılgın maskeli bir adam etrafta dolaşıp kızları bıçak zoruyla ona oral seks yaptırırken.

Sienna'ya maskeli adamdan hala bahsetmedim. En iyi arkadaş olabiliriz, ama Sienna ve benim her zaman sırlarımız olmuştur. Gerçeği söylersem bana deli diyecek ve Devils'ı bana bodyguard gibi takip etmesi için salacaktır. *Bu arada, beni hayaletli evde sürükleyen korkutucu aktörü hatırlıyor musun? Evet, neredeyse onunla yatacaktım, ama kampüse kadar peşimden geldi ve boğazıma bıçak dayayarak bana oral seks yaptırdı.*

Hayır. Bu olmayacak. Bu konuda ağzımı kapalı tutacağım. "Luke beni götürüyor."

Kapıya üç kez hızlıca vurunca irkildi. Güldüm. En iyi arkadaşımı seviyorum, ama tanrım, ne kadar da kolay korkuyor. Nedense bu onu daha da sevmemi sağlıyor. O benim sert kabuğumun yumuşak merkezi. Benim vahşi kara kedimin korkak küçük tavşanı. Dışarıdan bakıldığında tamamen zıt gibi görünebiliriz, ama biz bunu başarıyoruz. Daha iyi, daha sadık bir en iyi arkadaş isteyemezdim. Ve biliyorum ki, işler ters giderse, o beni kurtarır. Tıpkı benim onun için yapacağım gibi.

Luke onu incitmezse iyi olur. Daha azı için cinayet bile işlerim. "Şeytandan bahsetmişken."

Sienna'nın yüzünde neşeli bir gülümseme belirir. En iyi arkadaşımın daha önce hiç bu kadar aşık olduğunu görmemiştim. Birlikte mide bulandırıcı derecede tatlılar. O benim en iyi arkadaşım olmasaydı kusardım.

Sienna neredeyse zıplayarak kapıyı açar ve Luke bir kelime bile söylemeden kendini ona atar. Luke gülerek onu kucaklar ve sıkıca sarılır. Uzun süre öpüşüp fısıldaşırlar, ben de abartılı bir inilti çıkarırım. "Seyirciniz var. Bugün zaten çok yedim ve her şey kuma refleksimi tetikleyebilir."

En iyi arkadaşım arkasına bile bakmadan bana omzunun üzerinden orta parmak işareti yapıyor. Luke göz kırıyor. "Birkaç gün boyunca oda arkadaşın olmazsa şaşırma. Benim yatağıma bağlı kalabilir."

Sienna çığlık atar ve Luke'un koluna vurur. "Ona bunu söyleme!"

Yataktan atlayıp kapıya doğru koşuyorum, üstümde sadece tişört ve külot, sütyenim olmadığını umursamadan. Luke'un gözü Sienna'dan başka kimseyi görmüyor. "Beni kusturursan, üstüne kusmuğumu fişkırtacağım."

O gülerek Sienna'yı çekmeye başladı, ama ben onları durdurdum.

"Bekle!" Bu konuyu rahatça gündeme getirmeyi planlıyordum, ama şimdi o gitmeden önce bunu söylemekten başka seçeneğim yok. "Bu kızı tanıyor musun?"

Sienna'ya telefonumdaki Craig ve önlüklü kızın fotoğrafını gösteririm. Eğer o bir hemşirelik öğrencisiyse, Sienna'nın onu tanıma ihtimali vardır.

Karanlıkta çiftin yüzlerini görmek için gözlerini kısar, arkalarındaki lamba yüz hatlarını gösterecek kadar ışık yaymaktadır. "Oh! Evet, bu Lindsey Rothwell. Neden onun ve erkek arkadaşının fotoğrafını çektin?"

"Çünkü erkek arkadaşı ondan bin yıl daha yaşlı görünüyor." Yalan dilimden o kadar kolay çıkıyor ki, Sienna buna inanıyor.

Omuzlarını silkiyor. "Sanırım kırklı yaşlarında. Bazı insanlar yaş farkına önem verir."

Craig, ikisinin de farkında olmadığı kadar büyük yaş farklarına ilgi duyuyor.

"Bazıları da maskeli erkeklerden hoşlanır." Luke Sienna'ya sırtarak bakar ve Sienna kızarır.

"İğrenç. Teşekkürler. Artık gidebilirsiniz." Arkalarından kapıyı çarparak kapatırım.

Kahvemin kalanını içip masamdaki sandalyeye oturuyorum. Sienna'nın takipçileri arasında Lindsey Rothwell'i arıyorum ve hemen hemen her gün paylaşım yapan güzel bir kızın halka açık profilini buluyorum. Selfieler, gülümseyen diğer hemşirelik öğrencileriyle çekilmiş grup fotoğrafları, kıyafetlerini göstermek için aynada çekilmiş fotoğraflar.

Onu bulmak için uzun süre kaydırmam gerekmiyor. Craig, Lindsey'nin selfie'lerinin sadece birkaçında görünüyor ve fotoğraflarında onu etiketlememesinden, Craig'in ona bunu yapmamasını söylediği anlaşılıyor.

Birçok gönderisinde genç bir kız yer alıyor. O da etiketlenmemiş, ama açıklamalardan bunun Lindsey'nin kız kardeşi Amelia olduğunu anlıyorum.

Amelia. Midem düğümleniyor. On üç yaşından büyük olamaz.

Açıkça görülüyor ki, Craig'in ilgilendiği tek kişi Lindsey değil. Lindsey, Amelia'nın karnavala onlarla gelemeyebileceğini söylediğinde Craig'in gözlerindeki ışığın sönmesinden, Craig'in Lindsey'e hiç ilgi duymadığı anlaşılıyor.

Boş elim yumruk haline geliyor. Onu öldürebilirim. Onu *öldürebilirim* lanet olası. onu öldürebilirim.

Lindsey'nin Craig'in kılı yanağına öpücük kondurduğu fotoğrafın altında, birkaç yorum onları sevimli bir çift olarak nitelendiriyor ve bunlardan biri, craigslist16 adlı hesaptan gelen yorum özellikle dikkat çekiyor. *Çok güzelsin.* Yanlış yazılmış *"you're"* kelimesinin ardından, gözleri kalp şeklinde olan bir dizi emoji geliyor.

Evet, bu adam.

Kalbim güm güm atarken, tıklıyorum. Ya onun hesabı beni diğerlerine götürürse?

Hesabı herkese açık. Cesurca. Profil fotoğrafında bir balık tutuyor ve biyografisi çok kısa: *Bira. Kamyonlar. Balıkçılık.*

Fazla paylaşım yapmıyor, sadece filtrelerden geçirilmiş birkaç fotoğraf var. Bir bira kutusu, balıkçılık malzemeleri, çamurla kaplı bir kamyonet. Sonra, kolunu başka bir kadının omzuna atmış birkaç fotoğrafı var ve fotoğrafların altında onu karısı olarak tanıtan açıklamalar var. Bunlardan biri daha dün paylaşılmış.

Lindsey'nin fotoğraflarda onu etiketlememesine şaşmamalı.

Karısı bilmiyor mu? Belki de kocasının sosyal medyada kimleri takip ettiğini takip etmiyor ya da karanlık çöktükten sonra nereye gittiğini umursamıyor. Ya da belki de biliyor ama bu konuda bir şey yapmak için yeterince umursamıyor. Aldatan biriyle kalmak, ayrılmaktan daha kolaydır.

Ama Lindsey açıkça biliyor. Craig çok daha kötü, tam anlamıyla bir suçlu ama ikisi de berbat insanlar.

Sayfanın en altına kadar kaydırıyorum ve şükürler olsun ki, çocukların izi yok çocukların izi yok.

Rahatlama, gergin omuzlarımı gevşetir ve ciğerlerimden bir nefes çıkar

O geceki diğer adamlardan hiçbir iz yok. Bu kadar kolay olacağını beklememem gerektiğini bilmeliydim.

Ama Craig'in cuma akşamı nerede olacağını biliyorum. Bana bilmem gereken her şeyi anlatacak.

Şimdi tek yapmam gereken, bu Korku Karnavalı'nı nerede bulacağımı öğrenmek. Dizüstü bilgisayarımı açtığımda, yüksek bir inilti yankılanır.

Omurgam kaskatı kesildi. Ne oluyor lan? Porno izliyormuş gibi ses çıkardı. Ben o tür şeyleri dizüstü bilgisayarımda izlemem, normal insanlar gibi telefonumda izlerim. Ekranımda Trey Lamont'un yatak odasından gelen kamera görüntüsü belirdi.

O... *Lanet olsun. Çıplak.*

Yatağına uzanmış, kolunu başının arkasına koymuş, Trey uzun, sert penisini yumruğuyla okşarken inliyor. Kamera görüntüsünden bile, penisinin uzunluğu ve kalınlığı ağzımı kurutuyor.

Penisinin etrafına bir şey sarmış. İnce siyah kumaş — külot. Çok tanıdık gelen bir külot.

Ayağa fırlıyorum. Hayır, onu alması imkansız. Çamaşır sepetimi karıştırmadan önce, üst çekmecemi karıştırıp, hayaletli eve giydiğim külotu arıyorum.

Burada yoklar.

O benim iç çamaşırlarımı çaldı. Bir şekilde, benim yurduma girip onları çaldı ve şimdi onlarla mastürbasyon yapıyor.

Ellerim yumruk haline gelirken, sanki kamera aracılığıyla öfkemi görebilecekmiş gibi dizüstü bilgisayarıma doğru dönerim. Ben Devils'ın evine girmeden önce mi, sonra mı yurduma girip külotumu çaldı? O benim en sevdiğim külotumdu ve şimdi onu mahvediyor. Bir şekilde geri verse bile, ona eskisi gibi bakamayacağım.

Onun düşük inlemesi omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor. "İşte böyle, Juliet. Kötü bir kız gibi sikimi sür."

Ağzım açık kalır. Beni düşünerek külotumla mastürbasyon yapıyor. Eminim bir erkeğin benimle ilgili fantezileriyle mastürbasyon yaptığı ilk sefer değildir

ama en azından bunu bilmeme gerek yok, hele ki bu eylemi görmeme gerek yok.

Göğsümde kalbim daha hızlı atıyor, sıcaklık bacaklarımın arasına yayılıyor. Bende bir sorun var. Trey Lamont'un benim külotumla mastürbasyon yapmasını görmekten zevk almamalıyım, benim adımlı inlemesi hoşuma gitmemeli, ama vücudumun istemsiz tepkisi bana bunun her saniyesinden zevk aldığımı söylüyor.

Ne yazık ki o bir psikopat. Bu açıdan bakıldığında, Trey'in yüzü binmek için mükemmel görünüyor.

Orada olsaydım, o benim külotumu penisine sararken, ben de amımı yüzüne sürterdim, o da ağzını dolduran tadımı zevkle yalarken dilini çılgınca üzerimde gezdirirdi.

Klitorisim zonklıyor. Avuç içlerimi onun sert karın kasları üzerinde gezdirmek, göğsündeki belirgin göğüs kasları üzerinde gezdirmek, kasıklarının üzerindeki V şeklindeki çizgilere kadar indirmek istiyorum...

Hayır. Trey Lamont'u istemiyorum. Ormandaki maskeli adamı istiyorum ve sadece muhteşem, çıplak, kıvrılan vücudu yüzünden fantezilerimi Trey'e yansıtıyorum.

Yine de, kendime ne kadar durmam gerektiğini söylesem de, elim külotumun içine kayıyor. Parmağım klitorisimi okşadığında nefesim kesiliyor.

Trey yatağında kıpırdanıyor ve ben, durmak üzere olduğunu düşünerek dudaklarımı ısırıyorum. Bunun yerine, bir eliyle kendini destekliyor ve diğer eliyle, hala penisini ve külotumu tutarken, içime giriyor. *"Siktir,"* diye tıslıyor. *"Bacaklarını aç. Aferin kızım. Al şunu."*

Tanrım. Ağzı müstehcen ve bunu bu kadar sevmemem gerek

Parmağım istem dışı klitorisimin üzerinde dairesel hareketler yapar ve ben dişlerimi sıkarım. İnle. Bu yanlış. Trey Lamont gibi dengesiz bir psikopatın beni tahrik etmesine izin vermemeliyim. Durmam lazım. *O* da durmalı. Lanet külotumu çıkarmalı...

"Benim kocaman sikimin seni ikiye ayırmasını seviyorsun, değil mi? Seni benim küçük sperm fahişem yapacağım."

Külotuma gömülmemiş eli yumruk haline geliyor. Hayatta olmaz. Onun hiçbir şeyi olmayacağım. *"Siktir git."*

"Tanrım, çok ıslaksın. İçine her damlayı dökmek için sabırsızlanıyorum. O sıkı küçük amını sikime sıkıştır. Her santimini al."

"Külotumla mastürbasyon yapmayı kes!" Sanki beni duyabilirmiş gibi bağıryorum. Sanki parmağım onu beklerken bacaklarımın arasındaki ıslaklığa dalmamış gibi.

"İçine boşalacağım." Uyarısıyla sesi kırılır, kalçalarını daha hızlı ve daha sert bir şekilde iterek yatağı gıcırdatır. O yatakta gerçekten benimle sevişiyor olsaydı, o yatak çok gürültülü olurdu.

Parmağım çılgınca ovuştururken klitorisim yanmaya başlar, zevk arttıkça kalbim ve kanım çılgınca pompalanır. İstesem bile onun eliyle sikişmesini izlemekten kendimi alamıyorum. O itip kakarken ve inerken, kışının lezzetli kıvrımları ve kollarındaki şişkin kaslar beni büyülemiştir.

"Sikime boşal," diye nefes nefese diyor. "Benim için çığlık at."

Benim için çığlık at. Bu üç kelime benim sonum olmamalı, ama klitorisimden elektrik akımı yayılıyor, amım kasılmaya başlıyor ve zevk içimi kaplıyor.

Titrek bacaklarımın altımda çökmeden önce masaya tutunarak haykırıyorum. "Siktir, evet," diye nefes nefese söylüyorum. "Beni kötü kızın gibi sik."

Trey yatağına çöküp, külotumdaki her damla spermi yakalarken şiddetle sikini pompalarken, dizüstü bilgisayarından neredeyse bir çığlık gibi keskin bir inilti yankılanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Evet, mahvolmuşlar.

Orgazmın etkisi geçmeye başladığında kalbim deli gibi atıyor. Amım hala ağrıyor, doldurulmadığı için tatmin olmamış. Tek bir orgazm beni doyurmaya yetmedi. Trey Lamont'un beni sikiyormuş gibi yapmasını izledikten sonra olmazdı.

Ekranada, dizlerinin üzerine çökene kadar doğrulur ve eserini inceler. Spermi külotumdan damlar ve herhangi bir akli başında kadına kabuslar yaşatacak bir sırtış yüzüne yayılır.

Keskin yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, kalbim duruyor. "Umarım gösteriyi beğenmişsindir."

Beni izlediğini görmesi imkansız. Yine de kalbim, yakalanmışım gibi güm güm atıyor. Sanki o beni, benim onu gördüğüm kadar net görebiliyormuş gibi. Sanki o benim onu tahrik ettiğimi, benim de onu tahrik ettiğimi biliyormuş gibi.

Kamerayı buldu. Benim izleyeceğimi bildiği için bu küçük gösteriyi bilerek yaptı. Açıkçası, takip becerilerimi geliştirmem gerekiyor.

Trey ayağa kalkar ve o yıkıcı gülümsemesiyle kameraya doğru yavaşça yürür. "Yeni evcil hayvan için teşekkürler."

Köşeye doğru başını salladı, lensin içinde zar zor görünen bir akvaryumun kenarı. İçeride, bir tarantula saksıya giriyor.

Onu korkutmak için yerleştirdiğim örümceği evcil hayvan yapacağını bilmeliydim. Açıkçası, zavallı şeyi öldürmediği için mutluyum. Trey'in odasına girerken birbirimize bağlandık ve onu geride bıraktığımda kaderi hakkında endişelendim.

Onun bir örümceğe baktığını bilmek kalbimi sıkıştırmamalı. Sadece biraz.

Şeytan, çarpık bir gülümsemeyle, onun menisiyle ıslanmış külotumu havaya kaldırır. "Sıra sende, Juliet."

Bölüm 6

Trey

RACHEL sabah mutfak masasında beni ^{bulur,} çilek sarısı saçları arkasında dalgalanır ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardır. Beni her bulduğunda olduğu gibi midem düğümlenir.

Hala yarım kase mısır gevreği kaldı, ama iştahım kaçtı.

O, devasa masada yanımdaki boş koltuğa oturur ve ben, elinin dizimi tutacağını ya da kot pantolonumun düğmesiyle oynayacağını düşünerek kendimi hazırlarım, ama o cebine uzanır ve termometreye benzeyen bir şey çıkarır ve masanın üzerinden bana doğru kaydırır.

Birkaç saniye boyunca, neye baktığımı hiç anlamadan pembe dikdörtgeni izledim, ta ki ihtiyacım olan her şeyi anlatan küçük kelimeyi görene kadar.

Hamile.

Kalbim durdu. Hamile. Babamın yeni kız arkadaşı, annemin cesedi henüz soğumadan onun yerine geçen kadın hamile.

Bir kardeşim olacak. Annemin çocuğu olmayan bir kardeş.

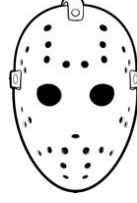
Yeni bir bebekle hayatlarına devam ediyorlar. Yeni bir hayat. Sanki annem hiç var olmamış gibi.

"On haftalık hamileyim. Genetik test yaptırdım. Oğlan." Bir oğlan. Bir erkek kardeş.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Rachel, kafamdaki kargaşadan habersiz, gülümsüyor.

"Bir kardeşim olacak." Babama söyledi mi? Beni bile pek istemiyor, başka bir çocuğu istemeyeceği kesin. Ben neredeyse evden ayrılacak yaşta olduğum halde yeni bir bebekle yeniden başlamak mı? Mutlu olmayacak.

Rachel başını sallar ve elimi tutar. Dokunduğu her santimetreyi yakmak isterim. "Bir oğlun olacak."

DERSLER Antrenman. Yemek. Bok. Uyku. Tekrar.

Babamın benim için tasarladığı hayat beni bir zombiye çevirdi. Umurumda bile olmayan bir ekonomi diploması alacağım, MBA programına katılacağım ve o sonunda öldüğünde onun işlerini devralacağım. O gün bir an önce gelsin istiyorum.

Normalde, kampüs kütüphanesinin yakınında ölü bulunmam, ama avım orada. Zihnimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve Juliet bunun için mükemmel bir seçim.

Bir grup kız bana temkinli bakışlar attıktan sonra, tuğla duvara yaslandığım yerden uzak durdular. Kampüste güpegündüz maske takmam hakkında başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. En iyi kızlar bunu seviyor.

Ensemdeki tüyler diken diken olur ve kampüse göz gezdiririm. Birinin gözleri üzerimde, ama bakan kimse yok.

Paranoya. Hepsi bu.

Kütüphane kapısı tekrar açıldığında, bir çift koyu renk bot betona çarptı. Örümcek ağı çoraplarla sarılmış uzun bacaklar, kıcını zar zor örten minik etek ve ince bluzunun dikişlerinden neredeyse fırlayacak muhteşem göğüsler. Her adımda göğüsleri zıplıyor. Sütyen yok. Tam da sevdiğim gibi.

Umarım Juliet bu sabah kamera görüntülerini izlemiştir. Daha da iyisi, umarım tüm gösteriyi gerçek zamanlı olarak izlemiştir. Külotu şimdi benim spermimle lekelenmiş ve kurumuş, ama giymek isterse hala odamda onu bekliyor.

Ağzımı sulandıran aynı file çorapları ve küçük eteği giymiş, sanki bir dahaki sefere ona dokunduğumda ona yapacağım tüm karanlık ve sapkın şeyleri hayal etmemi istiyor gibi.

O gece hayaletli evde olanlardan beri, Juliet Hayes'i düşünmeden duramıyorum. Hiçbir kadın daha önce zihnimi bu kadar meşgul etmemiştir. En azından iyi anlamda değil. O gece yaptığım gibi, tüm vücudunu tekrar titretmek istiyorum.

Onun ağzını kapatıp onu yakalamadan önce, gölgelerde beklediğimi fark etti. Mavi gözleri kısıldı ve parmağını bana doğrultarak üzerime saldırdı.

"Seni orospu çocuğu..."

Kısa bir an, maskenin altındaki adamın kimliğini nasıl anladığını merak ediyorum, ama sonra maskeli adamın geçen sefer ormanda ona yaptıklarını hatırlıyorum. Sırıtişım on katına çıkıyor. Yine aynı şekilde ağzını sikip atacağım.

Kollarımı kavuşturup bana saldırmasına izin veriyorum.

Ulaşabileceğim mesafeye gelir gelmez, elim bir engerek gibi vurur, bileğini kavrar ve onu bana doğru çekerim. Kimsenin ona yaptıklarını görmeyeceği kütüphanenin arkasına sürüklerken, çığlıkları göğsümde boğulur.

O yol boyunca kıvranıp tekmeliyor, her vuruşunda öfkem daha da artıyor. Her biri için onu cezalandıracağım.

Gizlendiğimiz anda onu duvara yapııştırıp susturuyorum. "Sessiz ol, küçük şeytan. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz."

Şaşırtıcı bir şekilde, artık direnmiyor. Gölgelemin arasında saklandığımız için, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme beliriyor. "Haklısın. Bunu istiyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Yabancı bir his. Kadınların beni istemesi alışkanlık haline gelmişti. On beş yaşımdan beri beni istiyorlardı. Ama hiçbirisi bana böyle hissettirmemişti. Onun yaptığı gibi. Tek yapması gereken bana bakmak ve ben artık Trey Lamont değilim. Ben onun maskeli adamıyım. Onun dengesiz psikopatıyım. Onun Juliet'ine Romeo'yum.

Bana doğru bir adım attı, ama beni itmek ya da diğer yöne koşmak için değil. Kot pantolonumun düğmelerini açtı, elini boxerıma soktu ve onu bekleyen sert, ıslak ereksiyonumu okşadı.

Siktir. Hiçbir kadın daha önce bana böyle bir etki yapmamıştı. İlk kez, onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Sikim avucunda seğiriyor ve bu onun gülümsemesini daha da genişletiyor. Gülümsemesi dizlerimi titretir. O deli, dengesiz, psikopat. Tıpkı benim gibi. "Aferin oğlum."

Gözlerim kapanıyor. Elimde değil. Uçtan tabana kadar okşadığı zevk çok iyi. Vücudumdaki her hücre onun eline girip, beni daha hızlı mastürbasyon yapmasını istiyor, ama onun bununla ne yapacağını görmek istiyorum. Küçük şeytanım bir penisi nasıl kullanacağını biliyorsa. Şimdiye kadar, çok iyi.

Yumuşak bir tıklama. Küçük şeytanımın eli sikimi bırakıyor, boxerimden kayıyor.

Gözlerim açılır, çenem sıkılır. "Sana durmanı söylemedim."

Elinde bir bıçak parlıyor. *Benim* bıçağım.

Gözlerim kapalıyken cebimden çıkarmış. Beni oyalarken sikimi okşarken. Lanet olsun, işe yaradığına inanamıyorum.

"İntikamımı alacağımı söylemiştim." Bıçağı yere doğrultuyor, dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor. "Diz çök."

Bıçağı elinden alabilirim. Elini vurup bıçağı düşürmesini sağlayabilirim, bıçağı kaldırıma fırlatıp onu silahsız ve savunmasız bırakabilirim. Bana ne yapacağını kim bilir. Beni bıçaklayabilir. Novak'a yaptığım gibi bıçağı boğazıma dayayabilir. Ama o bunu ciddiye alır.

Yine de dizlerimin üzerine çöküyorum. Küçük şeytanımın benim için ne planladığını göreceğiz. Beni öldürürse, en azından ölmüş olacağım. En azından babamın elinden değil, onun elinden öleceğim.

Juliet üzerimde belirir, her ağır nefeste göğüsleri inip kalkar. Bıçağın kenarıyla boynumu okşar. Bir sevgilinin okşaması gibi. Boğazım sallanır, bıçak da onunla birlikte hareket eder.

"Ormanda bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Bıçağı eğerek, ucunu nefes boruma sapladı. Ağzımı sıkarak acıya direndim, ama kıpırdamadım. Ondan korkmuyordum. Henüz benimle işi bitmemişti. Ölü halimden çok, diri halim ona daha faydalıydı.

"Bana ne yapacaksın, iblis?"

Kafasını salladı, uzun, koyu saçları kırmızı tutamlarla karışık bir şekilde sallanıyordu. "Bu, *benim sana* ne yapacağınla ilgili."

Bıçağın dokunuşu boğazımdan ayrılır, yerine serin hava gelir. Ama onun önünde diz çökmüş pozisyonumdan kıpırdamam.

Juliet eteğinin altına elini sokar ve file çoraplarını keser. "Ne yapıyorsun..."

Bıçağı tekrar boynuma dayadı, mavi gözleri parlıyordu. "Sen benim ağzıma boşaldın, şimdi ben de seninkine boşalacağım. Yala beni."

Dudaklarından çıkan emir, sikimi titretir. Maskenin arkasında sırıttıyorum. Dudaklarımın kapalı olması iyi bir şey. Bana amını yalamamı emretmenin bir ceza olmadığını bilseydi, fikrini değiştirebilirdi. "Yapmazsam bana ne yapacaksın?"

Bıçağı boğazıma daha sert bastırır. Acıdan yüzümü buruştururum. *Evet, kes beni. Kanat beni. Acıtır beni. Bir şeyler hissettir bana.* "Bir daha sikini hiçbir şeye sokamayacağından emin olacağım."

Kıkırdayarak gülüyorum. "En azından onu kesmeden önce amını sikmeme izin ver.

"

Tanrım, onun sıkı duvarlarının beni sıkıca kavradığını hissetmek için sabırsızlanıyorum. O tekrar itiraz etmeden, kalçalarının arkasını kavrayıp onu

Bana doğru çekerim. O çığlık atar, bıçak derine girer ve boğazımdan bir damla kan akar. Ama acıyı umursamıyorum, elimi bacaklarının arasına kaydırıp çıplak, açıkta kalan amını buluyorum. Külot yok.

Boğazımdan bir hırıltı yükselir. Kot pantolonumun içinde testislerim ağrıyor, her damla spermimi onun içine pompalamak için can atıyorum.

"Ben söylemeden durma." Sesi, bu talebiyle boğuklaşır. "Oh, şeytan." Çılgın kahkaham onu kaskatı keser. "Sen

sen çenemden damlayana kadar durmayacağım."

O başka bir şey söyleyemeden, maskemizi dudaklarımı gösterecek kadar kaldırıp yüzümü bacaklarının arasına sokuyorum. Maskem ona baskı yaparken dilim yumuşak dudaklarının arasında dolaşıyor.

Onun tatlı uyarılması damak tadımı doldurur ve ben inlemekten kendimi alamam. Titreyerek nefes alır, elini saçlarıma geçirir. "Evet."

Bu onun intikamı. Ben onu dizlerinin üzerine çöktürdükten sonra, o da beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Şimdiye kadar tattığım en tatlı intikam.

Dilimi tekrar onun yarıklarına doğru kaydırıyorum, ta ki hassas, şişmiş klitorisini bulana kadar. Uylukları başımın etrafında titriyor.

"Aferin oğlum," diyor. Sanki bıçağı elinde tutan o olduğu için kontrolü elinde tutan oymuş gibi.

Ama bacaklarının arasındaki dilim onu ıslak, titrek bir halde bırakıyor. Dizlerimin üstüne çökmüş olan benim, ama o bana tapıyor.

Dilimi dışarı çıkararak, onu cezalandırmak için klitorisini olabildiğince sertçe vuruyorum. Çığlık atarken saçımı daha da sıkı tutuyor. Onu o kadar sert boşaltacağım ki, beni uzaklaştırmak için söylediği her kelimeyi pişman olacak. Bana attığı her yumruk ve tekmeyle pişman olacak. Onu, o gece ormanda beni boşalttığı kadar sert boşaltacağım. Sonra beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü için pişman olacak, çünkü ona ne kadar iyi hissettirdiğimi asla unutamayacak.

Sesimin bozuk kalması için maskemizi dudaklarıma geri takıyorum. "Benim için çok ıslak."

Bıçağı boğazıma dayadı. Bir hatırlatma. "Konuşmayı kes." "Ama seni tahrik eden bu, değil mi? Benim sana

sana yapmak istediğim her şeyi." Parmağımla ıslaklığımı okşuyorum ve

o inliyor. "Sana benim küçük şeytanım dediğimi duymak. Benim yaramaz kızım. Beni ne kadar sert boşalttığın için seni övmek."

"H-hayır," diye boğuk bir sesle cevaplar, "senin sesin bana hiçbir etki etmiyor." "O zaman neden ben seni orgazm etmeden önce çenemden aşağı damlamaya başladın?"

"Maskeni tekrar takıyorum ve onun uyarılmasını silmeye zahmet etmiyorum. O, amını ağzımdan çıkardıktan sonra da onun tadını uzun süre almak istiyorum.

Yüzüme sürtünüyor. Sessiz bir emir. Bu kadar seksi olmasaydı gülerdim. Elleriyle inanılmaz kıcını sıkarken, amını dilimin üzerinde yuvarlıyor.

Hiçbir kız daha önce yüzüme böyle sürtünmemiştir. Genelde, onların amlarını yalamaya bile zahmet etmem. Tek umursadığım şey, sikimi bir deliğe sokmak. Ama Juliet isterse, bir saat boyunca yüzüme binmesine izin verirdim.

Islaklığı boynuma damladığında, artık kendimi tutamıyorum. Klitorisine yapışıyorum, şişmiş yumruyu ağzıma alıp emiyorum. O titriyor ve çığlık atıyor. "*Siktir!*"

Parmağım onun içine kayar, sonra bir tane daha. Sıkı duvarları parmaklarımı sıkıca kavrar, orgazmın eşiğindedir. Bayılmadan önce ona kaç orgazm yaşatabilirim? Vücudu artık dayanamayacak hale gelir gelmez, sikimi onun içine kaydırır ve başka bir orgazm onu sararken uyanana kadar onu sertçe sikerim.

"Durma," diye nefes nefese söylüyor.

Maskeni yerine taktıktan sonra, başparmağım klitorisini daireler çizerek okşadı. "Yalvarmanı duymayı seviyorum, şeytan."

"Bu yalvarma değildi, emirdi."

Gülümsedim ve klitorisini hafifçe vurdum, onu sıcratarak. "Burada yetkili olan sen değilsin, güzel kız. Seni tam istediğim yerde tutuyorum." Parmaklarımı sertçe içine soktum. "Ben emrettiğimde orgazm olacaksın."

"Hayır, gelmeyeceğim..."

"Benim için boşal. *Şimdi.*"

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, Juliet'in çığlıkları tuğla duvarda yankılanır, kalçaları şiddetle titrerken, amcığı parmaklarımın etrafında tekrar tekrar kasılır. Maskemizi son bir kez kaldırıp klitorisini sertçe emerek, elimi ıslatırken orgazmını yaşatırım. Parmaklarımı ve avucumu kaplayan ıslaklık boğazımda bir inilti titreştirir. Onu bu kadar ıslatmayı seviyorum.

Onun çığlıkları kulaklarımı doldururken, sikim kot pantolonumun içinde geriliyor. Yoğun zevkten kaçmaya çalışarak kıvranıyor, ama onu sıkıştırdım ve hiçbir yere gidemez.

Maskeyi tekrar takıyorum. "Ne kötü bir kızsın, bir yabancıнын yüzüne boşalmak. Ben herhangi biri olabilirim."

"Aman Tanrım." Amcığı parmaklarımın etrafında titremeyi bıraktığında, nefes nefese benden uzaklaşır.

Sonunda, ıslak parmaklarımı ondan çıkarır ve ayağa kalkarım. Hala bıçağı tutuyor, ama şimdi titriyor.

Juliet bıçağı bana doğrultuyor, göğüsleri inip kalkıyor, gözleri şehvet ve şüpheyile kaplı. "Kimsin sen?"

Ona söyleyeceğim. Eninde sonunda. şimdilik, bu küçük gizemli oyunumuzu seviyorum. "Bana Romeo de."

Bölüm 7

Juliet

BANA ROMEO DE.

Nedense maskeli adam benim adımlı biliyor. Kim olduğumu biliyor, ama ben hala onun kim olduğunu bilmiyorum.

Yanımdaki tribünden Sienna zıplıyor ve tezahürat yapıyor. Kıkırdayan bir grup hokey hayranı dışında, tribünde sadece biz varız. Sienna, Luke'un formasına giyinip beni de yanına alarak, erkek arkadaşının antrenmanını izlemek için beni buz pistine sürükledi. Şimdi, olmak istediğim en son yerde sıkışıp kaldım ve Trey Lamont'un yönüne bakmamak için her türlü çabayı gösteriyorum.

O, yatak odasında yerleştirilmiş kamerayı bulduğundan beri ondan vebalı gibi kaçınıyorum. Bunu bana asla unutturmayacak. Benim külotumla yaptığı küçük gösteriden sonra olmaz.

Devils'ın koçu onları soyunma odasına gönderdi. Tanrıya şükür. Luke geri döner dönmez buradan defolup gidebilirim.

Sienna geniş bir gülümsemeyle tribüne geri oturur. "Luke'un o şutu engellediğini gördün mü?"

"Cumshot değilse ilgilenmiyorum." Telefonumu kapatıyorum, ekranda Lindsey'nin sosyal medyası görünüyor. Bu gece karnavala gideceklerinden emin olmak için her gün onu ve Craig'i kontrol ediyorum. On beş dakika önce giyeceği kostümün fotoğrafını paylaştı: seksi polis memuru.

Bu geceden sonra, ironiyi anlayacaktır.

Korku Karnavalı, sahte testere ve baltalarla konukları korkutan maskeli karnaval çalışanlarıyla dolup taşıyor. Lunapark, şeker, palyaçolar, müzik ve içki... Ne ters gidebilir ki?

Sienna koluma vuruyor. "Onun boşalmalarıyla da ilgilenmesen iyi olur. Sigma Chi partisine bizimle geliyor musun?"

"Hayır. Bu gece sadece sen ve Devils."

"Neden?" Sesinde şaşkınlık var. Bu, kaçırdığım ilk parti. Genelde onu kardeşlik ve kız öğrenci evlerine sürükleyen benim, tersi değil.

"Çalışmam gereken bir sürü şey var. Pazartesi günü önemli bir sınavım var."

Sienna kaşlarını çatı. "Çalışmak için partiyi mi kaçıırıyorsun? Cuma gecesi mi?" "Evet, o yüzden Luke'a bu gece ayık kalmasını söyle, böylece sana bakabilir.

."

Dudaklarını ısırarak, ısrar mı etsin yoksa bırakmalı mı diye düşünür gibi görünüyor. "Emin misin?"

"Evet." Bu geceki fırsatı kaçırmayacağım. Bir daha ne zaman böyle bir fırsat yakalayacağım belli olmaz.

Luke soyunma odasından çıktığında, Sienna beni tribünden aşağı çekiyor. Finn, Damien ve Knox, hokey hayranları tarafından çabucak kuşatılıyor.

Arkalarından Trey yavaşça çıkar. Nefesim kesilir, külotuma boşalırken çıkardığı inlemeleri ve nefesleri kulaklarımı doldurur.

Sarışın bir kız hemen ona yapışır ve sıcak bir karıncalanma ensemini yakar. O lanet ellerini ondan çekmesi lazım.

"İyi misin?" Sienna'nın kaşları çatıldı.

Gözlerimi Trey ve sarışın hokey hayranından ayırıyorum. Onlar yokmuş gibi davranırım.

"İyiyim. Git adamını al da buradan gidelim."

Sienna ona doğru koşup kollarına atlادığında Luke çoktan gülümsemeye başlamıştır.

Trey, hokey hayranının elinden kurtulur ve kıkırdayan grubun içinden geçer. Yoğun yeşil gözleri bana kilitlenmiştir.

Kahretsin.

O bana doğru her adım attığında kalbim daha hızlı atıyor, ta ki o kadar yaklaşıp kadar ki, başparmağıyla çenemi okşayabilecek kadar.

Benden çok daha uzun, her santimi sert ve keskin. Kabul etmek istemememe rağmen, o şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam.

Onun hakkında nefret ettiğim bir başka şey.

"Hey, sapık." Kendini beğenmiş sırıtsı sinir bozucu.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Odamda sakladığın kameradan gösterinin tadını çıkardın mı?" "Ne kamerası?" Bu anı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

"Önce yatağıma bir tarantula sakladın - bu arada ona Fluffy adını verdim

—sonra odama kamera yerleştirip beni gözetledin. Şimdi de

"Kurt gibi bir sırtış, inanılmaz, dolgun dudaklarında yayılıyor. "Biri biraz takıntılı galiba."

Omuz silkiyorum ve arkasındaki hayran kız grubuna başımı sallıyorum. "Senin hokey hayranlarından biri olmalı."

Sırtışı daha da genişliyor. Aptal numarası ona yaramıyor. "Sen de benim hayranlarımdan birisin galiba." Çok kendini beğenmiş, çok emin. Yüzündeki o kendini beğenmişliği silmek istiyorum. "Sen benim kızım olmak istiyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Hiç de bile."

Bana bir adım daha yaklaşır ve vücudunun ısınısını hissedirim, antrenmandan dolayı kanı hala sıcak ve hızlı atmaktadır. "Senin benim kız arkadaşım olmanı istediğimi söylersem ne dersin?"

Kararmış kalbim bir şekilde çarpıyor. "Yanlış adama sormuşsun derim." Arkasında duran arkadaşlarıma bakıyorum, bu konuşmadan bizim hakkımızda yanlış bir fikir edinmemelerini umuyorum. Nefesinin yanağıma okşadığını hissedecek kadar yakın duruyorum. "Ben ilişki yaşayamam."

"Neden?" Eli hızla uzanır, parmaklarının arkası yanağıma okşar ve ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur. Nefesim boğazımda takılır ve hava alamam.

Aptalca bir şey yapmadan önce aramızda mesafe olması gerektiği için geri adım attım. "Erkekler tarafından yeterince hayal kırıklığına uğradım, bu yüzden beklentilerimi ona göre ayarlıyorum. İlişkilerle uğraşmıyorum çünkü nasıl biteceğini çok iyi biliyorum."

Trey'in dudaklarından o kendini beğenmiş, alaycı gülümseme kaybolur. Yeşil gözleri, daha önce hiç görmediğim bir şekilde sertleşir ve ciddileşir. "Adı ne?"

Omurgam kilitlenir. Aileme, okul yönetimine ve polise yaşadığım travmayı anlattıktan sonra bile, Trey'e bu konuyu açmaya cesaret edemiyorum. *Brandon, köprü, Autumn, üç adam, çılgınlık, kan...* "Önemli değil."

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda kolumu yakalar ve beni geri çeker. "Benim için önemli. O sana zarar verdi, ben de ona zarar vereceğim." Beni pek tanımamasına rağmen, sözlerindeki samimiyet nedense kalbimi sıkıştırır. "Seni koruyacağım."

Bu üç kelime onun ağzından çıkınca hiçbir anlam ifade etmemeli. Daha çok onun *korumasına* ihtiyacım var.

Yine de... göğsümde tanıdık olmayan bir his dalgalanıyor. Adını tam olarak koyamadığım bir his. "Senin korumana ihtiyacım yok."

Sienna etrafına bakınıyor, Luke Valentine balonuna kapıldıktan sonra nihayet benim varlığımı hatırlıyor. Çıkışa doğru yürürüm. Trey seks yapmak istiyorsa, seçebileceği bir düzine hokey hayranı var.

Kapıyı açıyorum ama arkamdan kapanmıyor.

"Bu gece seni dışarı çıkarayım." Trey, ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim, yanımda çok kolay adımlarını uyumluyor.

"Zaten planlarım var." "Ne planları?"

"Seni ilgilendirmez."

"Cinayet falan mı işledin?" Kalbim neredeyse duruyor.

"Hayır!"

"Ne saklıyorsun, Juliet Hayes?"

"Ben mi? Saklayacak bir şeyi olan sensin." Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. *O, senin bu gece cinayet işleyeceğini düşünmüyor. Planlarının ne olduğunu bilmiyor.* "Bana sırlarını anlat. Violet ve Wes'e neden saldırdığını anlat."

Violet bana Trey'in geçen yıl ona ve Wes'e yaptıklarını anlattığından beri, ondan cevaplar almak için can atıyordum. Beynini kurcalayıp nedenlerini anlamaya çalışmak için.

Ağzı bükülüyor. Konunun değişmesinden hoşlanmıyor. "Kim bilebilir ki, doğuştan mı, sonradan mı?"

"Sen söyleyebilirsin. Psikopatların bile nedenleri vardır."

Eğlenerek kaşlarını kaldırır. "Beni psikopat mı sanıyorsun?"

"Hâlâ değerlendirme yapıyorum. Yüzeysel çekicilik, var. Büyükbaba, muhtemelen. Pişmanlık veya suçluluk duygusu yok, öyle görünüyor. Suçluluk, var. Cinsel açıdan düzensiz davranış, kesinlikle var." Gözlerimi ona dikiyorum ve o sırtıyor. "Ama henüz emin olmadığım başka faktörler de var... Patolojik yalan söyleme, zayıf davranış kontrolü, yaşam hedeflerinin olmaması, dürtüsellik, sorumsuzluk, asalak yaşam tarzı..."

"Evet diyelim." O kaşlarını çatı. "Peki neden yaptın?"

Aramızda sessizlik hakim oldu. Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm. Oyun onun için çok gerçekçi hale gelene kadar bu oyunu oynamaktan memnun.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni durdurup atletizm binasının duvarına doğru itti. Ciğerlerimdeki hava *bir anda* boşaldı, kığım ve omuzlarım tuğlaya çarparak ağrımaya başladı. Maskeli adamın beni yere yatırmasını hatırlattı. "Bıçak kördü."

Ölmemesi için nereyi keseceğimi biliyordum, beni hapse attıracak kadar şiddetli bir kesik. Babamın benim için inşa ettiği hapisshaneden daha iyi bir hapisshane."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, acıyor. Gerçekten buna inanmamı mı bekliyor? "Seni beladan kurtaran bir baban olması zor olmalı."

Çenesi sıkılır ve içim erir. Onu gerçekten kızdırmışım. "Babamın nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Neler yapabileceğini bilmiyorsun."

Gözlerindeki yoğunluktan boğazıma bir yumru oturur. Belki de Trey Lamont'tan daha tehlikeli ve dengesiz biri vardır.

"Peki ya Violet?" Atletizm binasının kapısına bakıyorum, Devils ve Sienna'nın çıkıp bizi burada bulmasına hazırlıklı olmaya çalışıyorum.

Gözleri kısa bir süre kapanır. "Novak, kız kardeşi için adalet sağlamamız gerektiğini söyledi. Ona inandım. Kötü insanların suçlarından paçayı sıyırmasına alışkındım" — Boğazı titrer — "bu yüzden tüm o bastırılmış öfkemi Violet'ten çıkardım. Sonra da Novak'tan, çünkü o kötü kıza aşık olduğu için yoluma çıkmıştı. Kız kardeşini öldüren kıza aşık olmuştu ve ben, aşık olmaması gereken birine aşık olmaya kendini ikna etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Hayatını mahveden kişiye aşık olmanın."

Daha fazla sorgulamak istiyorum, ama onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum ve kendi travmamı paylaşmak zorunda kalmak da istemiyorum.

Ama Trey'in hayatını mahveden her kimse, canı cehenneme.

"Ama sen onun içkisine alkol kattığını söylediler. Violet Chloe'yi itmiş olabilir, ama onun havuzda bayılmasının sebebi sensin." Bu adaletsizliğe öfkem kaynıyor. Trey, Chloe'nin içkisine alkol katmış ve suçu Violet'e atmış, sanki ona bir suç işlediği için intikam almış gibi davranmış, oysa başından beri suçlu olanın kendisi olduğunu biliyordu.

"Ben de Violet'e öyle söyledim." Gözleri sertleşti. "Diğer Şeytanlar'dan biri, Brody, o gece birkaç içkiye ilaç kattığını itiraf etti. Chloe'nin ve Violet'in içkileri de arasındaydı. Her şeyin suçunu üstlenmeye karar verdim, böylece hapse girecektim. Charles'tan uzaklaşmak için her şeyi yapardım."

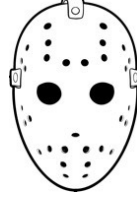
Brody. Luke'a bu isim hakkında soru sormam gerekecek. Onun gerçek bir kişi olduğundan emin olmalıyım, Trey'in her şeyi açıklamak için onu uydurmadığından. "Charles kim?"

"Babam. Her şeyi örtbas etmek için idareye yeterince para ödemiş olmalı. Bağlantıları var. Suçlamaları düşürdü."

"Peki ya Violet'le tuvaletteki olay ne oldu?" Kollarımı kavuşturdum. "Bıçakla olan?"

Bunu tam olarak açıklayamaz.

"Violet Harris için ne yazık ki, benim kana bir düşkünlüğüm var." Sırıttışı mide bulandırıcı, sanki bir korku filminden çıkmış gibi. "Aynı şeyi seven bir kız bulmayı umuyordum." Uyluklarımın kasılmaması gerekirdi. Onunla aynı boktan şeylere ilgi duymamalıyım. Ama öyle. Ve o da bunu çok iyi biliyor. Onun kollarından kurtuluyorum. "Onu bulmada iyi şanslar." Yurduma geri dönerken onun kahkahası aklımdan çıkmıyor. "Zaten buldum."

"GÖZLERİNİ AÇ." Koyu sakallı, şişkin burunlu adam bu sözleri tekrar tekrar söylüyor, ama ben gözlerimi kapalı tutuyorum.

Ondan başka bir şey almamasına izin vermeyeceğim. Gözlerimdeki korku ve dehşeti görmesine izin vermeyeceğim. Onu en çok tahrik eden şey bu.

O hasta ve ben sadece kusmak istiyorum. Ellerimi kulaklarımın üzerine koymam, başka bir hasta adamın onu sıkıştırdığı diğer yataktan gelen Autumn'un çığlıklarını bastırmaya yetmiyor.

Gözlerini aç.

Gözlerini aç.

Gözlerini aç.

Bittiğinde öksürüyor. Öksürüyor. İnsani olmayan bir canavar için çok insani bir hareket.

Ama kabus bitmedi.

Ürkütücü sırıttışı odadaki diğer adama yönelir. Autumn'a zarar veren adama. "Sıra sende, Ned."

TREY'İN MOTOSİKLETİ OLDUĞU İÇİN, onun Camaro'sunu çaldığım için kendimi kötü hissetmiyorum.

Araba kaçış aracı olarak biraz fazla gösterişli, ama arkadaki plaka benim değil, ne önemi var ki? Polis bir şekilde güvenlik kamerası görüntülerini kullanarak plakasını tespit edip onu bulsa bile, babası yine kefaletle serbest bırakacaktır. O zaman ikimiz de bu gecenin sonuçlarına katlanmak zorunda kalmayız.

Korku Karnavalı'na vardığımda gece çoktan çökmüştü, ama otopark hala doluydu. Ürkütücü karnaval, balkabakları, cadılar ve palyaçolarla süslenmişti. Maskeli çalışanlar etrafta dolaşüyor, yoldan geçenlere atlıyor, sahte testere sesleri çıkarıyor ve sahte bıçaklarla birbirlerine saldırıyorlardı.

Maskem ve baltamla ortama tam uyum sağlıyorum.

Saçlarım peçemin arkasına güvenli bir şekilde saklanmış, sahte kanla lekelenmiş beyaz elbisenin altından serin sonbahar havası bacaklarımın arasından geçiyor.

Ziyaretçiler kıyafetime bakıp nefeslerini tutuyor ve gülüyorlar, baltamla tehditkar hareketler yaparken bana ceset gelin, vampir gelin veya hayalet gelin diyorlar.

Herkes bunun bir kostüm olduğunu düşünüyor, ama o benim bunu giymemin gerçek nedenini bilecek.

Karnaval oyuncaklarından kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Kahkahalar ve sevinç çığlıkları, ürkütücü müziğin gümbürtüsüyle karışıyor. Biri çok yaklaşıncı baltamı sallıyorum, havayı kesip kahkahalar koparıyorum.

O orospu çocuğu burada bir yerde. Ya onu bulamadan giterse?

?

Yüksek tiz bir çığlık dikkatimi çeker. Korku Evi'nin önündeki kuyrukta bekleyen korku evinin önündeki sırada bekleyen, polis kostümü giymiş, göğüs uçları hariç her şeyi gösteren dekolte giysili, neşeli bir esmer kadın. Yanında, tıknaz, orta yaşlı bir adam, sıkılmış bir ifadeyle kadının elini tutmasına izin veriyor. Adam kostüm giymeye zahmet etmemiş.

İçim rahatlar. Yalnızlar. Amelia evde kalmış olmalı. Craig'in yüzündeki mutsuzluğa bakılırsa, son dakika plan değişikliğinden hiç memnun değil ve Lindsey bunu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor.

Baltayı daha sıkı kavradım. "Sizi buldum."

Onlara ulaşmadan, Korku Evi'nin içine girerler.

Sırayı geçip, baltamı sallayarak ve bağırarak rolümü oynuyorum. Sıranın başında duran karnaval çalışanı, yanından geçip giderken bana neredeyse hiç dikkat etmiyor.

İçeride, mekanik cesetler ve kurtadamlar ortaya çıkınca gruplar çığlık atıyor ve bağırıyor. Eğimli zeminlerde ilerliyor ve

dönen bir varilin içinden tehlikeli bir şekilde geçiyorum. Konukların çoğu, yansımalarındaki tuhaf değişikliklerden etkilenmeden, çarpık aynalardan oluşan labirenti geçip gidiyor.

İki ayna duvarının arasında sıkışmış köşede, Craig Lindsey'nin bacağını kaldırmış, ona sürtünürken boynunu öpüyor.

Lindsey çığlık atıyor ve şakacı bir şekilde Craig'in omzuna vuruyor. "Craig! Ya biri bizi görürse?"

O ise hiç umursamıyor gibi görünüyor, kalçalarını ileri doğru itip inleyerek onun içine giriyor. Lindsey başını geriye atıyor ve porno filmlerden çıkmış gibi abartılı, tiz bir inilti çıkarıyor.

"Karın bizi şu anda görebilseydi ne düşünürdü?" Kız yine inliyor ve ben tiksiniyorum. Craig bunu nasıl sinir bozucu bulmuyor? "Karın sana izin vermediği şekilde beni sik."

Bunun üzerine, adam çekilir ve kadını döndürür, elbisesini kaldırır ve kışına şaplak atarak, karısıyla yapamadığı her şeyi onunla yapmaya hazırdır.

Benim baltamın bıçağı onun boğazına değdiği anda, tükürüğü kısa penisine sıçrar.

"Siktir beni Craig!" Lindsey, gözleri şükürler olsun ki kapalı halde inliyor.

Craig alkolün etkisiyle yanakları kızararak kahkahaya boğulur. Lindsey kaşlarını çatarak döner, ama beni görünce çığlık atarak elbisesini aşağı çeker. "Aman Tanrım!"

Güler ve karanlık koridora doğru koşar. Koridorda, yönünü şaşırtan neon yeşili çizgiler vardır ve bu çizgiler, koridoru sonsuzmuş gibi gösterir, sanki oradan asla kaçamayacakmışsın gibi.

Ve belki bazıları kaçamayacak.

Craig, Lindsey'i yavaşça takip eder, ben ona baltamla sırtından hafifçe vururken hala kıkırdamaya devam eder. Koridordaki nişlerden karnaval çalışanları Lindsey'e atlar, o da koşarken çığlık atar ve kıkırdar.

Baltamı boş bir nişe doğrultuyorum.

"Buraya mı?" Craig, sanki bunun hala deneyimin bir parçası olduğunu umuyormuş gibi talimatlarımı yerine getirir.

Gizlendiğimizde ve karnaval çalışanlarının ve misafirlerin çığlıkları ve bağırışları bizi susturduğunda, baltanın keskin kenarını kasıklarına bastırırım. "Vay!" Gözleri büyür ve atlamaya çalışır, ama

"Ne oluyor lan? Bu gerçek mi?" "Brandon Williams nerede?"

"Br-Brandon? Williams?" Alkol ve seksin etkisiyle kafası bulanık bir halde ismi telaffuz etmeye çalışır. "Ben... Onu tanımıyorum."

"Evet, tanıyorsun."

En değerli organını tehdit eden baltadan kurtulmak için çaresizce mücadele etmeye başlar. "Tanımıyorum. Çekil üstümden, deli kaltak."

Ben gülerim, o da kaskatı kesilir. "Ah, Craig. Benim ne kadar deli bir kaltak olduğumu bilmiyorsun. Ve bunun suçlusu sensin."

Baltamı kot pantolonunun bacağına indirip keserim. O bağırır ve yarayı tutmak için öne eğilir, ben de baltayı bacaklarının arasına indiririm.

Hiçbir erkekten duymadığım kadar yüksek ve keskin bir çığlık atar ve yaradan kan sızarak kotu lekeler. "*Siktir!*"

Sanırım onu bir daha kullanamayacak.

Adrenalin damarlarımdan akıyor, dopamin seli beni neredeyse uçuruyor. Ona bunu yapmak için çok uzun zamandır can atıyordum. O gece bana ve Autumn'a zarar veren adamlara ne yapacağımı yıllarca hayal ettim. Onlara çektirdikleri her saniye için nasıl acı çektireceğimi.

Hayal ettiğimden daha iyi.

O kasıklarına sarılırken, kanlı baltayı boğazına dayıyorum. "Nerede Brandon Williams nerede?"

"Siktir, siktir, siktir!" Craig başını sallıyor, gözyaşları ve sümükleri sakalına akıyor. "En son duyduğumda Ned'in yanında kalıyordu, tamam mı? Bildiğim tek şey bu, yemin ederim!"

"*Hangi Ned?*"

"Ned Miller!" Konuşurken sümüğü yere sıçırıyor. "Başka bir şey bilmiyorum! *Lütfen!*"

Ned Miller.

Sıra sende, Ned.

O geceki Ned ile aynı kişi olabilir mi? Belki Ned'i bulursam, ikisini de bulurum. "Nerede olduklarını söyle."

"Bilmiyorum! Gerçekten bilmiyorum!" diye ağladı. "Bir çiftlikte. Hiçliğin ortasında. Massachusetts'te, sanırım. Ya da Vermont'ta. Ya da öyle bir yerde! Bilmiyorum!"

Maskenin altında gülümsüyorum. "Onları ziyaret ettiğimde, beni kimin gönderdiğini söyleyeceğim."

"Sen de kimsin?" Craig çığlık atar, kan ayakkabılarımıza damlar.

"Kim olduğumu biliyorsun Craig." Baltanın kenarını boğazına dayadım ve kalbinin atışının durduğunu hissedebiliyordum. "Kaçan kız."

Kafasındaki karışıklık sonunda yerini tanıma duygusuna bırakır. Sonra da gerçek bir dehşete.

"O-o senin öldüğünü söyledi!" Dudakları titriyor. Sonra baltayı sapladığımda gözlerini sıkıca kapatıyor, boynundan bir damla kan sızıyor. "*Lütfen, lütfen, lütfen.*"

Fısıldayan yalvarışları, o gece benimkine çok benziyor.

Baltayı daha sert bastırıyorum ve o acıdan nefes nefese kalıyor. "Gördün mü Craig, durmanı söylediğinde biri seni görmezden gelince iyi hissetmiyorsun, değil mi? Şimdi gözlerini aç."

Gözlerini sıkıca kapalı tutuyor.

"Gözlerini aç."

Gözlerini aç.

Gözlerini aç.

Gözlerini aç.

Sonunda, o da yapar. Tam baltayı geri çekip savururken.

Kafası, vücudunun geri kalanı yere düşmeden önce, mide bulandırıcı bir sesle ayaklarımın dibine düşer ve kan koridora sızmaya başlar. Bıçakları düşürürüm, kollarım titrer ve güçsüzleşir, Craig'in kafasını saçlarından tutup atarım.

Bir grup kız, kesik kafası önlerine düşüp yuvarlanınca çığlık atar.

Onun etine veya kanına topuklarıyla dokunmamak için etrafında koşuştururlar.

"Aman Tanrım!" diye bağırır kızıl saçlı kız, bir diğeri onu elinden tutup uzaklaştırırken.

"Çok gerçekçi görünüyordu!"

Kimse cesedin gerçek olduğunu fark etmeden koridora atlıyorum.

Karanlık bir kapüşonlu maskeli bir figür girişten izliyor. Gözleri ve ağzı X şeklinde kesilmiş neon kırmızı bir maske.

Kalbim durur. Ama hayır, bu herhangi biri olabilir. Herhangi biri benim maskeli adamım, Romeo'm ile aynı maskeye sahip olabilir ve bu gece maskeli düzinelerce çalışan ve misafir var.

Maskeli adam, işaret parmağıyla kalbinin üzerinde bir X işareti çizdi. Bir söz gibi. Sırrımı saklayacağına dair bir söz.

Hayır, o olamaz. Maskeli adam beni bu kadar uzağa kadar takip etmezdi.

Burad

a. Koridorda koşarak Korku Evi'nden çıkıyorum, ta ki bana çarpmadan önce. beni yakaladı...

Kahretsin. Baltayı unuttum.

Kalbim deli gibi atarken, seçeneklerimi düşünürüm. Geri dönüp almaya vaktim yok. Kan ve kesik kafanın gerçek olduğunu birinin fark etmesi ne kadar sürer, kim bilir? Lindsey, Craig'i bulamadığını fark edip onun kalıntılarını aramaya çıkması ne kadar sürer, kim bilir? Ciğerlerim yanarken, otoparka ve Trey'in çalıntı arabasına doğru koşarım.

Arabaların arasından gizlice geçerken, kimse beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Lindsey'den ya da bir kalabalıktan iz yok.

Bir çift ağır el beni yakaladı.

Birisi beni demir gibi bir tutuşla çekip otoparkın karşısına sürüklerken, maskem sallanarak çılglık atıyorum. Kıçım, kickstand üzerinde duran bir bisiklete çarpana kadar onların tutuşunda debeleniyorum.

Önümde, maskeli adam belirmekte, elleri arkamdaki bisikletin selesine düz bir şekilde basmaktadır. Kalbim göğüs kafesime çarpmakta, ciğerlerim soğuk gece havasını solumakta ve emmektedir. "Ne oluyor lan?"

Kapüşonu yok. Siyah bir gömlek kalçalarına ve bileklerine kadar uzanıyor, kumaş pazı kaslarını sıkıca sarıyor. Cebine uzanıp, içinde kısa ve soluk bir şey olan küçük bir plastik torba çıkarıyor. Uçunda sararmış bir tırnak.

Kesik bir başparmak. Craig'in

kesik başparmağı.

O pisliğin vücudundan başka bir parçayı kesmek için baltayı kullanmış olmalı. Konuklar onu teşvik ederken ne kadarını kesmiş olabilir? Sonra kanlı kapüşonlu sweatshirt'ünü atmış olmalı.

"Neden yaptın bunu?" diye fısıldarım. Omuz

silker. "Gurur kaynağı."

Bunun üzerine başparmağı cebine geri koyar ve belimden tutup beni motosikletinin koltuğuna oturtur.

Üzerimde dik dururken ereksiyonu bacaklarımın arasına giriyor.

Yüzümüz maskelerle kaplı olduğu halde onu kendime doğru çekiyorum. Ama ikimiz de maskelerimizi çıkarmaya çalışmıyoruz.

"Şimdi sikileceksin, şeytan." Beni kendine doğru çeker, fermuarı klitorisime çarparak beni inlemeye zorlar.

Adrenalin, heyecan ve korku damarlarımdan akıyor. Her santimim onu istiyor. *Sonunda.*
"Yap şunu."

Fermuarını indirmeden önce boğazından düşük bir homurtu çıkarır. Karnavaldan her zamanki zevk çılgınlıkları yankılanır. Henüz alarm çalınmamıştır.

Bizi kimse rahatsız etmeden önce beni sikmesi lazım.

Ellerimle kalçalarını sıkıp onu kendime çekiyorum, ama o ellerimi yakalayıp avuçlarımı koltuğa vuruyor. "Kıpırdama."

"İstediğim zaman hareket ederim," diye karşılık veriyorum, bacaklarımı onun için açarak.

Islak külotumu görünce tıslar ve parmağını yavaşça ortama doğru sürükler. Maskemin yankısı kulağıma yabancı gelen bir sesle inlerim.

"Her zaman benim için hazırsın," diye mırıldanır, her notada hayranlık vardır. "Onu öldürmek seni tahrik etti mi?"

"Ben kimseyi öldürmedim." Onun ne gördüğü umurumda değil, hiçbirini itiraf etmem. "Ve hayır, birini öldürmek beni tahrik etmez."

Adrenalin patlamasına neden oldu, bu da kesinlikle azgınlığa yol açar.

"O zaman hepsi benim için." Penisini çıkarır. Ağzım kurur. Onun penisini daha önce tüm ihtişamıyla görmüş olsam da, onun içimde olacağı düşüncesi kalbimi durdurur.

Sonunda oluyor.

"Hepsi senin için," diye alay ediyorum, "eğer buna layık olduğunu kanıtlayabilirsen."

"İkimiz de bunu zaten kanıtladığımızı biliyoruz. Şimdi nihayet benim olanı alıyorum." Bir eliyle ensemini kavrar, diğer eliyle ise penisini yavaşça içime sokar.

Ucu yavaşça içeri girerken gerginlik yanıyor ve maskemin arkasında çılgılık atıyorum. Uzunluğu ve kalınlığından sıkı olacağını biliyordum, ama

— "Siktir!"

Daha derine girerken inliyor, amım ona uyum sağlamak için geriliyor. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Yoğunluk gözlerimi yaşartıyor ve içgüdüsel olarak dizlerimi birbirine sıkıştırmaya çalışıyorum, ama artık ondan kaçamıyorum. Beni motosiklete yapıştırdığı sürece hareket edemiyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı şimdiden artıyor, kalbim deli gibi çarpıyor.

Elleri, koltuğa düz bir şekilde yerleştirilmiş ellerimin üzerine konuyor ve daha derine girerken onları orada sabitliyor. Gerginlik delice ve o daha da derine girerken, vücudunun yaydığı ısı ile zevk içimi kaplıyor.

Dikkatlice, yavaşça geriye doğru sallanıyor, sadece ucu içimde kalana kadar çekiyor, sonra tekrar içeri giriyor.

"Aman Tanrım!" Nabzım kulaklarımda ve boynumda atıyor, zevk beynimi sarsıyor.

"Çok *iyi* hissettiriyorsun, şeytan," diye homurdanıyor. "Tam da hayal ettiğim gibi. Sikimi çok sıkı kavırıyorsun. Her damlasını sıkıp çıkaracaksın."

Altımda, motosiklet sallanıyor ve gıcırıyor, devrilme tehlikesi var, ama maskeli adamın adını ve yüzünü bilmesem de, beni tutacağına güveniyorum.

Uzakta, sirenin düşük ve melankolik sesi yükseliyor.

Vücudumdaki her kas gerilir ve maskeli adamım inleyerek içime daha sert girer. "İşte böyle. O tatlı amını sıkı sıkı sar."

Onun sözleri üzerine amım istemsizce titrer ve o da bana daha hızlı girer. Motosiklet tehlikeli bir şekilde sallanır, deri koltuğun gıcirtısı ve metalik sesler kulaklarımda yankılanır, ama ben zevkten o kadar doluyum ki umurumda bile değil.

"Sen delisin," diye nefes nefese söylüyorum.

"Senin kadar," diye nefes nefese cevap veriyor. "Bu yüzden seviyorsun."

Kabul etmek istemememe rağmen, haklı.

Omzunun üzerinden, karanlık otoparkta bir hareket gördüm.

Donup kaldım, onun arkasından birkaç metre ötedeki bir kadını gördüm, dönüyor.

Ne olursa olsun. Karanlıkta küçük bir gösteri izlemiş. İkimizin de yüzü kapalı, kimin umurunda?

"Neye bakıyorsun lan?" Eli boğazımı kavrar, beni geri çeker ve dikkatimi ona vermemi sağlar. "Ben senin içindeyken gözlerin sadece bende olacak, küçük şeytan. Anladın mı?"

"Belki de beni daha sert sikmelisin, böylece dikkatim o kadar kolay dağılmaz."

Bu onu sinirlendirir ve tam da istediğim gibi çılgınca vuruşlara başlar. Zevk içimi kaplar, başım bu heyecandan hafifler. Maskenin altında kontrol edilemeyen bir inilti yankılanmadan önce sırtarım.

Siren sesi gittikçe yükselirken, karnavalın gelen çığlıklar alarmı veriyor. Herkes yakında karnavalın ayrılacak, sağlık görevlileri ve polisler aceleyle gelecek ve biz bu motosiklette sevişirken yakalanacağız.

"*Acele et.*" Bacaklarımı beline doladım, kendimi ona açtım ve o da bundan tam olarak yararlandı.

"Siktir et. Senin içindeyken acele etmeyeceğim."

Bisiklet altımızda gıcırıyor ve kalbim patlayacak gibi çarpıyor, bacaklarımın arasındaki acı her sert itişte artıyor.

Tırnaklarımı motosikletin koltuğuna geçiriyorum ve artık kendimi tutamıyorum. Amıma bir kez daha acımasızca girmesiyle, ikiye bölünüyorum ve ecstasy beni parçalarken karanlığa doğru bağırıyorum.

Zevk, ayak parmaklarımdan kafa derime kadar acımasızca yayılır ve o, kendi orgazmını kovalayarak bana çılgınca bir hızla girerken, ben de inlemekten başka bir şey yapamam.

Onun penisi zonklarken bisiklet sallanmayı bırakır ve söz verdiği gibi her damlasını içime boşaltır.

Dişlerimi sıkıyorum. *Siktir.* Onun siktiğimin spermi Trey'in ön koltuğunun her yerine bulaşacak. Tanrıya şükür doğum kontrol hapi kullanıyorum, böylece Romeo'nun bebeğini doğurmayacağım.

Siren artık kulakları sağır ediyor, park yerinin kenarındaki araba kapıları çarpıyor ve motorlar çalışmaya başlıyor.

"Buradan gitmem lazım." Onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o bana her damlasını vermeye devam ederken beni kendine sıkıca sarıyor.

Penisi zonklamayı bıraktığında, sonunda içimden çıkıyor ve ardından keskin bir ağrı geliyor. Yarın vücudumdaki her kas bana haykıracak.

Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Park yerinin ortasında. Birini öldürdükten sonra.

Ben kaçamadan, yine boğazımı tuttu. Nefes almamı engelleyen bu hareket, bacaklarımı kasılmaya zorladı. "Senin karanlığın ve benimki? Birbirine uyuyor."

Başımı sallıyorum. Bu geceden sonra ikimiz de bunu inkar edemeyiz. Bir adamın kesik kafasını fırlatmamı izledi, sonra kendi hatırası olarak bir başparmağını kesti. İkimiz de kesinlikle deliyiz ve onun kadar psikopat olmadığımı inkar etmenin bir anlamı yok.

"Yakalanamam," diye fısıldıyorum, boğazımı sıkan eli kaçmamı engelliyor. Ned ve Brandon'ı bulmadan yakalanamam.

Hepsini bulmam lazım. Hepsine ödetmem lazım.

Maskeli adam tek kelime etmeden beni Trey'in Camaro'suna doğru itti. Spermi bacağımdan aşağı akıyordu ama ben bunu görmezden gelerek arabaya koştum, içine atladım, motoru gürültüyle çalıştırdım ve otoparktan hızla uzaklaştım. Çıkışta, karşı şeritte bir ambulans yanımdan geçip karnavala doğru gitti.

Kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, bir şekilde beni yakalayacakları korkusu içimde büyüyor.

Ama otoyola çıktığımda kimse beni takip etmiyor. Beş mil sonra, hızla atan kalbim nihayet yavaşlamaya başlıyor. Etrafımdaki tek araçlar hızla geçip gidiyor, arkamda bir motosikletin tek farı var. Aslında bu işten kurtulabilirim.

Maskeyi çıkarıp yolcu koltuğuna atıyorum, yüzümde o kadar geniş bir gülümseme beliriyor ki yanaklarım ağrıyor.

Craig öldü. Sırada Ned ve Brandon var.

Bölüm 8

Trey

Geniş mutfağımızın sessizliğinde, adanın hayaletleri ellerini boğazıma doluyor, o kadar sıkı sıkıyor ki, zar zor konuşabiliyorum. "Rachel'ı birkaç gündür görmedim."

Onu son gördüğümde bana hamilelik testini göstermişti. O andan itibaren her saniye endişe ve korku içindeydim. Rüyalarım bile güvende değildi — kabuslarımda beni ziyaret ediyor, karnı şişkin bir şekilde bana onu öpmemi söylüyordu. Bir sonraki rüyamda, o diğer odada babamla sevişirken kollarımda bir bebek ağlıyordu.

Onun nihayet temelli gittiğine dair umutlanacak kadar aptal değilim. Babam aylardır bizim aramızda olanları biliyordu ama ondan ayrılmadı. Neden şimdi ayrılın ki?

"Doktora gitmesi gerekiyordu." Tezgâhın üzerindeki manila klasörü karıştırdıktan sonra çantasına koyup kapattı.

O zaman hamileliği biliyor. Belki benim bilmediğimi sanıyor. Belki de bebeğin onun değil, benim olduğunu fark etmemiştir.

"Sana bebekten bahsetti mi?"

Babam çantayı masadan kaldırırken kömür karası gözleri bana doğru parlar. "Hayır, testi ben buldum. Ama bu artık bizi ilgilendirmiyor."

Hızlı atan kalbim bir an durur. Onu çocuğu tek başına büyütmesi için göndermiş mi? Dışarıda bir oğlum olacak ve o beni tanımayacak bile. Onu hayatımda bir saniye daha istemiyorum, ama oğlumu da terk etmek istemiyorum.

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, babam sözümü keser: "Artık hamile değil."

"Düşük mü yaptı?" Göğsümü rahatlama ve endişenin karışık bir duygusu doldurur.

Baba olmayacağım. Şükranla dizlerimin üzerine çökebilirim. Babam kadar berbat bir baba olmayacağım, ama iyi bir baba da olmayacağım. On altı yaşında değilim. Belki de hiç olmayacağım.

Bana yaptıklarına rağmen, Rachel için endişelenmeden edemiyorum. Kimse babamı kızdırıp paçayı kurtaramaz.

"Hayır. Ona hamileliği sonlandırmasını söyledim." Babam, sanki kötü hava koşullarından bahsediyormuşuz gibi ön kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

Rachel berbat bir anne olurdu. Çocukların yanında ona güvenilmez. Ama artık hamile olmadığına göre, babam onun geri dönmesine izin verebilir. Panik göğsümü sıkıştırıyor. "Ne zaman geri dönecek?"

Babam kapı koluna uzanır, gıcırdayan ayakkabıları durur. "Geri dönmeyecek."

"Ne..."

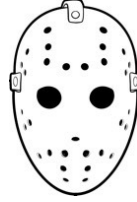
"Onun hakkında bir daha soru sorma, Trey." Bana dönerek, gözleri alev alev yanıyor. "Onunla işimiz bitti. Onu bir daha görmeyeceksin ve onun ya da bu konunun bir daha asla açılmamasını istiyorum. Anladın mı?"

Cevabımı beklemeden kapıyı arkasına çarpar.

Annemin ölümüyle ilgili sorularıma verdiği tepkiyle aynı şekilde.

Onun hakkında bir daha soru sorma. Bu konuyu konuşmayı bitirdik.

Rachel'in gerçekten hamileliğini sonlandırıp sonlandırmadığını ya da ikisini de öldürüp öldürmediğini asla bilemeyeceğim.

Babam için ölümden daha kötü bir kader varsa, o da hapisanedir. O yüzden onu oraya göndereceğim. Bunun için elimden geleni yapacağım.

Craig'in kesik başparmağı yolcu koltuğundaki çantamda. Babam bugün adadan ayrılacak, bu da bana kesik uzvu yerleştirmek için bolca zaman veriyor.

İnanılır bir mazeret uydurmayı başarsa bile, kirli işlerini başkasına yaptırdığı için onu suçlayabilirler. Hesaplarından şüpheli miktarda para çekmek çok da zor olmayacaktır.

Juliet, arabayı her zamanki yerime, hokey salonunun önüne park ettikten sonra ön koltuğun üzerindeki tüm spermi temizlemeyi başardı. Gecenin bir yarısı, Camaro'mu çalmayı başardı ve onunla kaçtı. Onu fark edip motosikletimle peşine düşmem uzun sürmedi. Bir karnavala vardığımızda,

maske takmış ve elinde balta vardı, ne yapmaya çalıştığını öğrenmem gerekiyordu.

Onun merhamet göstermeden kesik kafayı fırlatmasını izlemek dizlerimi titretti, kanımı kaynattı, sikimi seğirtirdi. Sadece bu anıyı hatırlamak bile beni yarı ereksiyon yapıyor.

Adamın kim olduğunu bilmiyorum ama onun nedenleri olduğunu biliyorum. Belki de onu erkeklerden soğutan pislik oydu. Bana söylemeyi reddettiği isim. *Craig*.

Başparmağını kestikten sonra baltayı bırakmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Onu parçalara ayırmak için bir saat daha harcayabilirdim.

Ama o son nefesini vermeden önce ona başka biri hakkında soru sordu. *Brandon Williams*. Craig aradığı adam değilse, neden onu öldürdü? Neden Brandon Williams adında bir adamı arıyor?

Eğer onu bulmak için her şeyi riske atıyorsa, o pislik bunu hak etmiş olmalı.

Ondan sonra, bir adamın hayatını tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan sonlandırışını hayranlıkla izledikten sonra, onu o perili evde kovaladığımdan beri istediğim şekilde becerdim. Sanki bana doyamıyormuş gibi, sikimi sıkıca kavradı. Maskenin arkasında çığlıkları yankılanırken, defalarca orgazm oldu ve orgazmı daha fazla ertelemek imkansız hale geldi.

Ona bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Belki bir dahaki sefere ikimiz de kanla kaplanacağız.

Beklendiği gibi, babamın Rolls-Royce'u adada yok. Garaj yolunda başka araç da yok. Bu saray benim evim değil ve içeriye hızlıca girip çıkacağım. Bu yerde dolaşan çok fazla hayalet ve canavar var, burada kalmak istemiyorum.

İçeride, botlarım zeminde gürültüyle yürüyor, boş duvarlar ve yüksek tavanlarda yankılanıyor. Bodrumda, vurduğu hayvanların etleriyle dolu birkaç sandık dondurucu tutuyor. Ayı, geyik, yaban domuzu. Egzotik hayvanlar için birkaç kez yurt dışına seyahat etmiş, onların doldurulmuş kafaları duvarlara asılmış. Ne kadar büyük, o kadar iyi.

Etle dolu en uzak dondurucuda, Craig'in başparmağını köşeye sıkıştırıyorum. Belki burada bırakırım, belki daha belirgin bir yer bulurum. Zamanı geldiğinde anlarım.

Mükemmel şeytanım bilmiyor ki, bana çıkış biletimizi verdi.

Merdivenlerden yukarı çıkarken telefonumdan saati kontrol ediyorum. Antrenmana geç kaldım, ama koç adada olduğum için beni arayıp azarlayamaz. Babam burada kimsenin telefon çekmemesini sağlamıştı. Birini aramak için tek yol, onun ofisindeki sabit telefonu kullanmak.

Arkamda bodrum kapısını kapattığımda, başka bir gıcırta duyulur.

Dönüp bakarım, ama mutfakta benden başka kimse yoktur. Şimdi de hayalet mi duyuyorum?

Tüm birinci kat çamaşır suyu ve deterjan kokuyor. Temizlikçiler yakın zamanda buraya gelmiş olmalı. Acaba onlara ağzını kapalı tutmalarını söylediği kan lekeleri var mıydı?

Bir gıcırta daha duyulur ve bu sefer sesin merdivenlerden geldiğinden eminim.

Bıçağımı ararken, kalbim deli gibi çarparak ikinci kata çıkan merdivenlere doğru koşuyorum...

Mükemmel bir şekilde cilalanmış, şık siyah merdiven boş. Ama burada benimle birlikte biri var.

Merdivenlerin yarısına gelmişken, üstümdeki sahanlıkta bir çift loafer sesi duyuldu.

"Trey, burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı babam.

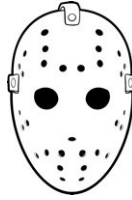
Midem hayal kırıklığıyla burkulur. Babamla uğraşmaktansa bir hırsızla uğraşmayı tercih ederim. Hızla bıçağı cebime sokarım. "Kendi evimde takılıyorum."

Merdivenlerden inerken kaşları çatılır ve yanımdan geçer. Onun misk kokulu kolonyasının kokusu boğazıma kadar gelir. "Okula gittiğinde, orada kalman gerekiyor. Senin o kampüste yaşaman için iyi para ödüyorum."

Beni burada hiç istemedi. Beni yatılı okula ve yaz kamplarına göndererek bunu açıkça gösterdi.

Yıllardır sır saklıyor. Ama galiba yeni bir sırrı daha var.

Şimdi ne saklıyor acaba?

Valentine beni duvardaki bir örümcek gibi takip ediyor. Parmaklarımı sallayıp ona göz kırpyorum. Bu bana daha derin bir kaş çatma kazandırıyor, ama işe yarıyor. Sonunda bakışlarını benden ayırıyor ve dikkatini benim küçük şeytanımla dans eden küçük oyuncasına geri veriyor.

Bütün gece benim sikimi seve seve yalayacak, sarhoş ve kıkırdayan puck bunnies'lerle dolu bir kardeşlik evinde, dikkatimi çeken tek kişi Juliet Hayes. Ona olan doyumsuz ihtiyacımı bir türlü atamıyorum. Her kıvrımını saran minik siyah elbise, koyu renk tayt ve imzası niteliğindeki Doc Martens ayakkabılar. Plastik bardaktan yudumlarken kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor, bordo ruj bardak kenarını lekeliyor.

Bir adamın cinsel organını parçalayıp kafasını kesmesinden sadece birkaç gün sonra, şimdiden partide kaygısızca dans ediyor.

Craig, o gece karnavalda Juliet'e bir isim verdi. *Ned Miller*. Massachusetts veya Vermont'ta. Dünyada sayısız Ned Miller olduğu düşünülürse, pek de yardımcı olmayan bir bilgi. Massachusetts ve Vermont'ta saatlerce süren Ned Miller araştırmaları sonunda olasılıkları daralttı ve sonunda, en son Ned Miller tarafından satın alınmış, uzak bir terk edilmiş çiftlik arazisi buldum.

Bir adresim var. Onu Ned Miller ve Brandon Williams'a götürecek bir adres. Bu sefer beni de yanında götürecek.

Eğer izin verirse, onun suç ortağı, suç ortağı olmaktan mutluluk duyacağım.

Bu gece, planladığım eğlenceli küçük gecenin ardından ona adresi vereceğim.
planladığım eğlenceli küçük gecenin ardından.

Kızlarımızın birlikte dans etmesini izlerken dudaklarımda beliren sırıtsı Valentine fark etmeden önce, maskemi takıp odadan çıkacağım.

Müzik gümbür gümbür çalıyor, havada ter kokusu var. Eskiden bu lanet kampüste olmak istediğim tek yer partilerdi, ama şimdi tek istediğim Juliet'i buradan çıkarıp sakın bir yere götürmek. Tek sesin onun melodik çığlıkları olacağı bir yere.

Şu anda etrafımı saran sadece hokey hayranları değil. Bira pongu oynayan üniversiteli gençlerin arkasındaki yerimden, maske takmış azgın kızlar sanki onlara aitmişim gibi beni yakalıyor, pazılarımı ve kışımı sıkıyor. Biri maskeye uzanmaya cesaret ediyor.

"Çıkarmadan önce elini kırarım." Sanki onu yakmışım gibi geri çekiliyor.

Geçen yıl kampüsten atılmadan önce, Brody içkilere alkol katmayı severdi. Ayrım yapmazdı, kızlar da erkekler de ona verdiği karışımlardan bayılırdı. Bana bildiği her şeyi öğretti. O piç kurusu bunu bir bilim haline getirmişti. Bir sanat formu. Tanıdığım tek, benim kadar berbat durumda olan adamdı. Babam da onun başını beladan kurtarmak için para ödedi. *Davayla uğraşmak istemiyoruz.*

Koridorun sonundaki banyo kapısından vurma sesleri geliyor. Siyah ve kırmızı saçlı, koyu renk giysili çılgın bir kız kapıyı yumrukluyor ve çaresizce kapı kolunu çevirmeye çalışıyor. "Kusacağım!"

Çevremdeki kızlardan çok daha uzun olmama ve aramızda sadece üç metre mesafe olmasına rağmen, Juliet beni fark etmiyor, ağzını kapatıp kalabalığın arasından koşarak kapıdan dışarı, geceye doğru çıkıyor.

"Tanrıya şükür üzerimize kusmadı," diye bağıyor kızıl saçlı kız, ağzı tiksinti ile bükülmüş.

Onları iterek geçiyorum, kızıl saçlı kızın bir futbolcunun sırtına çarpıp elindeki içeceği düşürmesi umurumda değil. "Gidip saçını tutsan iyi olur."

Sarışın bir kız kıkırdar. "Ne centilmen."

Juliet'in kusma sesi beni karanlıkta ona götürür. Evin arkasındaki çalılıkların yanında dizlerinin üzerine çökmüş, başının üzerindeki pencereden sızan sarı ışıkla aydınlatılmıştır.

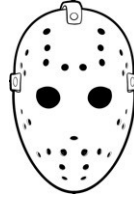
Parmaklarım onun sıcak boynunun arkasını okşadı, oradaki cilt çok narindi. Çok iştah açıcıydı. Yumuşak saçlarını elimle okşadım. Daha sonra onu ağzından sikerken ve spermimle tekrar kustururken saçlarını çekecektim.

Midesindeki her şey boşaldığında, kıcının üzerine çöküyor ve kahramanını bulmak için yukarı bakıyor.

Ama gözleri fal taşı gibi açılır. Ben onun kahramanı değilim, onun kötü adamıyım.

"Sen." Sarhoş ve güçsüz olmasına rağmen, o tek kelimeyi zehirle doldurmayı başarır. "Bunu sen mi yaptın? Bana *uyuşturucu* mu verdin?"

Maskenin altında sırıtırıyorum. "Merak etme. Senin için planladığım şeyi çok seveceksin, küçük şeytan."

Bilinci kapalıyken ^{çok} güzel. Her gece uyumasını izleyebilirim.

Onunla oynamadan önce, Fluffy'nin akvaryumunu bir battaniyeyle örtüyorum. Babasının annesine yaptıklarını görerek onun kalbini kırmaya gerek yok.

Juliet, elbisesini derisinden kaldırıp bıçağımın bıçağını yumuşak bir *tıklama* sesiyle açtığımda kıpırdamadı. İnce kumaşı sanki havadan yapılmış gibi kestim, tatmin edici yırtılma sesi kanımın sikime akmasını sağladı.

Parçalanmış elbise vücudundan kayıyor ve yana doğru sarkan ağır göğüsleri, pasties ile kaplı meme uçları ortaya çıkıyor. Elimi göğüslerinin arasında yavaşça aşağı doğru kaydırıyorum, pürüzsüz teninin her santimini külotuna kadar tadını çıkarıyorum.

"Sen mükemmelsin, Juliet Hayes." Arkamdaki kameraya öpücük gönderip, bize göz kırptım.

Bunu daha sonra izlediğinde çok sert boşalacak. O mutlu bir şekilde habersizken, vücuduna yaptığım her ahlaksız eylemi izleyecek. Bilinçsiz vücudunun her dokunuşuma tepki verişini izlerken, onun üzerinde yarattığım etkiyi inkar edemeyecek.

Parmağımın ucuyla külotunun kenarının hemen üzerindeki eti okşuyorum. O kıpırdamıyor. Onun içine girmek istediğim için ağızım salya doluyor, ama önce onun ısınması gerekiyor. Kolayca girip çıkabilmem için onun sırlıslıklam olması gerekiyor.

Sessizce, meme uçlarındaki pastileri çıkarıyorum ve soluk pembe tomurcukları ortaya çıkarıyorum. Testislerim gerginleşirken, kulaklarımda kan uğulduyor, acı çekmek üzereyim. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Altımda uyuyan ve farkında olmayan hali, adrenalinimi daha hızlı pompalamamı sağlıyor. Kimden geldiğini fark etmeden, uyandığında onu saran yoğun zevki hissedeceğini biliyorum.

Başparmağım, dokunuşumla sertleşene kadar meme ucunu okşadı. Uykuda olsa bile, sırtı hafifçe kavislenerek daha fazlasını istiyordu. Kameraya sırttım. "Bana ne kadar iyi tepki verdiğini görüyor musun? Ne kadar uslu, uslu bir kızsın."

Videonun bu kısmı, ellerini yumruk yapmasına, dişlerini gıcırdatmasına, bana küfürler yağdırmasına ve bana piç kurusu demesine neden olacak. Videomuzu ilk kez izlemesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Dudaklarım meme ucunu okşadıktan sonra dilim dışarı çıkıp o hassas ucu daireler çizerek yaladı. "*Siktir*, tadı çok güzel. Seni her santimini yalayacağım."

Onu ağızıma aldığımda, boğazından uykulu bir inilti çıkar. Daha sert emiyorum, göğsünü yukarı çekip bırakıyorum, hareketiyle sarkıtan etinin tadını çıkarıyorum. Onu sikerken muhteşem göğüslerinin sallanmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Göğüsleri arasında ileri geri hareket ediyorum, yalayıp emip ısırırken doyamıyorum, uyandığında bulması için izler bırakıyorum. "Eminim benim için çoktan ıslanmışsındır, güzel kız."

Kalçalarını tutup onu yatağın ucuna çekiyorum ve kameraya gülümsüyorum. "Bu külotu da mahvetmeli miyim?"

Ağızım onun uyluklarına yapışıyor, cildi ipeksi yumuşak ve ağız sulandırıcı. Uyandığında burada, ağızımdan ve parmaklarımdan kaynaklanan daha fazla morluk bulacak. Külotuna doğru ilerlerken, burnumu klitorisine sürüp onu içime çekiyorum. Avuçlarımın altında, uylukları titriyor.

"Ağızımı istiyorsun, değil mi? Amını yalamamı, seni o kadar sert boşaltmamı istiyorsun ki, bayılmadan önce, sikimi içine sokmamı izleyecek kadar uyanırsın." Parmaklarımı külotunun içine sokup, onu yana çekerek mükemmel amını ortaya çıkarıyorum. Çıplak, soluk pembe ve parlak. İçimden çıkan iniltiyi engelleyemiyorum. "Oh, küçük şeytan. Bana hazırsın. Sikişmeye hazırsın."

Onun "*Piç kurusu!*" diye bağıracağını şimdiden tahmin edebiliyorum. Bu düşünce beni gülümsetiyor, sonra dilim dışarı fırlıyor ve onun tatlı uyarılması damak tadımı dolduruyor. Sikim kot pantolonumun içinde geriliyor. Bilinci kapalıyken bana bu kadar tepki veriyorsa, uyanınca benim için sırlıslık olacak.

"Seni dilimle sikmediğim bir gün daha geçmeyecek." Klitorisine kadar yalıyorum, hassas sinir demetinin etrafında dilimin ucunu döndürüyorum.

O tıslar, uylukları istem dışı olarak kafama sıkıca yapışır. Bu sefer inlemesi daha yüksektir. Mırıldanarak konuşmaya çalışır.

"Ne dedin güzel kız?" diye alay ediyorum. "Klitorisini emmemi mi istiyorsun? Seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarımı klitorisine doladım ve sertçe emdim. Pelvisi yukarı doğru sıçradı, zihni ne olduğunu anlamasa da vücudu daha fazlasını istiyordu. Belki de benimle ilgili ıslak bir rüya görüyordu. Uyandığında bana her şeyi anlatmasını sağlayacağım.

Sonra bunu gerçeğe dönüştüreceğim.

"Sen benim beklediğim kızsın. Aradığım kız. Benim kadar dengesiz ve ahlaksız. Acıyı zevkle karıştırmayı seven bir kız." Klitorisini ısııyorum, sonra parmağımı içine sokuyorum, o sıkı, ıslak duvarlar sıkıca kapanıyor

. "Böyle alınmak isteyen. Ona yapmayı planladığım her şeyi hayal eden. Her bir lanet şeyi."

Parmağımı içine sokup çıkarmaya devam ederken, klitorisini yalamakla emmek arasında gidip geliyor. Çenem ağrımaya başlıyor ama ne kadar süreceği umurumda değil. Onun her fantezisini gerçekleştireceğim, ona ne olduğunu fark etmeden orgazm olmasını sağlayacağım.

Amcığı parmaklarımın etrafında titriyor. Yaklaşıyor. "İşte böyle, güzel kız. Yüzüme boşal."

Sanki sözlerim ona emir veriyormuş gibi, amcığı bir kez, iki kez daha titriyor, sonra şiddetli bir şekilde kasılmaya başlıyor. Parmaklarımı çılgınca pompalarken, bir heyecan seli parmaklarımı kaplıyor. Gözleri açılmıyor, ama sırtı kavisleniyor ve inlemesi sessiz odayı dolduruyor.

Uyandığında, ona benim adımı inlettireceğim.

Kızın amının nabızı yavaşlayana ve duvarları gevşeyene kadar klitorisini emmeye devam ediyorum, o da yatağa geri yığılıyor.

Parmaklarımı içinden çıkarır ve kameraya doğru yavaşça yürür, onları göstererek kaldırım. "Sana ne yaptığımı gör. Rüyalarında bile."

Onun uyarılmasının tadı, parmaklarımı yalayıp her damlasını emdiğimde gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Masamdan maskemı alıp, hareketsiz bedeninin yanına geri dönüyorum. Onu yan çevirip, muhteşem, yuvarlak kalçalarının etini ortaya çıkarmak için külotunu aşağı çekiyorum ve dişlerimi batırıyorum.

O bir tıslama çıkarır, ama benim aşk ısırığımı savuşturamaz.

Onu tekrar sırt üstü çevirip maskemizi takıyorum. Avuç içlerim, benim için açılmış olan pürüzsüz kalça derisini okşuyor. "Külotunu mahvetme zamanı, küçük şeytan."

Sikimi kot pantolonumdan çıkarırım, başı zaten arzuyla şişmiş ve bir damla ön sıvı parıldamaktadır. Onu doldurmak için can atıyorum, ama bunun için başka bir külotunu mahvetme sözümü yerine getirene kadar beklemem gerekecek. Yakında, onda hiç külot kalmadığından emin olacağım. Aramızda fazladan bir katmana gerek yok.

Islak kumaşa başımı sürttüğümde bir inilti kaçıyor. Bizi ayıran tek şey ince bir pamuk parçası. Penisimi ona sürüyorum, hayaletli evde geçirdiğimiz gece anıları geri geliyor. Bisikletimle karnavalda geçirdiğimiz gece. Bacaklarını bana doladığı ve beni kendine çektiği an. Orgazm onu sararken vücudunun titremesi ve dudaklarından kaçan çığlıklar.

Taşaklarım gerilir, spermim dışarı fırlayıp onu kaplamak için can atar. Külotunu mahvettikten sonra, vücudunun geri kalanının da spermimle kaplanmasını sağlarım. Onu tam olarak ne olduğu için işaretlerim. *Benim.*

Bir şeyler mırıldanıyor ama ne dediğini anlayamıyorum. "Tekrar söyle," diyorum nefes nefese, sikimi pompalarken kendimi kaybetmeye hazır.

Fısıldanan kelime tekrar geliyor, hala anlaşılmaz. Sonra... *"Trey."*

Dudaklarından çıkan adımla, zevk içimde patlar, sperm fişkirir ve külotuna sıçrar, onu siyahtan beyaza boyar. İlerken bir elimi kalçasına dayarım. "Aferin sana, benim iyi kızım. Adımı söyle."

Kalbim her vuruşta, külotunu lekeleyen her damla spermle birlikte çarpıyor. Ciğerlerime hava çekiyorum ve kan ve adrenalin tekrar pompalanmaya başladığında ereksiyonumu neredeyse kaybetmişim. Onun vücudunun geri kalanını boyamalıyım. Onun içine girmeliyim. Onu o kadar sert sikkeliyim ki, ertesi gün kim onun içinde olduğunu tam olarak hatırlamadan yürüyememesi için.

Külotunu yavaşça yana doğru itiyorum, kumaşa yapışan spermimin mümkün olduğunca çoğunu tutmaya çalışıyorum. Orada kurummasını istiyorum. Kalıcı bir leke haline gelmesini. Onu sonsuza kadar işaretlemek istiyorum. "Şimdi, söz verdiğim gibi. Sıra sende."

Bölüm 9

Juliet

ÜSTÜMDE, yavaşça bilincime kavuşurken tavan ileri geri sallanıyor.

Bacaklarımın arasında, ham bir ağrı oluşuyor, uyluklarım kaygan. Göğüslerim yukarı aşağı sallanıyor.

Gözlerim bulanık her kırpışımnda kalbim daha hızlı atıyor, sonunda beni uyandıran şeyi keşfediyorum.

Maskeli adam. Neon kırmızısı maskesi, odanın loşluğuyla keskin bir kontrast oluşturuyor. Beni sikerken hala giyinik.

"Ne oluyor *lan*?" diye mırıldanıyorum ama kelimeleri bir araya getiremiyorum, bana verdiği içkiye kattığı maddenin etkisi hâlâ devam ediyor. O içime girerken amım titriyor, inlemesi maskesinin arkasından yankılanıyor. Bir eliyle bacağıma tutuyor, uyluklarımı o kadar sıkı kavırıyor ki yarın orada parmak izi morlukları göreceğim. Başparmağı klitorisimi okşuyor ve zevk dalgaları beynime kadar ulaşıyor. "İçinde benim sikimi seviyorsun, ha, güzel kız? Yatağı ıslatıyorsun."

Onun inlemesi, sözleri, beni sikişini görmekle zevk omurgamdan yukarı doğru yayılmamalı. Kim bilir ne zamandır içimde.

Uyuyup, istismar edilmek istiyorum. Neden ona bunu söyledim ki? Neden bu kadar iyi hissettiriyor? Marcus'la hayal ettiğim şey buydu, ama bu milyon kat daha iyi. En ahlaksız arzularım bu sefer gerçek oldu.

Benim uyanmaya başladığımı fark edince kıkırdar. "Fantezine hoş geldin, küçük şeytan."

İlk düşüncem "*piç kurusu*" ama mırıldandığım isim "*R-Romeo*."

Bu isimle kalçaları titrer. Bana kendisini böyle çağırmamı söylediği isim. Benim psikopat Juliet'ime deli Romeo.

Ama nedense, hareketleri daha sertleşiyor. Cezalandırıcı. Sanki içimdeyken dudaklarımdan duymak istediği isim bu değilmiş gibi.

Penisi kocaman, beni neredeyse ikiye bölüyor. Tıpkı onun dediği gibi, uyarılma cildimden aşağı kayarak yatağı ıslatıyor. Bir dahaki sefere

ben uyurken yapacağını beklemiyordum, ama aptal ağzımı açıp ona en karanlık fantezilerimi itiraf ettikten sonra bunu beklemeliydim.

Damarlarımda dolaşan zevk ve hızlanan nabzıma rağmen, göz kapaklarım yine ağırlaşıyor. Bayılacağım.

Hayır. Hazır değilim. Bu ne kadar berbat olsa da, onun içimdeyken boşalmak istiyorum. Fanteziyi sonuna kadar görmek istiyorum.

"Uyandığında her yerin benim spermimle kaplı olacak." Sesi arzuyla boğuklaşmış, boşalmanın eşiğinde.

"S... siktir git," diyorum.

Beni spermleriyle boyamak için can attığından şüphem yok. Cildimin her santimini spermleriyle yapış yapış bırakmak için can atıyor. O kadar çılgın, o kadar berbat bir durumda ki, ben kaçıp gitmeliyim.

Yine de içimden hiç kaçmak istemiyorum.

Titreyerek ve güçsüz bir halde, bacağıma beline dolayarak onu kendime çekmeyi başardım, ama sonra bacağıma yine yatağa düştü.

Bu, onun ihtiyacı olan tüm cesaretlendirme.

Benim gevşek bedenimi kaldırıp yatağın daha yukarısına atıyor, bana yeniden dengemi bulmam için zaman tanımıyor, başımın dönmesi durmadan tekrar üstüme çıkıp içime giriyor.

Ağzım açılır, bir çılgılık kaçır. Acı ve zevkin karışımı. Üzerime eğilir, bedenlerimiz çarpışırken kendini hazırlar, maskesi görüşümü doldurur. Bacaklarımda arasındaki ıslaklık, pelvisi klitorisime her çarptığında zevk arttıkça kıkımın altındaki çarşafı ıslatır.

Yine onun adını söylemeye çalışıyorum ama "Ro..." diyebiliyorum sadece, sonra eliyle ağzımı kapatıyor.

"Kapa çenenin, güzelim." Acımasızca içime girip çıkmaya devam ediyor. Acı şimdi yanmaya başlıyor. O benimle işini bitirdiğinde, ben de paytak paytak yürüyor olacağım. "Bir kelime daha etme. Bu dudaklardan duymak istediğim tek şey inlemelerin ve çılgılıkların."

Diğer eliyle göğsümü sıkıyor. Ben irkiliyorum. Benim neyi sevdiğimi çok iyi biliyor: zevkle karışık sağlıklı bir doz acı. Sanki onun için yapılmış bir oyuncakmışım gibi sikilmek.

İntikamımı alacağım. Beni kullandığı gibi onu da kullanacağım.

Artık dayanamayacağımdaya uyluklarım titremeye başlar, zevk kırılma noktasına ulaşır.

Onun şeytani kahkahası omurgamdan aşağı bir titreme gönderir. O bunu zaten hissedebiliyor. "İşte böyle. Benim için tekrar boşal. Benim sikimin

seni nasıl çığlık attırdığını duymama izin ver."

Çığlığı bastırmaya çalışıyorum, ona bu zevki tattırmamaya çalışıyorum, ama vücudum artık neredeyse tamamen kontrolümden çıkmış durumda. Yarı inilti, yarı ağlama gibi bir ses boğazımdan çıkıyor, o içime girerken vücutlarımızın tekrar tekrar çarpışmasının sesini bastırıyor.

"Oh, lanet olsun," diye inliyor. "Bu sesi seviyorum. Bu ses için yaşıyorum."

O hızlanırken göğüslerim daha hızlı sallanıyor, benim orgazmım içimi sararken o da orgazmını kovalıyor. Zevk, göz kapaklarımın arkasında havai fişek gibi patlıyor, artık gözlerimi açık tutamayacak kadar ağır. Kalbim, göğüs kafesime çarparak içimdeki kadar incinecek.

Sırtımı ter kaplar, altımdaki çarşaf vücut sıvılarımızla kirlenir.

Zıplayan göğüslerimden birine sert ve yankılı bir tokat atıyor ve ben de *ona* tokat atmak istiyorum, ama kollarım örslerle ağırlaşmış gibi. Zevk beni tekrar yüzeyin altına çekiyor, gelgit beni boğmak için geliyor.

Onun penisi aniden içimden çıkınca, keskin acıdan gözlerim açılıyor. O korkutucu, parlak uzunluğu bir kez çekiyor ve sonra sıcak sperm fişkırıyor, göğüslerimden birine sıcıyor. Sonra ikisinin arasına. Göbek deliğime.

Dişlerimi sıkıyorum. Bunun için ondan intikam alacağım. Sabırsızlanıyorum.

Sikinden her damla spermi pompalayana kadar durmaz, vücudumun neredeyse her yeri onunla yapış yapış olur. *Lanet olası piç*. Ne tür bir şeytan yarattığını keşfedene kadar bekle.

"Sen... öldün," diyorum, akıntı beni tekrar aşağı çekmeye başlamadan önce. Nabzım yavaşlamaya başlayıp, tekrar düzenli, sakın bir ritme dönünce, gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum.

Yataktan kalkıp doğrulduğunda, bana ne yapacağına kendimi hazırlarım. Ama eli bana uzanmaz, yukarı doğru uzanır ve maskesinin altını okşar. "İçinde olmasını sevdiğin siki kime ait olduğunu öğrenmenin zamanı geldi."

Göğsüm sıkışıyor. Bu da onun oyunlarından biri mi, yoksa gerçekten yüzünü gösterecek mi?

Bilmek istediğimden emin değilim. Maskeli adamın kimliğini sonunda öğrenmeye cesaretim var mı, emin değilim. Ya bu gerçek her şeyi mahvederse? Ya maskenin altındaki yüz beni dehşete düşürse?

Yavaşça maskeyi yukarı çekiyor, kalbim her acı verici saniyede daha hızlı atıyor.

İnç.

Keskin bir çene. Dolgun, yıkıcı dudaklarda şeytani bir sırıtış. Asil bir burun ve belirgin elmacık kemikleri. Ve koyu kaşların ve kestane rengi saçların hemen altında bir çift elektrik yeşili göz.

Kalbim duruyor.

Trey Lamont.

Orospu çocuğu.

Bir vızıltı sesi kulak zarlarımı titretir, sonra kolumda iğne ucu kadar keskin titreşimler hissedirim. Odadaki tek ışık kaynağı, dizüstü bilgisayardan yayılan ürkütücü bir ışıktır. Ekranı, yataktaki uyuyan, külot dışında çıplak bir kızın videosu gösterilmektedir.

Sen mükemmelsin, Juliet Hayes. Videodaki ses çok tanıdık geliyor. Ekrandaki adam kameraya öpücük gönderir ve ellerim yumruk olur.

Neredeyse tüm vücudum terden yapış yapış, kalçam ve kolum yanıyor. Kafamı kaldırmayı başardığımda, kurumuş sperm izlerini görüyorum. Midem bulanıyor. Onun izleri her yerimde: göğsümde, mememde, karnımda, uyluğumda, pelvisimde. Bileklerimi ayak bileklerime bağlamış, istesem bile kaçmamı imkansız hale getirmiş.

Koluma eğilmiş, maskesini çoktan çıkarmış, keskin, yıkıcı yanak hatları, tırtıklı çene hattı ve sert çenesi ortaya çıkmış. Kurt gibi yeşil gözleri tamamen benim tenime odaklanmış, elindeki dövme makinesi vızıldıyor.

Ekranı, meme uçlarımdaki pastileri çıkarıyor ve başparmağıyla birini okşuyor. *Bana ne kadar iyi tepki verdiğini görüyor musun? Ne kadar uslu, uslu bir kızsın.*

Lanet olsun. Haklı.

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Eğer oyunu böyle oynamak istiyorsa, ona layık bir rakip olacağım. Benimle bu işe kalkıştığına pişman olacak. Trey Lamont. Bunca zamandır maskenin ardındaki adam oydu.

Beni bıçakla tehdit ederek dizlerimin üzerine çöktürdü ve bana oral seks yaptırdı.

Beni saman yığınınına attı ve boşalana kadar beni becerdi. Bir adamı öldürdüğümü gördükten sonra beni motosikletinde becerdi. Bana ilaç verdi ve bir şekilde beni yatak odasına götürdü, orada kim bilir ne kadar zamandır beni tutuyor. Beni becerdi, vücuduma spermelerini bıraktı ve şimdi de bana dövme yapıyor.

Onun psikopat, dengesiz olduğunu söylediler, ama ben onu hafife aldım. Benim kadar deli olmasının imkânsız olduğunu düşündüm. Ama belki de sonunda bana denk birini buldum.

Dişlerimi sıktım. "Çekil... üstümden."

Kıkırdar ama işinden başını kaldırmaz. "Neredeyse bitti. Bir harf kaldı."

Ne yazıyor bu? Gözlerimi birkaç kez kırıp, bulanıklığı gideriyorum. *Küçük şeytan.*

Beni kendine ait olarak işaretlemenin başka bir yolu. Piç kurusu.

Ekranada, meme ucumu yalıyor. *Lanet olsun, tadı çok güzel. Seni her santimini yiyip bitireceğim. Eminim benim için çoktan ıslanmışsındır, güzel kız. Hareketsiz bedenimi yatağın ucuna doğru çekiyor. Bu külotu da mahvetmeli miyim?*

Hâlâ bana olan ilgisini anlamıyorum. O gece olanlar gerçekten yeterli miydi? Kendisi kadar en azından yarısı kadar berbat durumda olan bir kız buldu, onun en karanlık fantezilerinin fısıltılarını ezberledi ve ne pahasına olursa olsun onları gerçeğe dönüştürmeye karar verdi? Aradığı kişinin ben olduğuma karar verdi ve şimdi beni sonsuza kadar avlayacak mı?

En çılgın kısmı ise bu ihtimalden hiç korkmuyorum. İmkansız, manik bir gülümseme dudaklarıma yayılıyor, ama onu zorla bastırıyorum.

Videoda, uyluklarımı emiyor ve burnunu klitorisime sürüyor. *Ağzımı istiyorsun, değil mi? Amını yalamamı, seni o kadar sert boşaltmamı istiyorsun ki, bayılmadan önce benim sikimi içine sokmamı izleyecek kadar uyanırsın. Külotumu yana çekiyor. Ah, küçük şeytan. Benim için çok hazırsın. Sikişmeye çok hazırsın.*

"Piç kurusu!"

Kıkırdıyor. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Bir gün bile dilimle seni sikmeden geçmeyecek. Dilini klitorisime sürmesini izlemek karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettiriyor. Bayginken bana yaptıklarını izleyerek bu kadar tahrik olmamam gerekirdi, ama yine de beni sikmesini istiyorum.

Uykulu halim anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. *Ne dedin güzel kız? Klitorisini emmemi mi istiyorsun? Seni boşaltmamı mı istiyorsun?*

Sözünü tutuyor ve şimdi, istemeden inliyorum.

Sen benim beklediğim kızsın. Aradığım kız. Benim kadar dengesiz ve ahlaksız. Acıyı zevkle karıştırmayı seven bir kız. Böyle alınmak isteyen bir kız. Ona yapmayı planladığım her şeyi hayal eden bir kız. Her bir sapkın şeyi. Parmaklarken klitorisimi yalıyor ve emiyor ve ben tekrar tamamen tahrik oluyorum. *İşte böyle, güzel kız. Yüzüme boşal.*

Görünüşe göre, öyle yapıyorum, inlemelerim dizüstü bilgisayardan yankılanırken sırtımı geriye doğru eğiyorum. Her dokunuşuna, her emrine ne kadar kolay tepki verdiğimi izlerken, göğsümden yanaklarıma kadar bir sıcaklık yayılıyor.

Orgazmım geçtikten sonra vücudumdan ayrılıyor ve bok yiyen bir sırtışıla kameraya doğru yavaşça yürüyor, parıldayan parmaklarını havaya kaldırıyor. *Bak sana ne yapıyorum. Rüyalarında bile.*

Sonra bilinçsiz bedenime geri döner, beni yan çevirip kıkımı kameraya gösterir ve açıkta kalan etimi ısıtır.

Elim onu tokatlamak için seğirir, ama bağlar çok sıkıdır. "Göt herif! Bu yüzden kıkım acıyor."

Korku filmi kötü adamı gibi kahkaha atıyor. "Hayır, kığın acıyor çünkü ısırık izimi dövme yaptım. Böylece sonsuza kadar saklayabilirsin."

Aman Tanrım. İçimde öfke alevleniyor. Tabii ki öyle yaptı. Vücudumun her santimetresi onu hatırlatana kadar rahat etmeyecek. "Siktiğimin herifi. Seni listeme ekliyorum."

Bir kahkaha daha.

Videoda, ben yine sırt üstü yatıyorum ve o maskesini takıyor. *Külotunu mahvetme zamanı, küçük şeytan.* Penisini çıkarıyor ve iç çamaşırımın üzerinde ovuşturuyor. Bir şey mırıldanıyorum, ama ne dediğimi anlayamıyorum. *Tekrar söyle.* Bir fısıltı daha ve sonunda *netleşiyor: Trey.*

Yüzüm resmen yanıyor. Ne oluyor lan? Onun siktiğimin adını mı inlemem gerekiyordu?
? Cidden mi?

Şimdi, benim bariz utancıma sırtıyor, videodaki versiyonu inlerken külotuma spermlerini fişkirtiyor. *Aferin benim iyi kıza. Adımı söyle.* Bitirdiğinde, külotumu kenara itiyor, çoktan tekrar sertleşmiş durumda. *Şimdi, söz verdiğim gibi. Sıra sende.*

"Kapat şunu," diye bağıryorum.

Kafasını sallıyor, dikkatini kolumdaki dövmeyle bitirmeye geri veriyor. "Neden bunu yapayım? Daha iyi kısma geliyorduk."

O, penisini içime sokar ve itmeye başlar, ben de yavaşça kendime gelirken neler olduğunu fark ederim. Video sonunda kapanana kadar, o bana fanteziyi yeniden yaşatır. Ben de bunu tekrar yapmak istiyorum. O videoyu ondan alıp daha sonra tekrar izlemek için bir yol bulmam gerekecek.

Sonunda, yeni dövmemin *son rötuşlarını* yapıyor. "Neden bunu dövme yapıyorsun?"

"Çünkü sen benimsin." Bunu çok basit bir şekilde söylüyor, sanki bu benim çoktan bilmem gereken bir gerçekmiş gibi. "Bana bunların anlamını söyle."

Dövmeli cildimin geri kalanına başını sallıyor. Yılan, yarasa, kafatası, akrep, örümcek, azrail, siyah kan damlayan bıçak. En sevdiklerim, belimin altındaki ortasında bir kalp olan örümcek ağı ve kolumda birbirine sarılmış iskelet çifti. Ölümde bile aşıklar. Birbirlerinin kemiklerinden, ruhlarının en derinlerinden korkmuyorlar.

"Hiçbir anlamları yok. Sadece eğlence amaçlı."

"Peki ya *Autumn*?" *N* harfinin son kıvrımını dövme yaparken, omurgam kaskatı kesildi. "Omzunda."

İlk dövmem. İlk dövme olmayı en çok hak eden dövme. Onun adını her duyduğumda ya da anılarımda, kabuslarımda yüzünü her gördüğümde gözlerime dolan yaşları geri tutuyorum. "O benim... arkadaşım."

Sonunda, bakışları benimkilere doğru kayar. Kalbim donar ve keşke başka bir yere baksaydı diye düşünürüm. Keşke onun tek bir bakışı beni eritmeseydi. "Ona ne oldu?"

Sözcükler boğazımda düğümlenir. "Öldürüldü."

Görüntüler gözümün önünden geçiyor. Kanla lekelenmiş beyaz bir elbise, dizlerimin dibinde biriken kırmızı sıvı...

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum, sonra kendimi tekrar buraya, şimdiye, Trey'in yanına getiriyorum.

O, gereksiz özürlerle zaman kaybetmez ya da korkunç ayrıntıları sormaz. Çıplak vücudumdaki dövmelere başını sallar. "Diğerleri ne durumda?"

"İyi görünüyorlar." Ses tonuma alaycı bir hava katmaya çalışıyorum, kabusları uzaklaştırmaya çalışıyorum. "En azından, ikisi hariç hepsi."

O yemi yutmaz. "Bunları vücuduna bir nedenden dolayı istedin. Acı için. Ve zırh için."

Kalbim sıkışıyor. Beni nasıl bu kadar iyi anlayabiliyor? Sözler boğazımda düğümleniyor. Şimdi konuşmaya çalışırsam, ağlayacağım.

"Karnavaldaki pislikti." Onun yeşil gözleri soğuklaşmış, taş gibi sertleşmiş, onay için bana bakıyor.

Doğru. Trey çok şey gördü, çok şey biliyor. Artık ondan saklanamam. "O ve hepsi. Dövmeler, dokundukları her yeri kaplıyor."

Derime dövme yaptırmanın acısı, onların dokunuşlarının hayaletinin yerini aldı. Ama uzun sürmedi. Hâlâ parmaklarını, terli avuç içlerini kollarımda hissedebiliyorum. Brandon omuzlarımı ovuyor, belime bastırıyor, elimi istediği yere çekiyor, antrenmandan sonra şortuma ve eteğime giriyor.

Ama dövmenin kalıcılığı, bedenimi geri kazanabilmemin küçük bir yolu. Dövmelerimi *ben* seçiyorum, nereye yapılacağını *ben* seçiyorum, ne zaman dokunulacağını *ben* seçiyorum, acıyı *ben* seçiyorum. Seçen benim, başkası değil. Kontrol bende.

Trey Lamont'un koluna ve kığıma benim seçmediğim dövmeler yapması beni öfkeliendirmeli. Brandon'dan bu yana, o geceden bu yana, her erkekle birlikte kontrolümü geri kazanmak istedim. Başlatan, üstte olan, gecenin ne zaman biteceğine karar veren kişi olmak istedim.

Ama Trey'de bir şey farklı. Hala ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ona güvenecek kadar onu tanımıyorum ve o da bana güvenecek kadar beni tanımıyor - tanımamalı da - ama içimdeki çılgın bir parça onun beni anladığını düşünüyor. Kimsenin anlamadığı bir şekilde.

Trey'in çenesi sıkılır. Bana ne yaptıklarını bilmiyor, gerçekten bilmiyor, ama onları canlı canlı yakacakmış gibi görünüyor. Bir dizi rakam ve Massachusetts'teki bir kasaba adı sayar.

"Ne?"

"Ned Miller. Bu onun adresi."

Göğsüm umutla sıkışır. Ned'in adresini bulmak için boşuna aramıştım, bu görevin imkansızlığı nedeniyle her geçen gün daha da sinirleniyordum. "Doğru adres olduğundan emin misin?"

Omuzlarını silkiyor. "Ona gittiğimizde öğreniriz herhalde."

"Biz mi?" Benimle geleceğini düşünüyorsa hayal görüyor. Kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ya da benim suçlarımdan dolayı hapse girmesine. Trey Lamont gibi bir psikopat bile.

"Brandon Williams kim? Onu neden arıyorsun?" Çenesini sıkıyor. "Craig'in yaptığı gibi sana da zarar mı verdi?"

Kafamı sallıyorum. "Daha kötüsü. O benim koçumdu."

On üç yaşından beri ona aşıkım. O, üniversiteden yeni mezun olmuş, yakışıklı, genç bir koçtu ve ben de kros takımının yeni üyesiydi. Ama ben hızlıydım ve ona göre bu beni özel kılıyordu. Diğer kızlar, onun bariz kayırmacılığını kıskanıyordu. Bu yüzden, on beş yaşında dostça sarılmalar ve ara sıra koluma dokunan elleri, kucağına oturmaya dönüştüğünde, çok mutlu oldum. Aşıktım. İkimizin de aşık olduğunu sanıyordum.

Ama ben onun sırrıydım. Onu mahvedebilirdim ve eğer kimseye söylersem, onlar da beni mahvederdi. Beni dışlayacak, fahişe diye yaftalayacak, takımdan ve okuldan atacaklardı. Beni sessiz tutmak için bana böyle söyledi. Bunun benim de hatam olduğuna inanmam gerekiyordu — bir çocuğun yetişkin bir adamın eylemlerinden sorumlu olduğuna.

Artık daha iyi biliyorum. Ama bazen, o aşkın hatırası, onun ihanetinin hatırasından bile daha acı verici. Yıllarca, bizim olanın tek bir şey, güzel bir şey olduğuna inandım, oysa tamamen başka bir şeydi. Çirkinlikten başka bir şey değildi.

Şimdi, onu yok edecek olan benim dokunuşum olacak. Onun mezara götüreceği şey.

"Güvenimi kazandı, beni gerçekten önemsedğine inandırdı ve sonra beni onlara verdi."

"Onlara mı?" Trey'in kaşları daha da derinleşti.

"O gece üç kişiydiler. Brandon beni onlara götürdü." "Craig ve Ned mi?" diye sorar. Ben başımı sallayınca, "Üç kişi olduğunu söylemiştin Üç kişi olduğunu söyledin. Diğer kimdi?"

Canavarın heybetli fiziği zihnimi doldurur, ütülü düğmeli gömleği, yapmak üzere olduğu eylemlere hiç de uygun değildir. "Adını bilmiyorum. Kişisel bilgilerini pek paylaşmadılar."

Trey, sesimdeki acıdan hiç etkilenmez. Benim hiçbir yanımdan, en karanlık yanlarımdan bile etkilenmez. "Seninle geliyorum. Sana yardım edeceğim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ha, hayır. Bunu tek başıma yapacağım."

Kelepçenin hemen altından bileğimi sıkıyor. "Benim yardımına ihtiyacın var." "Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok," diyorum.

Her zamanki gibi karşılık vermek yerine, sessiz kalır. Dövme tabancasını bırakır ve taze mürekkebi temizlemeye başlar. "Benim de başıma benzer bir şey geldi. Babamın kız arkadaşıyla."

"Sana mı?" Bu keskin kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz irkilirim. Belki de şaşırmamalıyım. Hiperseksüellik, çocuklukta cinsel istismarın yaygın bir sonucudur ve Trey de benimle aynı boktan durumun içindedir. İkimiz de

karanlığımıza uygun birini arıyoruz. İkimiz de kontrolü elimizde tutmak istiyoruz.

Ama ikimiz de kontrolü bırakabileceğimiz birini istiyoruz. Tek istediği beni bağlayıp istediğini yapmış gibi davranıyor olabilir, ama eminim ben de ona aynısını yaptığımda çok hoşuna gidecektir.

Başını salları, elini şaşırtıcı bir şekilde nazikçe kullanarak dövmeyle havluyla kurulamaya başlar. "Her şey on beş yaşımıdayken başladı. Annem öldükten hemen sonra."

Bana yaşattığı her şeye, Wes ve Violet'e yaşattığı her şeye, yaptığı her boktan, kötü şeye rağmen, Trey'in genç halinin istismar edildiğini düşününce kalbim sıkışıyor. Annesi o kadar genç yaşta ölmüş. Savunmasız ve korumasız.

"Annem öldükten sonra, babam hemen onun yerini doldurdu." Sesi ekşiyor. "O taşındı ve babamın önünde annem gibi davranıyordu. Babam beni umursamasa da, bunun onu memnun edeceğini düşünüyordu sanırım. Ama babam çok çalışıyordu ve o yokken işler farklıydı."

Bu tanıdık his, göğsümde keskin bir acı yaratıyor. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey var — ona, kadının yaptığı her neyse bunun onun suçu olmadığını söylemek ve aklıma gelen en kötü isimlerle onu çağırmak. Ama çenemi kapalı tutuyorum ve onun söylemesi gerekenleri söylemesine izin veriyorum.

"Sonra geceleri odama gelmeye başladı. Kolunu bana dolayarak göğsüme uzanırdı." Boğazını temizledi, anılar hala acı vericiydi. "Bazı geceler orada uykuya daldı. Babam bizi yakalardı ama hiçbir şey söylemezdi. Sadece kapıyı kapatırdı. Sonra öpüşmeye başladık. *Bana iyi geceler öpücüğü ver, Trey.* Rujunu bana bulaştırırdı, dilini ağzıma sokardı. Sonra elini pantolonumun içine sokardı. Elimi onun eline götürürdü. Sonra ağzı..."

Sözleri titremeye başladığında, sonunda onu kesiyorum. "Devam etmek zorunda değilsin." Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki bağları gererek, oturtmak istiyorum. Onu bir şekilde rahatlatmak istiyorum, ama onun acısını dindirmek için yapabileceğim veya söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Elimi tutar ve avucuma yumuşak bir öpücük kondurur, bu da nedense kalbimi çarptırır. "Sonra üstüme tırmanmaya başladı. Bunun normal olduğunu düşündürdü bana, aşık olduğum seksi yaşlı kadınla birlikte olduğum için şanslı olduğumu söyledi. *Şanslıydım.*" Bu kelimeyi tükürür gibi söyler ve ben de onu listeme eklemek için adını sormak isterim. Oğlunun istismarını görmezden gelen ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayan babasını da listeye ekleyeceğim. Manik

bir kahkaha boğazından çıkıyor. "İğrenç olan kısmı, ilk başta bu ilgiden hoşlandım. Ve zihnim hoşlanmasa da, vücudum onun bana yaptıklarından hoşlanıyordu."

"Evet," diyorum. "O hissi çok iyi bilirim."

"Biliyorum." Sonunda, ateşli bakışları benimkilerle buluştu. "Tanıştığımız gece, senin de benim kadar berbat durumda olmanın bir nedeni olduğunu hissetmiştim. Sonra o orospu çocuğunu öldürdüğünü gördüğüm anda emin oldum."

Haklıydı, karanlık taraflarımız birbirine uyuyordu. "Peki ne oldu? Şey ile..."

"Rachel." Adı, ağzından çıkan zehir gibi. Sesli bir şekilde yutkunur. "Onu hamile bıraktım."

"Aman Tanrım." Trey'in isteği dışında bir kadını hamile bırakmaya zorlandığını düşününce kalbim durdu, midem bulandı. Aslında ilgilendiği kişi evin erkeği değil de o çocuktı, ama evin erkeğine ilgi duyuyormuş gibi davranıyordu. "Bebeği doğurdu mu?"

"Hayır. Babam onu kürtaj yaptırmaya zorladı." "Sonunda ondan ayrıldı mı?"

Omuz silkiyor. "Sanırım öyle. Onu bir daha hiç görmedim ve o zamandan beri kimse görmemiş."

"Yani ortadan kayboldu mu? Yeni bir kimlik alıp başka bir yerde yeniden mi başladı?" Öfke damarlarımdan akıyor. Hâlâ dışarıda olabilir ve kurban listesine yenilerini ekliyor olabilir.

"Ya da babam bu işi halletti."

Bunu çok rahat, çok kayıtsız bir şekilde söylüyor. "Ne demek 'halletti'?"

Trey bana uzun ve sert bir bakış attı. "Yani, ondan sağ kurtulmuşsa çok şaşırdım. Beni bu kadar uzun süre yaşattığına şaşıyorum. Annem gibi beni de öldüreceğinden emindim."

Korku beni sararken dilim dolanır, kelimeleri bir araya getiremem. Babasının sorumlu olabileceği düşüncesi bir yana, annesinin o kadar küçükken ölmesi yeterince korkunç. "Annemi onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hiçbir kanıtım yok. Ama annem öldükten bir gün sonra cenazesini düzenledi. Annemin boğulduğunu iddia etti, ama otopsi yapılmadı. Bir şeyi gizliyordu."

Böyle bir yükün altında yaşamayı hayal bile edemiyorum. Annenin öldüğünü bilmek ve gerçekte ne olduğunu asla öğrenememek.

"Autumn benimle birlikteydi." Kalbim çarparken, zorla sözleri ağzımdan çıkardım. "O gece öldürüldü. Bu yüzden hepsini bulmak istiyorum."

Belki bana yaptıklarıyla bir şekilde yaşayabilirim, ama Autumn'a yaptıklarıyla yaşayamam. *Onlar* yaşayamazlar.

"Bu yüzden sana yardım etmek istiyorum." Trey ayağa kalkar, bıçağını açar ve beni tutsak eden bağları keser.

Annesinin intikamını alamazsa ya da Rachel'ın suçlarının bedelini ödetemezse, benim intikamımı almama yardım edecek. Autumn için. Benim için. Onların kurbanı olabilecek diğer tüm kızlar için.

Ama bu benim intikamım. Yalnız başıma.

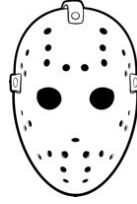
Serbest kaldığımda, zayıf ve sert bir şekilde otururum, kığım yanar. Köşede battaniyeyle örtülü Fluffy'nin akvaryumuna başımı sallar, gerginliği bozarım. "Fluffy'yi bu sefahatten koruduğun için teşekkür ederim."

Trey yarı gülümser. "Onu travmatize etmeye gerek yok."

Göğsümdeki kurumuş spermi parmağımla silip kaşlarımı çattım. Göğüslerim ve uyluklarım öpücük izleriyle morarmış, amım ağrıyor ve hala ıslak. Ne kadar berbat olursa olsun, hepsini yaptığına memnunum.

"Bunun için senden intikam almam gerekeceğini biliyorsun." Kolumu kaldırıp yeni dövmenin etrafındaki kırmızı cildi gösterip, sonra spermle kaplı vücudumu işaret ediyorum. "Ve bunu."

O, şeytani bir gülümseme atıyor. "Sabırsızlanıyorum."

"Neredeydin sen? Telefonunu bombardımana tuttum!" Yurt odamızda, Sienna azarlayan bir anne gibi önümde volta atıyor, ama üzerinde köpek yavruları desenli sevimli pembe pijamalar var ve onu ciddiye almak imkansız.

Arkasında, Luke ikiz yatakla boyunu gölgede bırakıyor ve eliyle eğlenceli sırtışını gizleyemiyor. Sienna'nın sinirlenmesini çok seviyor. Gri eşofman giymiş, gömleği Sienna'nın yatağının ucuna atılmış ve tanrım, en azından yarı çıplak vücudunu gözlerimden saklamak için biraz çaba gösterebilirdi.

Yatağımdan omuz silkiyorum. En azından pusu kurulmadan önce duş almayı başardım. "Biriyle birlikte oldum."

Teknik olarak doğru. Ama Sienna tüm ahlaksız detayları öğrenirse çılgına dönerdi.

Pislik gibi yürüyüşünü bırakıp kollarını kavuşturuyor ve gözlerim onun tüylü terliklerine düşüyor. "Seni en son gören, dışarı koşup kusarken görmüştü."

"Evet, sonra kendimi daha iyi hissettim ve seviştim."

En iyi arkadaşım kolumu tutar, ağzı açık kalır ve ben irkilirim. "Bu yeni bir *dövme* mi? *Küçük şeytan* mı? Bu ne anlama geliyor ki?"

Onun elinden kurtuluyorum. Evet, bunu kesinlikle açıklamayacağım. "Herkesin omzundaki şeytan olmayı hatırlatmak için."

Luke başını eğdi. "Şeytan olması gerekmez mi?"

"Hayır," diye tükürdüm.

"En azından bana haber ver ve bir daha ortadan kaybolma, tamam mı?" Sienna azarlayıcı ses tonunu bırakır, sesi endişeyle yumuşar.

"Evet, anne."

Ellerini beline koyar. "Ciddiyim."

İç çekerim. Sienna sadece beni koruyor. Ne kadar çılgın ve pervasız olabileceğimi biliyor. Onu korkuttuğu için suçlayamam. Roller tersine dönseydi ben de aynı şeyi yapardım. "Biliyorum. Bundan sonra öyle yapacağım. Seni endişelendirmek istemedim."

"Teşekkür ederim." Sonunda bana küçük bir gülümseme attı, ama bakışları sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi beni incelemeye devam etti. Sanki sırlarımı arıyormuş gibi. "Başka bir şey olmadığını söz veriyor musun?"

Ona anlatabilirdim. Her şeyi. Craig'e yaptıklarımı. Ned ve Brandon için yaptığım planları. Ormandaki maskeli adamın bana yaptıklarını. Onun Trey Lamont olduğu ortaya çıktığını.

Ama sır saklamaya alışkınım ve suçlarımdan dolayı hapse girersem, en iyi arkadaşımı da yanımda götürmeyeceğim.

"Evet. Başka bir şey yok."

Bölüm 10

Trey

^{Haftalar}ca buz pistini, soyunma odasını ve hokey evini paylaşmaya zorlandıktan sonra, Devils sonunda geri çekiliyor. Artık bana saldırmak için bir neden bulamadıkları için benden sıkıldılar. Juliet beni yeterince meşgul ediyor.

Antrenmanın ortasında, babam puck bunnies'in arkasındaki tribüne oturuyor ve onları güldürüyor.

Neden burada bu adam? O lanet parmağı buldu mu? O kadar etin altında gömülü olan parmağı bulmuş olamaz.

Sopamı daha sıkı kavrarım ve Vanderbilt arkamdan omuz atarak beni neredeyse yere devirir.

Geri çekilme işine bu kadar.

Rockefeller bana doğru uçar ve ben çarpışmaya hazırlanırım, ama o bana çarpmaz. Çarpışmadan önce bir çığlık atarak durur. "Onun seni oyundan düşürmesine izin verme."

"Etmedim." Sopamı dizimin üzerinde kırmaya hazırım. "Birdenbire ortaya çıktı."

"Vanderbilt değil." Tribünlere doğru başını sallar. "O. Baban etrafta yokken iyi bir oyuncusun. O buradayken, topu kaçırıyor, şutları ıskalıyor, puck'ın yanından geçip gitmesine izin veriyorsun. Kafana takma."

"Evet." Dişlerimi sıkıp soyunma odasına doğru yönelirken koç düdüğü çaldı. Söylemesi kolay, yapması zor. Babamı kafamdan çıkarabilseydim, çıkarırdım. Hayatımdan tamamen çıkarırdım.

Tüm varlığım onu memnun etmek etrafında dönüyordu. O, benden, onun emrettiği gibi bir evlat olmamı istiyordu, aksi takdirde sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktım. Onun ruh halini tahmin etmeye, onu kızdıracak şeylerden kaçınmaya çalışıyordum. Çocukken, benim ve annemin hayatı onun etrafında dönüyordu. O güneş gibiydi ve onun etrafında döndüğümüz için şanslı olduğumuzu bize hissettiriyordu.

Bir parçam Juliet'in soyunma odasında beni bekliyor olmasını diliyor. Puck bunnies her zaman oradadırlar — dizlerinin üzerinde, duşlarda

, duşlarda. Kan, testosteron ve adrenalin hala pompalanırken, antrenman sonrası bir grup seksinden daha iyi bir şey yoktur.

Ama ilk kez, bir kızı paylaşma düşüncesi çenemi sıkıştırıyor.

Soğuk su yüzüme çarparak, Juliet'in burada dizlerinin üzerinde, ağzı açık ve dili dışarıda beni beklediği düşüncesiyle oluşan yarı ereksiyonu bastırıyor. Dik ve belinden eğilmiş, kıcı sergilenmiş ve alınmaya hazır.

Soyunma odasında, takım üyeleri birbirlerine bağırıyor ve antrenmandan sonra sinirlenerek saçma sapan konuşuyorlar. Maçtan sonra durum daha da kötüleşiyor. Kapıdan çıkar çıkmaz, babam fark etmeden gizlice çıkmaya çalışıyorum, ama artık bunu bilmem gerekirdi. Ondan hiçbir şey saklanamaz.

"Kaptan olduğunuzu duydum." Eli omzuma konuyor ve kapıdan çıkarken gülümsemesi sadece göstermelik.

Dişlerimi sıkıyorum. Sanki koçu bana pozisyon vermesi için şantaj yapan o değilmiş gibi. Takımın çoğunu, özellikle Valentine'i kızdırdı. Hepsi bunu daha çok hak ediyorlar — daha çok çalışıyorlar, buzda geçirdiğimiz zamana daha çok önem veriyorlar, ama ben onların istediği pozisyonu aldım. Umurumda değil. "Ne komik bir tesadüf."

Etrafımıza bakındıktan sonra omzuma itti. *Kahretsin*. Biliyor. Başparmağım ve planlarım hakkında biliyor. "Cuma günü neredeydin?"

Beynim karışır. Cuma mı? Cuma günü nerede olmam gerekiyordu? "Muhtemelen buz pistinde ya da spor salonunda. Ya da bir partide kafayı çekiyordum. Hafızam biraz bulanık. Anlayabilirsin."

Babam tehlikeli bir adımla yaklaşır, birkaç Devil kapıdan çıkıp birbirlerine gülerek ve bağırarak seslerini alçaltır. "Yani bir adam maskeli karnaval çalışanlarından biri tarafından öldürüldüğü gece karnavalda değildin? Bu konuda bir şey bilmiyor musun?"

Omurgam kaskatı kesildi. Karnavalın yanıp sönen ışıkları ve kahkahaları, bana sırtını dönmüş, kanlı beyaz elbisesiyle bir gölge gibi aynalar labirentinde sevişen çifte doğru ilerlerken, onun çığlıkları Korku Evi'nde yankılanan çığlıklarla karışıyordu, o baltayı adamın bacaklarının arasına indirdiğinde, kesik kafayı koridora attı ve cesedinin geri kalanını yerde kanlar içinde bıraktı. Kimliğini fark edebilecek herkesten gizleyen bir maske. Kaçmadan önce tek tanık olan beni fark etti. Bisikletime karşı onu sikti, adrenalin ve şehvet

damarlarımızda dolaşırken, birbirimizin bedenleriyle zevk peşinde koştuk.

Benim küçük gezimi nasıl öğrendi? Bunun sadece zaman meselesi olduğunu bilmeliydim. Her nasılsa, o her sırrı eninde sonunda ortaya çıkarır. "Hayır. Duymadım. Haberleri pek takip etmiyorum. Ama çok kötü."

Craig'in kız arkadaşı, onun cesedini bulduğunu bildirdiğinden beri polis ve medya tarafından defalarca röportaj yapıldı, pislik erkek arkadaşının cesedi çürürken spot ışıklarının altında olmaktan çok mutluydu.

O gece o kadar sarhoştuk ki, hatıraları bulanık. Önce, maskeli karnaval çalışanı bir gelinlik duvağı taktığından emindi, sonra bir sonraki hatırasında suçlu bir cadıydı. Sonra bir zombi ya da belki bir vampirdi. İfadesi en iyi ihtimalle yetersiz ve polis o gece görevde olan tüm çalışanları sorguladı, ancak hiçbirinin parmak izi veya DNA'sı polisin ceset üzerinde bulduklarıyla eşleşmedi.

Neyse ki medya, cinayetin kanlı ayrıntılarıyla (*kesik kafa, kayıp başparmak, parçalanmış cinsel organlar*) ve evli, kiliseye giden bir adam olarak itibarını yitirmesiyle daha çok ilgilendi. zamansız ölümünden önce üniversite öğrencisiydi.

Ve herhangi bir ipucu olmadan, polis çözülemeyen bir davayla karşı karşıya.

Tabii babam onlara bir ipucu vermezse.

Bunu nasıl başaracağı benim için bir muamma, ama ona bu işi yapamayacağını söyleyemem.

"Hey, Bay Lamont!" Rockefeller, Vanderbilt, Valentine ve Ashby ile birlikte yanımızdan geçerken, yanakları hala kızarmış halde bağıırır. "Nasıl gidiyor?"

Babam en çekici gülümsemesini gösterir. Tüm Devils onu sever. Puck bunnies de öyle. Keşke bilselerdi. "Harika, Rockefeller. Sen nasılsın?"

Rockefeller gülümser. "Hayalimdeki hayatı yaşıyorum." Tanrım, dayanılmaz biri.

Babam dikkatini tekrar bana çevirdiğinde gülümsemesi zoraki. "Senin öncelerin hokey ve dersler. Mezun olana kadar eve gelme. Anladın mı?"

"Peki ya kış tatili, baba? Tatili birlikte kutlamayacak mıyız?"

Sarkazmıma kaşlarını çatarak, topuklarını dönüp Rolls-Royce'una doğru yürüdü. "Ben Dubai'de olacağım ve eminim sen de hokey hayranlarının arasında bir plajda olacaksın."

puck bunnies'lerinle birlikte bir plajda olacağına eminim."

Benim yaşımda, o da orada olurdu. O bir oğul istememişti, bir klon istemişti.

Adada karşılaştığımızda ona karnavalдан bahsetmedim. Telefonumdaki tüm GPS özelliklerini kapattım. Peki konumumu nasıl takip etti?

Kalbim hızlanmaya başladı. Sır saklayan tek kişi ben değilim. "Neden orada olduğumu düşündün?" diye seslendim. "Karnavalda."

Elini kapı koluna koyarak duraksıyor, düz kaşları ve büzülmüş dudakları hiçbir şey belli etmiyor. "Başını belaya sokma, Trey."

BİR KAÇ SANİYE, nerede olduğumu ve neyim olduğumu merak ediyorum.

Ağzım kurumuş, uzuvlarım güçsüz, omurgam sertleşmiş. Üstümde yatak odamın tavanı var. Hokey evindeyim, altımda uzun zamandır yıkanması gereken yumuşak çarşafım var. Ama bu, hokeyden kaynaklanan olağan yorgunluk ve ağrıdan daha fazlası.

Bir şeyler ters.

"Oh, iyi. Sonunda uyandın." Bir figür yatağımın kenarına doğru yavaşça yürüdü, koyu renkli deri kıyafeti, ağız sulandıran her kıvrımına yapışmıştı. Benim maskem takmıştı.

Penisim seğiriyor ve tanıdık olmayan bir sızı gözlerimi neredeyse yerinden fırlatıyor. Çıplakım ve gövdem altında, karanlıkta bir şey parıldıyor...

"Sikimi deldirdin mi?"

"Sen baygınken yaptım. İntikamımı alacağımı söylemiştim." Maskenin altında bile, alaycı gülümsemesini duyabiliyorum. Juliet'in parmağı penisimin üzerinde kayıyor, kanın penise akmasını ve testislerimde bir ağrı oluşmasını sağlıyor. Piercingin önünde duruyor, onu izliyor. "Bu benim için."

Onu yakalamak ve her santimini *benim için* olduğunu göstermek için hazır olarak sıçradım, ama bileklerim kaşıntılı ipe karşı gerildi. O, Sigma Chi partisinden sonraki gece ona yaptığım gibi, bileklerimi ve ayak bileklerimi bağlamıştı.

benim Sigma Chi partisinden sonraki gece ona yaptığım gibi. O da bana bir şekilde ilaç vermiş olmalı.

İntikamını alacağını söylemişti. Kolundaki ve kışındaki dövmelemlerden daha üstün bir şey bulamayacağını düşünerek aptallık ettim. Sikimi deldi. *Tanrım*. En azından onunla çığlık attıracağım.

"Çıkarın şu lanet şeyi." İpleri tekrar çekiyorum, ama neredeyse hiç kıpırdamıyorum.

Bana itaat etmiyor, bu da öfkemi daha da körüklüyor. Bağlantılara karşı mücadele ediyorum, ama cildimi yıpratmaktan ve zaten bitkin olan uzuvlarımı daha da yormaktan başka bir şey başaramıyorum.

Juliet mırıldanarak, yerden aldığı kot pantolonumun cebinde bıçağını bulur. Bıçağı açar ve keskin olmayan kenarını uyluğumda gezdirir, tüylerim diken diken olur.

Beni kesecek, kanatacak. Kim bilir başka neler yapacak. Benim küçük şeytanım, beklediğimden çok daha kötüsünü yapabilir.

Onun bu yönünü seviyorum.

Kalbim güm güm atıyor ve dudaklarımdan bir gülümseme süzülüyor. "Elinden geleni yap, şeytan."

"Güven bana, şeytan," diye mırıldanır. "Yapacağım."

"Bunun için sana ceza vermekten zevk alacağım."

O burun kıvrıyor. "Hâlâ kontrolün sende olduğuna inanman çok komik."

Ama ben hiçbir zaman kontrolü elimde tutmadım. Onunla birlikteyken değil. O gece hayaletli evde, onu kovalayan ve yere yatan ben olsam da, kontrolü elinde tutan oydu. Benim sikimi, zihnimi kontrol ediyordu. Onu düşünmeden duramıyorum. Onu rüyamda görüyorum. Onu takip ediyorum. Uyanık olduğum her anı o kaplıyor.

"Bana ne yapacaksın?" diye alay ediyorum. "Sikimin üzerine boşalacak mısın?"

"Belki." Omuzlarını silkiyor ve beni bu şekilde, acı içinde ve boşalmak isterken bırakma ihtimali karşısında öfkem yeniden kaynıyor. Bıçak, pelvisimin üzerindeki hassas cilde doğru ilerliyor. İnlememi bastırıyorum. "İstedigimi verirsen seni çözebilirim."

"Ne istersen." Onun içinde olma ihtiyacımla mücadele ederek, kelimeleri nefes nefese söylerim.

içinde olma ihtiyacımla mücadele ederek bu kelimeyi haykırıyorum.

Maskenin arkasındaki küçük kahkahası kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Ne kadar muhtaç bir çocuk." Penisimi hafifçe vurarak beni inlettiriyor ve ben yine bağlarımdan kurtulmaya çalışıyorum. Boşuna. "O gece beni mısır labirentinden neden çıkardın? Neden ben?"

Kampüste kendinden emin adımlarla dolaşsa da, sözlerinde bir kırılganlık var. Seçilen kız olmaya alışkın değil. Artık değil. O canavarlar onu sert bir kabuğun altına saklanmaya, dişlerini gıcırdatmaya ve yaklaşmaya cesaret eden herkese pençelerini geçirmeyi zorladıktan sonra değil.

"Şeytanların senin korkmaz olduğunu konuştuklarını duydum. Sen korkmak istiyordun. O aptallar yapamıyorsa, benim yapabileceğimi biliyordum." Gülümsüyorum, o lanet maskeyi çıkarmasını ve güzel yüzünü görebilmeyi diliyorum. O muhteşem mavi gözleri incelemek ve bakışlarımı onlardan hiç ayırmamak istiyorum. "Bunu bu kadar seveceğini bilmiyordum."

Bu imaya karşılık, bıçağı uyluğuma doğru kaydırır ve bıçak derimi kesti. Dişlerimin arasından tısladım, keskin kenarın altında kan damlacıkları yüzeye çıktı.

"Neden aradığın kişinin ben olduğumu söyledin?" Bıçağın düz kenarıyla, gergin karnımdan geçip köprücük kemiğime kadar yukarı doğru kaydırıyor. Her santimetrede nabzım daha hızlı atıyor.

Nasıl olmasın ki? Ona kaçmasını söylediğimde sırtıttı, onu yakalarsam onu becereceğimi söyledi. Samanlıkta ona sürtünmeme izin verdi ve kulağıma, karanlıkta maskeli bir adam tarafından kovalanıp sikilmek istediğini, uyurken istismar edilmek istediğini, bıçakla tehdit edilip iradesine karşı alınmak istediğini, kanı derisinden yalanmadan önce kesilmek istediğini fısıldadı.

Bunlar onun fantezileriydi ve o benim fantezimdi.

Şimdi ona tekrar tekrar ulaşmayı başardığım için, o hayal ettiğimden daha iyi. Onu dokunmak için kısıtlamalarımınla mücadele ediyorum. "Bana en karanlık fantezilerini anlattın. Bana yapmamı istediğin her ahlaksız, çılgın şeyi. Kızımın acıyı seveceğini biliyordum. Mücadeleyi. Biz birbirimiz için yaratılmışız."

Sessizleşir, bıçağı nazikçe üzerimde gezdirir. Sözlerimin etkisini hissetmemi sağlar. Geçen her sessiz saniyeyle, bu karanlık, çarpık tutkunun tek taraflı olduğu paniği içimde kabarmaya başlar. Panikle birlikte kaynayan bir öfke gelir. Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu bilen tek kişi ben olamam. Onun daha azına inanmasına izin vermeyeceğim.

"Maskeyi çıkar." Sürpriz bir şekilde, emrimi yerine getirir, bıçağın baskısı hiç azalmadan maskeyi çıkarır ve yere atar.

Yanakları yumuşak bir pembeye boyanmış, kaşındaki ve burnundaki piercingler parıldıyor. O çarpıcı mavi gözler, sanki

"Karnavalda yaptıklarımı gördün. Diğerleri için çok daha kötüsünü planladım. Benim gibi biri için yaratılmak istemezsin."

Sinir bozukluğu uzuvlarımda birikiyor. O gerçekten buna inanıyor. Onun kadar güzel, sapkın, zeki ve yaralı birinin istenilecek biri olamayacağına inanıyor. "Benim yapabileceklerimin sadece bir kısmını gördün, küçük şeytan. İkimizden biri onarılamayacak kadar kırılmışsa, o benim. Ama artık bu konuda bir seçeneğin yok. Seni buldum ve sen benimsin. Seni asla bırakmayacağım."

"Önce beni yakalaman gerek." O lezzetli dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. Onları yiyip bitireceğim.

"Bu küçük tuzaktan kurtulur kurtulmaz," diyorum, "yakalayacağım."

Onun kahkahası ereksiyonuma daha fazla kan pompalamaya başlar. O kadar sert ki neredeyse acı veriyor. Yeni piercingimi hatırlatıyor, ucumdaki deri hala kırmızı ve şişmiş. "İyi şanslar, şeytan."

"Sen benim sikimi deldiğin için, ben de senin dilini delirim. Ağzını sikerken bunu hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Karşılık vermeden, bıçağı göğsüme bastırır ve bu sefer acı kızgın demir gibi yakıcıdır.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum. "*Siktir.*" O delinin teki. Psikopat. Tahmin edilemez.

Bunun beni kaçırmaya yeteceğini düşünüyor. Bunun beni ona daha çok çekeceğini bilmiyor. Birbirimiz için ne kadar doğru olduğumuza daha da ikna oluyor.

"Sonunda, benim için yeterince deli bir kadın," diye nefes nefese söylüyorum, o da sonuna doğru biraz kıvrımlı bir kuyruk ekliyor. Juliet için bir *J*. "Bütün adını bana kazı. Umarım iyileşmez. Umarım adınla sonsuza kadar yaralı kalırım."

Küçük şeytanım başını sallar. "Sen delisin." Gülümserim. "Bu yüzden bana deli oluyorsun."

Dönüp, benim kanımla parlayan bıçağı masanın üzerine bırakır. Göğsüm hayal kırıklığıyla sızlar. Acı beni hayata döndürdü. Sadece iki karanlık, yaralı ruhun yapabileceği bir şekilde beni ona bağladı.

"Bilmek istediğin her şeyi anlattım. Şimdi beni çöz."

O, yüzünde bir gülümsemeyle tsk tsk diye ses çıkarır. "Seninle işim

."

Juliet yavaşça deri ceketi çıkarır ve deri korse ortaya çıkar. İnanılmaz göğüslerini zar zor tutuyor. Bileklerim ipe karşı geriliyor,

avuç içlerim onları tutup sıkmak için can atıyor. Onun içine girerken, o ağlayana kadar meme uçlarını bükmek istiyorum.

Sırada cildine yapışan pantolon var. Korse ve külotuyla kaldığında, bıçağı kapıp yatağa tırmanıyor, bacağını üzerime atıp kucağıma oturuyor. Bacaklarının arasında, sikim titriyor, külotunun içinden gelen amının sıcaklığı beni çıldırtmaya yetiyor.

Hâlâ sırtarak eğildiğinde, yüzüne mi yoksa göğüslerine mi bakacağımı bilemedim, ta ki ağzı tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıp kadar.

Başımı çeviriyorum ve o donup kalıyor, gülümsemesi kayboluyor. "Ne..." "Ben öpüşmem."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Maskem sayesinde bu konu daha önce hiç gündeme gelmemişti. "Anlamsız. Bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Onun yüzünden, değil mi?" Dominatrix kişiliği kaybolur ve Juliet'in sert kabuğunun altında yatan daha yumuşak tarafı ortaya çıkar. Kimseye göstermeyi sevmediği tarafı.

Ona çok fazla itiraf ettim. Ben onun yalanlarını hissedebiliyorsam, o da benimkileri hissedebiliyor. "Evet. Beni onu öpmek zorunda bırakırdı."

O zamandan beri bir kız beni her öptüğünde, Rachel'ın yapışkan rujunun dudaklarıma bulaştığı anı midemi bulandırıyor. Artık bir kızın dudaklarını istediğim tek yer, sikimin etrafı.

Eskiden, çoğu kız öpüşmeyi reddettiğimde sızlanırdı, ama Juliet tek kelime bile etmiyor. Sadece başını sallıyor, dikleşiyor ve ellerini göğsüme koyuyor, bıçağı sıkıca tutarken bıçağın soğuk metali cildime baskı yapıyor. O lanet şey için başka ne planları var? Soramadan, amını benim aletime sürüyor, ucuna dikkat etmeden. Dişlerimin arasından tıslayarak, parmaklarımı kalçalarına gömmek istediğimi hissediyorum.

Bunu ikimiz de seviyoruz. Bunu bütün gün yapabiliriz.

"Siktir," diye nefes alır. Küçük şeytanım klitorisini bana sürter, başını geriye atar, gözlerini kapatır ve küçük inlemeler çıkar.

"İşte böyle, güzel kız. Beni kullan. Benim seni kullandığım gibi. Sikimde defalarca boşal."

"Yapacağım. Seni kullanacağım ve daha fazlasını istemek için yalvarmana neden olacağım." "O zaman beni yalvart, bebeğim."

O beni asla yalvartmayacak, hiçbir şey için yalvartmayacak. Ama onun denemesini izlemek hoşuma gidecek.

K lotunun ıslaklığını hissettiğimde, bıçağı yanımızdaki yatağa bırakıp korsesini çıkarıyor ve yere atıyor. Göğüsleri önümde sallanmaya başladığında ağzım sulanıyor. Sanki ıslak r yalarımđan  ık mış gibi dört ayak üstüne çöküyor ve göğüslerini yüzüme doğru itiyor. "Em."

Onun emrine uymak için can atıyor olsam da, onu alay etmekten kendimi alamıyorum. "Uymazsam ne olur?"

Bıçağın ucu koluma batır, avucunun içinde. "  renmek istemezsin."

G lmeme engel oluyorum. Burada dominant olanın kendisiymiş gibi davranmasını izlemek aslında çok sevimli. Başka bir itirazda bulunmadan, dudaklarımı meme ucuna kapatıp ağzıma alıyorum.

 nliyor, bana doğru daha da eğiliyor ve beni daha derinden emmeye zorluyor. Hassas tenini yalıyorum. Onun benim için ıslanmasını istiyorum. Amcığı beni yutarken benim sikimin damlamasını istiyorum. Ucu rahim ağzına çarptığında ve hala daha fazlasını almak istediğinde gözlerinin fal taşı gibi açılmasını istiyorum.

"şimdi diğerini." O zaten nefes nefese.

Diğer meme ucunu emiyorum, kalçalarını kaldırıp ona sürtünerek artan acıyı dindirmek istiyorum, ama vücudu benden çok yüksekte. Ulaşamayacağım kadar. Hırlıyorum ve meme ucunu daha sert emiyorum, onu inlemeye zorluyorum. "şimdi sikimi s r."

"Edeceğim," diye tersler. "Hazır olduğumda."

"Hazırsın. Benim için ıslanıyorsun."

"Senin ağzını bitirdiğimde, hazır olsam iyi olur." Ayağa kalkıyor, külotunu bacaklarından aşağı kaydırıp tekmelediğinde yatak sallanıyor.

Yine üstüme tırmanıyor, ama bu sefer sikime s rt nmek yerine vücudumun üzerinde yukarı kayıyor ve g ğ s mde bir heyecan izi bırakıyor. Gece için intikamımı alıyorum, spermimin üzerinde kurumasını sağlıyorum. Ne yazık ki, bunu ne kadar sevdiğimi bilmiyor.

Sonunda çeneme ulaştığında durur. "Yüzüne bineceğim ve sen de o dilinle beni boşaltacaksın, şeytan."

"O zaman buraya gel, şeytan."

Tereddüt etmiyor. Bir saniye sonra, amını ağzıma yerleştiriyor. Nazik davranmıyor. Çoğu kızın yaptığı gibi utangaç ve çekingen değil. Uylukları ve amı beni boğmasaydı gülerdim.

Dilim onun yarıktaki yukarı doğru kayıyor, ıslaklık zaten çeneme sürtünüyor. Klitorisine dokunduğumda keskin bir inilti çıkarıyor, dilimi ona doğru sallarken sırtı kavisleniyor ve ağırlığını bana veriyor. Siktir, daha önce bir kızın yüzüme binmesinden bu kadar hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Dilimi onun sıkı duvarlarının arasına kaydırıyorum, tatlı tadı damak tadımı doldururken inliyorum. O benim için her zaman çok ıslak. Her seferinde ona yaptığım etkiyi saklayamıyorum.

Kalçaları ileri geri sallanırken, poposu çeneme sürtünüyor. Dilim onun kişisel seks oyuncağıymış gibi yüzüme biniyor. *İşte böyle bebeğim. Dilime bin. Orgazm ol ve sonra bana da orgazm yaşat.*

Sikimi onun içine sokmak için beklemek, bıçağı etime sapladığından daha kötü bir ceza. Onun içine girmek için bir saniye daha beklemektense, derime tüm alfabeyi kazımasını tercih ederim.

"Klitorisimi em." Amını dilimden çekip, yumuşak tomurcuğunu tekrar dilime sürtüyor. "Beni boşalt."

Bunun yerine dilimin ucunu klitorisine sürtüyorum, yumuşak dokunuşlar onu titretip çığlık attırıyor, sonra hayal kırıklığıyla yarı çığlık atıyor, yumrukları başımın iki yanındaki yatağa vuruyor.

"Lütfen de, güzel kız." "Yap şunu."

Dilimin bir başka dokunuşu onu nefes nefese bırakır. "Yalvar."

Soğuk metal, penisimin dibine sürtünüyor. Uyarı zili kulaklarımda yüksek ve net bir şekilde çalıyor.

"Yap yoksa sikini keserim."

"Ama yeni piercinginle henüz sikmedin bile."

Hassas alt tarafında hafif bir acı hissettiğimde, tıslarım. "Dikkatli ol, şeytan. Böyle devam edersen, bundan sonra sana yaptıklarımın pişman olacaksın."

O itiraz etmeden ya da daha kötüsünü yapmadan, klitorisini ağızma alıyorum. Bıçağı düşürüyor ve içime girerken iç çekmeyle inilti arasında bir ses çıkarıyor. "Aferin oğlum."

Bu takma adı, beni tahrik ettiği kadar nefret ediyorum.

Parmaklarım, kendimi kurtarmak ve ona hak ettiği şekilde sevişmek için atılmış bıçağı aramak için yatak üzerinde dolaşıyor. Ama bıçak hiçbir yerde yok.

Onun uyarılması çenemden damlıyor, boynuma akıyor ve kayıyor. *Siktir*. O benim yüzümü ıslatırken ben nasıl burada yatıp onu sikmem? Bıçak sadece bir başlangıçtı, asıl işkence şimdi başlıyor.

"Mmm." Ses boğazımın derinliklerinden geliyor ve onu titretir. Onun için ne kadar salya akıttığımı, onu ne kadar zevkle yediğimi duymayı seviyor. Onu daha fazla tahrik eden bir şey yok.

Nefesini tutuyor. "*Evet*. Durma."

Dudaklarımın arasında klitorisi zonklıyor. Amını yüzüme daha sert sürtüyor ve bir heyecan dalgasıyla çığlık atıyor. Bana yaslanıyor, uylukları titriyor ve klitorisi zonklıyor, ben emmeye devam ederken orgazm onu sarsıyor.

Onun amına sertçe saldırıyorum, onu yalayıp her santimini yalıyorum, ta ki çığlıkları iniltiye dönüşene ve amının spazmları yavaşlayana kadar.

"Aman Tanrım." Küçük şeytanım yüzümden kayıyor, çenemi ve boynumu kaplayan ıslaklığı görünce nefesini tutuyor. Yanağımı okşuyor. Az önce benim aletime bıçak dayayan bir kız için neredeyse şefkatli bir hareket. "Aferin oğlum."

"Şimdi seni sikmeme izin ver." Sözlerimin bu kadar boğuk çıkmasından nefret ediyorum. Azgın ve boşalmak için çaresiz. Onu için çaresiz. Her santimini.

Kızıl saçlı uzun, koyu saçları başını salladığında sallanıyor. "Sanırım ben *seni* sikmek istiyorum."

Omurgam kaskatı kesildi. O bıçağı nereye saplamayı planlıyor?

Ama ellerini göğsümde düz tutarak aşağı kayıyor, amı benim sikime sürtünüyor. Tanrıya şükür.

"Sikime otur, Juliet."

Kıkırdar. "Seni yalvartmayı seviyorum."

"Yalvarmıyorum," diye terslerim.

Alaycı gülümseme dudaklarından kaybolmaz, ileri geri sallanarak, benim boynum gibi kaygan ve damlayan hale gelene kadar tahrikini benim sikimin üzerinde sürter. "İki saniye içinde boşalacaksın, değil mi?"

"Seni sertçe siktiğimde, bunu dilemiş olacaksın." Sözlerim nefes nefese çıkıyor, kalbim güm güm atıyor, taşaklarım kasılıyor, onun şimdi benim sikimi amının içine kaydırmasını istiyorum. Böyle sürtünmeye devam ederse, içine girmeden boşalacağım. "Yarın yürüyemeyeceksin."

Kız, amcığı benim sikimden çıkacak kadar geriye doğru sallanıyor. Ben iniltiyi geri tutuyorum. Tırnağı, sikimdeki ıslaklığı kayıyor, ucunu ve piercingi okşuyor, içime bir elektrik akımı gönderiyor. "Siktir!"

"Sanırım burada biraz zaman geçireceğim. Benimkini alacağım kadar yavaş olacağım, ama seninkini alamayacaksın."

"Oh, ben tatmin olacağım. Senin derinlerinde. Amin her damlayı yutacak."

"İyileşmek için zamana ihtiyacın var. Çok erken sikişmek acı verir. Ya da enfeksiyon kapabilirsin, o zaman bana ne faydan kalır?"

"Acı umurumda değil." Juliet yavaşça benim aletime sürtünürken, ben ateşli bir çaresizlikle, adrenalin pompalayarak izliyorum. Dudaklarını ısırıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve ağzından bir inilti çıkıyor.

Islaklığı benim aletime karşı büyümlü bir etki yaratıyor, ama ben onun içine girmeliyim. Kalçaları daha hızlı hareket ettikçe, ileri geri sallanırken kıcı şapırdadıkça, bu eziyet ıstıraba dönüşüyor. Testislerim kasılmaya başlıyor, spermim patlamaya hazır.

Ama o lanet bıçağa tekrar uzandığında kanım donuyor.

Dengesiz bir ninni mırıldanarak, bıçağın kör kenarını gövdemde gezdirir ve göğsümde durur. Orada zaten kestiği *J* harfinin yanında.

"Ne halt ediyorsun, şeytan?"

"Eğleniyorum." O inliyor, benim sikime daha hızlı sürtünüyor, delici ve şişmiş ucu kaçınmaya dikkat ediyor.

Göğsüme dayanan bıçağa rağmen, onun beni becerme şeklinden zevk almaktan kendimi alamıyorum. Normalde, üstte olan ve tam kontrolü elinde tutan ben olmak isterim. Ondan önce gelen herkesle, bir kadının beni becermesini izlemek bana Rachel'la geçirdiğim geceleri hatırlatırdı. O kabusları geri getirirdi.

Ama Juliet ile değil.

"Senin bana yaptığın gibi sana da dövme yapacağım." Bıçağı derim üzerinde gezdirerek bir *U* çizdi.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye girerek vücudum kaçmak için sarsılıyor. "Ah! *Siktir!*"

Ama ona durmasını söylemiyorum. Durmasını istemiyorum. Acı ve zevkin karışımı, vücudumdaki her hücreye daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan veriyor. Artık kendimi tutamıyorum. Ne kadar acı verse de, içine girmek için çaresizce kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

Bir şekilde, elini sabit tutar ve göğsüme bir *L şekli* çizer. Acı dolu inlemelerin kaçmasını engellemek için dudağımı sertçe ısırırım, bakır tadı onun uyarılmasıyla karışarak hala dilimi kaplamaktadır.

Derime bir *I harfi* kazındığında, dişlerimin arasından tıslar, kan göğsümden aşağı damlar.

Onun inlemeleri benim inlemelerimle, derinin deriye çarpmasıyla ve onun ıslak amının benim sikime sürtünmesiyle karışarak güzel, çarpık bir senfoni yaratıyor.

Son harfleri oyuyor. *E* ve *T*. El işinden memnun kaldığında, bıçağı dudaklarına götürüyor ve bıçağı dudaklarına sürterek kanımı tatmak için birini kesiyor.

"Sen çok sapıksın," diye nefes nefese söylüyorum, korku, acı, adrenalin ve tahrik başımı döndürüyor. "Bunu çok seviyorum."

Onun çılgın gülümsemesi beni aydınlatıyor. "Biliyorum."

Bıçağın sapını bacaklarının arasına indirir, kalçalarını sallarken klitorisine sürter. Başı geriye doğru eğilir, inlemesi neredeyse kemiklerimi titretir.

"Benim için boşal, küçük şeytan. Hissetmeme izin ver. Sıkı, ıslak duvarlarını sikimin üzerinde sıkılaştır."

Ama benim sikimi içine sokma emrimi yerine getirmeden önce, ileri doğru sıçradı, amı spazmlar geçirirken boğazından bir çığlık kopardı. Uylukları orgazmıla titriyordu ve ben sikimi ona sürtmeye devam ettim, kendi orgazmım da neredeyse doruğa ulaşmıştı. "*Trey*."

Normalde, bir kızın benim adımı inlemesi umurumda bile olmaz. Ama o...

Göğsüm acınacak bir şekilde sıkışıyor, adımı haykıran sesinin yankısı kafamı dolduruyor. *Trey. Trey. Trey.*

Onun adımı tekrar duymak için her şeyi veririm.

Kalbim çarpıyor, o üstümde çözülürken zevk artıyor. Benimle birlikte bu kadar sert boşalmasını seviyorum. "Kötü kızım gibi sikimi al."

Juliet bıçağı düşürür ve bıçak, ulaşabileceğim mesafede yatağın üzerine kayar.

Ama onu almaya çalışmıyorum. Henüz değil.

Aynı rahatlamayı elde etmek için çaresizce kalçalarımı itmeye devam ederken sırtım terle kaplanıyor.

Orgazmdan inerek nefes nefese kalırken elleri göğsüme düşüyor. *Hayır*. Aynı anda boşalmam lazım. İçine derinlemesine boşalırken amının nabzını hissetmem lazım.

"Tamam," diye iç geçirir. "Ben boşaldım."

Sonra benden kayar, zonklayan, ıslak penisim, onu ısıtan vücudunun sürtünmesi olmadan soğuk kalır. Sessizce yataktan atlar, deri pantolonuna uzanır.

Beyaz sıcak bir öfke içimi kaplar. "Buraya geri gel. Seninle işim bitmedi."

Omuz silkiyor. "Ben seninle işimi bitirdim. En azından bu gece için."

Kısıtlamaları çekip, onlardan kurtulmaya ve onu olabildiğince sert sikmeye kararlıyım.

"*Juliet.*"

"Ooh." Piercingli kaşını bana doğru kaldırır. "Adımı böyle homurdanmanı seviyorum. Bir daha yap."

"Juliet!" Bu sefer adını bağırarak söylüyorum ve yumruklarımı yatağa vuruyorum. "*Hemen* sikime otur yoksa yemin ederim pişman olursun."

Korsesini tekrar giyer, onu örten her giysi parçasıyla öfkesi daha da artar. "Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Sonra bana teşekkür edeceksin."

Bıçağı kapıp, bileğimi yatağa bağlayan ipi kesmeye başladım. Bu yataktan kurtulduğum anda, o da kaçsa iyi olur.

Benim kendimi kurtarma çabalarımı umursamadan bana doğru yarı zıplayarak gelir ve yeni piercingime iffetli bir öpücük kondurur. "Bu çok eğlenceliydi. Hoşça kal."

Öfkeyle ve tükürerek ipi keserken ve bağlarımdan kurtulmaya çalışırken onun adını haykırıyorum. Ama kapı onun arkasında kapanıyor ve ben sonunda kurtulduğumda, o çoktan gitmiş oluyor.

Bölüm 11

Juliet

"BUNU SEVDİĞİNİ SÖYLE."

Ned. Ned, Ned, Ned. Adı Ned. Unutma.

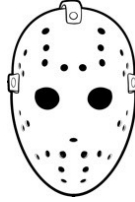
"Hadi ama tatlım. Ne kadar sevdiğini söyle bana. Üç küçük kelime."

Ned. Kokuşmuş Ned. Ağız kokan Ned. Yapışkan elleri olan Ned.

Kulaklarımı kapatmak Autumn'un çığlıklarını engellemiyor. Sesi kısılmış.

Sönüyor. Bu da sesi daha da kötüleştiriyor.

"Bunu sevdiğini söyle."

SIENNA yatağında bana sırtını dönerek uyurken, ben dizüstü bilgisayarımın üzerine eğilip Trey'in bana verdiği Ned Miller'ın adresini yazıyorum.

220 Miller Road. Aile mülkü olmalı. Dağların derinliklerinde, eski bir çiftlik evi ve bir kulübenin bulunduğu izole bir arazide, medeniyetten saklanabileceği ve kimse onun ders dışı faaliyetlerini bilmeyeceği bir yer.

Dağa tırmanmak tehlikeli olabilir, ama oraya giden yol basit.

Tanrıya şükür Trey adresi bulmayı başardı.

Hokey evine gidip Trey'e sakinleştirici vereceğimi söylediğimde diğer Şeytanlar hiç şaşırmadı. Hatta Damien ve Knox, Trey kanepede bayıldıktan sonra onu yatağına taşıdılar. Sonuçta, odasına kamera yerleştirirken bana yardım etmeyi teklif etmişlerdi.

"Ona tam olarak ne yapacaksın?" diye sordu Knox. Damien, takım arkadaşı için planladığım şeyi umursamadan odadan çoktan çıkmıştı.

planladığım şeyi umursamadan odadan çıkmıştı.

"Bana yapmadığını bir şey yok." Tam olarak doğru değildi, ama Knox, bilinçsiz Devil için planladığım tüm aldatıcı şeyleri bilseydi çılgına dönerdi.

Knox, benim iğrenç tatlı gülümsememe birkaç kez göz kırptıktan sonra titredi. "İtiraf etmeliyim ki, beni ürkütüyorsun Juliet."

"Senin en sevdiğim özelliğin bu, Knox."

Trey'i bağlayıp penisini delmeyi başardım ve onun uyanıp bu sapkın oyunumuza devam etmesine en az bir saat vardı. Ondandır intikam almak ve ona kendi ilacını tattırmak - ona sürtmek, penisinde deliği parmaklamak - hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Onun merhametine kalmış olmayı sevdiğim kadar, onun merhametine kalmış olmasını görmekten de hoşlandım. Neredeyse.

Acı ve zevkten inlemeleri, havlayan emirleri, avuçlarımdaki pürüzsüz cildi ve sert kasları, göğsüne kazıdığım harflerden damlayan kanı. *JULIET*. Böylece o yaralar her acıdığında, aynada harfleri her gördüğünde beni hatırlayacak.

Birbirimize yaptığımız tüm çılgın şeylere rağmen, o haklı. Birbirimizi kimseye benzemeyen bir şekilde anlıyoruz. Onun karanlığı benimkine uyuyor.

Yatağında, Sienna hafifçe horluyor. Bu dönem benimle yatakhaneyi neredeyse hiç paylaşmadı, zamanının çoğunu Luke'un yatağında sevişerek geçirdi. Artık ilişkilerinin tabu olmaktan çıkmasıyla, birbirlerine azgın tavşanlar gibi atlıyorlar, ama yarın sabah erkenden klinik stajları var, bu yüzden bütün gece onunla uyanık kalamaz.

Bu geceki planlarımı bilseydi, beni fena halde tokatlardı. *Dalga mı geçiyorsun, Juliet? Ne düşünüyorsun? Bu çok tehlikeli!*

Masamda ona bir not yazıp, yatağımın ayak ucundaki boy aynasının önüne geçtim ve kaşımdan, burnumdan ve kulaklarımdan piercingleri çıkardım. Sonra parmaklarımdaki yüzükleri, hatta sevgili yılanımı bile çıkardım. Sienna'nın şüphelenmemesi için tüm takıları çekmeceye koydum, sonra makyajımı sildim, yüzümdeki tüm izleri silip temizledim. Rahatsız edici derecede genç görünüyordum.

Yeni beyaz bir elbiseyi başımdan geçiriyorum, üst kısmı sert ve göğüslerimi sıkıca sarıyor ama eteği dökümlü. Beni beyaz giyinmiş halimi seviyordu. Bu gece, bu onun göreceği son şey olacak.

Ned'i öldürürken, Brandon'a izlettireceğim. Böylece ne olacağını tam olarak bilecek.
En azından, onun için hazırladığım şeyin bu olduğuna inanacak. Ama kaderi çok daha kötü olacak.

Ceketimi ve maskemi alıp, Sienna'nın masasına el yazısı notu bırakıyorum.

Kliniklerde iyi şanslar. Uyandığında burada olmayacağım ama paniğe kapılma.
Sadece biraz eğlenmeye gidiyorum.

Bölüm 12

Trey

NED MILLER'in mülkü, dolambaçlı, dar bir toprak yolun kenarında, dağların arasında gizlenmiş, ürkütücü bir sessizlik içinde.

Buraya gelmek beklediğimden uzun sürdü. Yolun yaklaşık yarısında, kampüsten sonra beni takip eden gri sedan hala arkamdaydı. Puck bunny olamazdı, hiçbiri benim sikimi o kadar çok istemezdi. Gereksiz birkaç dönüşten ve neredeyse kaybolduktan sonra, sonunda onlardan kurtuldum.

Artık kesinlikle paranoya değil. Biri beni takip ediyor. Görünüşe göre, dönem başından beri.

Babam olamaz. Onun yapacak daha iyi işleri var ve kendisi yapmadan önce beni takip etmesi için birini tutardı. Başka biri beni gözetliyor ve beni birkaç cesetle ilişkilendirmeden önce nedenini bulsam iyi olur. Ya da Juliet. Onun zaten çektiği acılardan daha fazlasını çekmesine izin vermeyeceğim.

Arabanın kapısını açtığımda soğuk hava yüzümü ısıyor, yüzüm maskemle korunuyor. Bir kalçamda av bıçağı, diğerinde tabanca kılıfı var. Polarımın altında göğsüm kaşınıyor, küçük şeytanımın derime kazıdığı isim iyileşmeye başlıyor. *JULIET*. Umarım onun isminin izini sonsuza kadar taşıyım.

Kar taneleri beyaz gökyüzünden tembel spiral şeklinde düşerek, bu soğuk, tek renkli dünyadan diğer tüm renkleri silip süpürüyor. Dağlarda, burası bambaşka bir gezegen. Diamond'da hava hala kazak ve kapüşonlu sweatshirt giyilebilecek kadar sıcak.

İki katlı, harap bir çiftlik evine yaklaşırken, tek ses, ince kar tabakasının üzerinde botlarımın çıkardığı çıtırtıdır. Evin yanında bir kulübe ve arkasında bir tavuk kümesi vardır.

Juliet bana planlarından hiç bahsetmedi ve telefonunu takip etmeseydim burada olduğunu bilemezdim. Yolculuğunun yarısında, cep telefonu sinyallerinin onu

Ned Miller ve Brandon Williams'ın öldürüldüğü gün bu bölgede olduğunu ortaya çıkarabileceğini hatırlayarak kapatmıştı. Neyse ki, gidebileceği tek bir yer olduğunu biliyordum.

Şimdi nerede bu kadın?

Eldivenler ellerimi buz gibi rüzgardan koruyor ve evin etrafında dolaşırken, pencerelere yapışp içeriye bakarken, bir kavga sesi duymaya çalışırken parmak izlerimi bırakmamı engelliyor.

Hiçbir şey. İçeride tek yaşam belirtisi şöminede yanan odunlar ve bacadan çıkan duman.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve arkamı dönüyorum. Ama burada benimle birlikte kimse yok. Juliet'ten ya da onun öldürmeye geldiği adamlardan hiçbir iz yok.

Buraya tek başına gelmemeliydi. Craig'i, kafası dumanlı ve maskeli bir karnaval çalışanı onun zarar vereceğini hiç tahmin etmediği bir karnavalda halledebilirdi, ama ıssız bir yerde iki yetişkin erkeğe pusu kurmak bambaşka bir şey.

Tavuk kümesi karanlık, küçük evi çevreleyen uzun, düzensiz bir çit, savunmasız kuşları gecenin avcılarından korumak için yapılmış, ama burası yıllardır kullanılmıyor.

Burası bir ev değil, bir saklanma yeri.

Karanlıkta, karda izler gözüme çarptı. Daha yakından incelediğimde, bunların kesinlikle ayak izleri olduğunu anladım.

Ben uzman değilim ve kar hala yağıyor, karanlıkta bunları net olarak ayırt etmek neredeyse imkansız, ama bunların bir geyik ya da insana ait olmadığı kesin. En iyi ihtimalle, bir köpeğin, belki bir çakalın pençe izleri. En kötü ihtimalle, bir ayının.

Göğsüm sıkışıyor. *Juliet*. Nerede bu kız? Kimseye nereye gittiğini söylemeden bir psikopatın mülküne girmeyeceğini bilmiyor mu?

Eğer o orospu çocukları ona parmaklarını bile sürerlerse, ellerini bedenlerinden koparıp boğazlarına tıklarım.

Artık gizlice girmeye zahmet etmiyorum, evin önünden, çatısı neredeyse çökmüş ön verandadan geçip karanlık, sessiz kulübeye koşuyorum.

Pencereden içeri baktığımda, iç mekan o kadar karanlık ki neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

Gölgeler yavaşça şekillere dönüşmeye başlıyor. Kirişlere baş aşağı asılmış bir geyik. Yerde, kanı temizlemek için yanında bir tahliye deliği olan bir kova. Uzun bir bıçak, eldivenler ve kemiklerin bulunduğu bir çalışma tezgahı.

Ortada bir hareket ve ardından bir çığlık duyulur...

Kendisi için iki beden küçük olan tahta bir sandalyede, bir adam kollarını sarkıtmış, gevşek bir şekilde oturuyor. Bir yerden kan sızıyor ve onun altındaki beton zeminde birikiyor.

Hangisi o, Ned mi Brandon mu?

Beyaz elbise ve neon pembe maske giymiş, benimkine tıpatıp benzeyen biri, kanlı bir bıçak tutuyor.

Gsm gururla şişer ve maskenin altında gülümsemem büyür. Benim küçük şeytanım.

Sandalyedeki adam, "Kimsin sen?" diye haykırır.

"Kim olduğumu biliyorsun Ned. Bunun neden olduğunu biliyorsun. şimdi, bana bilmem gerekenleri söylemezsen parmaklarını ve ayak parmaklarını tek tek keseceğim. Brandon nerede lan?" Soğuk talebi kalbimi çarpıtıyor.

Demek Brandon burada değil. Craig ona yanlış bilgi mi verdi, yoksa Brandon o buraya gelmeden önce kaçmayı başardı mı?

Ellerim yumruk haline geldi. Böyle olmamalıydı. İkisini de burada bulup, ikisini de öldürüp, o gece ona zarar veren son adamı bulmamız gerekiyordu. Arkadaşını öldüren adamı.

şimdi Brandon kayıp ve kim bilir nereye gitti. İkisini de bulabilecek miyiz, kim bilir?

Ned acınası bir inilti çıkarır. Bir erkek gibi kaderine göğüs gelecek cesareti bile yok çünkü o bir erkek değil. O bir insandan daha aşağı. O bir pislik. "Bilmiyorum!"

"O buradaydı." Juliet onun önünde volta atıyor, pembe maskesi ve beyaz elbisesi hiç yakışmıyor. rktc. "Peki şimdi nerede? Sen biliyorsun."

Ned büyük bir çaba ile başını sallar, gözyaşları ve sümükleri yüzünden akar. Ona ilaç mı verdi? Yoksa bu kadar zayıflamasına, hareket etmekte zorlanmasına neden olacak kadar kan mı kaybetti? Ben gelmeden önce onu bu kadar işe yaramaz hale getirmesini seviyorum. Belki de haklıydı, belki de bana gerçekten ihtiyaı yoktu. Belki de onu hafife aldım.

"Hayır," diye sızlanıyor. "*Hayır*, yemin ederim. Ben yanlış bir şey yapmadım!" Kız alaycı bir şekilde gülüyor. "İki reşit olmayan kıza *tecavüz etmedin* mi?"

Adam kaskatı kesilir ve gözyaşları akmaya başlar. "Yapmadım! Kimseye zarar vermem."

"Her zaman inkar etmeyi severler." Juliet başını sallar. "Bazıları iğrenç sırlarını mezara götürürler. Ama ben senin sırlarını biliyorum, Ned. Ve bu işten paçayı kurtaramayacaksın."

Başını sallamaya devam ederken omuzları hıçkırıklarla sarsılır. "Hiçbirine dokunmadım."

Hiçbirine. Çenem sıkışır. Hâlâ inkar ediyor, ama çoktan kendini suçluyor.

Juliet volta atmaya bırakıp, sarkık yanakları mum gibi eriyen yüzüne odaklanır. Hayatı boyunca suçlarından paçayı sıyıran bir avcı. "Kaç kız vardı, Ned?"

"Ben..." Juliet bıçağı uyluğuna saplayıp, çığlıkları harap kulübeyi neredeyse parçalayacak ve kan yıpranmış kot pantolonundan sızacak şekilde bıçağı çekince, itirazı dudaklarında kalır.

Ürkütücü bir sakinlikle, o kıvrılırken, bıçağından kan damlarken, volta atmaya devam eder. Burada öldürdüğü her hayvanın kan lekeleriyle karışır. "Biliyorum. Ben de onlardan biriydim."

Sarkık, yıpranmış yüzü şimdi hayalet gibi solgun. Hızla kan kaybediyor ve çok uzun süre bilinci yerinde kalmayacak. Ama Juliet akıllıydı, kesmedi, bıçakladı. Kesilen bir arter, birkaç dakika içinde kan kaybından ölmesine neden olurdu. Bıçak yarası iç kanamaya neden olur. Daha yavaş, uzun süren bir ölüm. Bu, ona son anlarında gerçeği öğrenmek için zaman kazandırır. Kurbanlarına çektiirdiği acının bir parçasını ona tattırmak için.

"Brandon'ın nerede olduğunu bana nazıkçe sormamın son kez." Juliet bıçağının ucunu onun parmak eklemlerine sürter. "Hangisini seçersen: parmağını mı, yoksa sırtlarını mı?"

Gözlerinden yeni gözyaşları akar ve inlemeleri kulübeyi tekrar doldurur. O kadar acınası ve sinir bozucu ki, dilini koparmak istiyorum. "Lütfen..."

Bıçağı indirir, Ned'in çığlıkları duvarlardan yankılanır ve parmağı yere düşerken kemiğin kesilme sesini bastırır.

O çığlık atmaya devam ederken, Juliet iç çeker. "Bu senin için çok çabuk bitebilir, Ned. Bana bilmem gerekenleri söylersen, böyle acı çekmek zorunda kalmazsın."

Hiperventilasyona varacak kadar nefes nefese kalır ve sessiz kalınca Juliet bıçağı tekrar kaldırır.

"Franklin!" Ned, gözleri yuvarlak ve çılgın bir şekilde bağırır. "O Franklin'de!"

Juliet bıçağı hafifçe düşürür ama yine de omzunun üzerinde tutmaya devam eder. "Massachusetts'te mi?"

"Rhode Island," diye bağırır Ned. "O... o, şehirde daha kolay karışabileceğini söyledi."

Ned, kan kaybından dolayı ayakta durmakta zorlanırken, göğsü inip kalkarak nefes nefese kalır.

Yumruklarımı sıktığımda ellerim eldivenlerimi neredeyse deliyor. O orospu çocuğu kaçtı. İnsanlarla dolu bir şehirde onu bulmak çok zor olacak.

Juliet, Ned'e sessizce bakar ve ona inanıp inanmayacağını değerlendirir. "O gece orada olan diğer adamın adını söyle. Diğer odadaki adamın. Benim yanımdaki kızı öldüren adamın."

Ned'in gözleri panikle doldu. "Bilmiyorum! Yemin ederim!"

Juliet başını sallayarak ona sırtını döndü. "Çok yazık."

Onu yavaşça kan kaybından ölmesi için mi bırakıyor? Yoksa başka bir silah mı bulmaya gidiyor?

Onu öldürmek için bıçaktan daha eğlenceli bir şey.

Kadının ne planladığını anlayamadan, Ned son gücünü kullanarak ayağa kalkar ve tezgâhından bir kasap bıçağı kapar.

Kalbim yerinden çıkacak gibi. "*Hayır!*"

İkisi de pencereye bakarak beni fark ederler. Juliet tam zamanında dönerek Ned'in ona yaklaşıp satırı havaya kaldırdığını görür.

O numara yapıyormuş. Juliet'in düşündüğü kadar zayıf ve yenik değildi.

Arka tarafa koşarım, o sefil, lanet olası ölüm ve çürüme yerine açılan tek kapıya. Kulaklarımda çınlayan sesler adımlarımın sesini bastırır.

İçeride, çürümüş ahşap duvarların ardında Juliet çığlık atıyor.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır*. Ona elini süremez. O et baltasını ona kullanamaz ya da...

Kapı görünür hale geldiğinde, hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşmaya başladım.

Bir buçuk metre, bir metre, 90 santim, 60 santim...

Sert bir çarpma sesi ve keskin bir bıçak tahta kapıyı delip geçer, beni durdurur.

Lanet olası et satırı.

Kapıyı iterek açtım, neredeyse menteşelerinden koparıyordum.

Juliet yerde, maskesini çıkarmış ve gözleri korkuyla büyümüş, ona doğru topallayarak gelen Ned'den uzaklaşmaya çalışıyor.

Benim küçük şeytanım, hiçbir şeyden korkmazdı.

Dehşete kapılmış.

Maskesi odanın diğer ucunda. Bıçağı da öyle. O çığlık attığında silahı elinden düşürmüş olmalı.

"Dur." Damarlarımda dolaşan korku ve adrenalin rağmen, tabancam ellerimde sabit duruyor.

Ned dönüyor, çirkin yüzünde bir hırlama var. Bundan sağ çıkamayacak. İkimizi de öldürmeyi başarsa bile, o yaralar onun için bir saat gibi tik tak ediyor. Ama bizi de kendisiyle birlikte yok etmek için ne gerekiyorsa yapacak.

Ben tetiği çekmeden önce bana doğru sendeleyerek bir adım attı.

Bir an için, kulaklarımda çınlayan yüksek seslere rağmen onu vurduğumdan emin olamadım. Ta ki o, karnındaki kanayan yaraya elini bastırana kadar. Mermi, arkasındaki parçalanmış tahtaya saplanmıştı.

Ölüm döşegindeki bir hayvanın kan donduran çığlığıyla çığlık atarak dizlerinin üzerine çöküyor.

Onun yanından geçip Juliet'in yanına çöküyorum ve yaralanıp yaralanmadığını kontrol ediyorum. "İyisin. Artık iyisin." Gözyaşları akarken yüzünü ellerimle tutuyorum ve babamın dayaklarından, kız arkadaşının saldırılarından, annemin ölümünden sonra birinin bana söylemesini istediğim her kelimeyi ona fısıldıyorum. "Ben buradayım. Sen çok cesursun. Güçlüsün. Güzelsin. Seninle gurur duyuyorum. Onun seni durdurmasına izin vermeyeceksin. O hiçbir şey, sen her şeysin."

Gözleri parlayarak başını sallar. Onu ayağa kaldırıyorum ve kapıya doğru yönlendirirken topallayarak yürür. O orospu çocuğu ona zarar verdi. Son anlarında ona elimden geldiğince acı çektireceğim.

"Arabamda beni bekle. Motoru çalıştır, ısın. O öldükten sonra bir dakika içinde gelip seni kontrol edeceğim."

Onu kapıya doğru ittiğim anda, yerde kanlar içinde yatan Ned'e geri dönüyorum. Çok geç kalmış olabilirim. Zaten bilinci gidip geliyor, acı dalgaları arasında ara ara çığlık atıyor.

Juliet yanımdan geçip gider, siyah ve kırmızı saçları arkasında uçuşur. Et satırı havada yüksekçe kaldırılmıştır. "Bunu sevdiğini söyle, Ned."

O, satırı boynuna indirdiğinde çığlığı kesildi.

Ağır bir gürültünün ardından, başı yavaşça yuvarlanıp durana kadar mide bulandırıcı, sönük *bir ses duyulur.*

Juliet'in göğsü, elinde sarkık duran et satırı ile yukarıda inip kalkıyor. Onun kanıyla damlıyor.

Birkaç saniye sessizlik geçer ve sonra bana döner. Bir an için, et baltasıyla bana saldırmaya hazırlıklı olursam.

Ta ki bıçağı bırakıp bana atlayana kadar. Onu kaldırıp kucakladığımda kolları boynuma dolanır. Ellerimde çok yumuşak ve sıcaktır, ama aynı zamanda güçlüdür. Cesur, güçlü ve çılgındır. Onun her çılgın yönüne takıntılıyım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boynuma.

Onu bir daha asla bırakmak istemediğimden, elimden geldiğince sıkı sıkı sarıldım. Çok yakındı. Çok, çok yakındı. Onu neredeyse kaybediyordum ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. "Senin için her şeyi yaparım."

Sonunda kollarımdan kurtulduğunda, kaşlarını çatıyor ve koluma vuruyor. "Sen burada ne arıyorsun ki?"

"Kıçını kurtarıyorum. Ve cesedi ortadan kaldırmaya yardım ediyorum." Ayaklarının dibindeki ölü adama başımı sallarım. "Ben de varım."

Kanlı et satırını gürültüyle tezgahın üzerine attı. "Neye katılmak istiyorsun?"

"Geri kalanlarını bulmak için. Ve onlara bedelini ödetmek için."

Gözlerini devirdi. "Zaten söyledim..."

"Neredeyse öldürülüydün." Keskin ses tonum onu susturur. "Bana ihtiyacın olduğu çok açık."

Kollarını kavuşturur, bunu düşünürken dudağını ısırır. İlk kez itiraz etmez. Haklı olduğumu bilir. Ben olmasaydım bu gece ölecekti. Onu buraya kadar takip etmeseydim, onu korumamış olsaydım, ölmüş olacaktı. Bunu tek başına yapamaz ve yapmak zorunda da değil.

"Artık bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ellerimi kalçalarına koyuyorum. Boynunu uzatıp gözlerime bakmak zorunda kalıyor. "Şeytanını buldun, küçük iblis. Seninle eşleşen kara kalbi buldun. Artık ateşi tek başımıza yakmamıza gerek yok. Her şeyi birlikte yakabiliriz."

Gözleri parılıyor ve yanağından süzülen bir gözyaşını siliyorum.

"Artık bu işte birlikteyiz. Sen ve ben."

"Birlikte." İblisimin mükemmel dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve sonunda ayaklarımızın dibindeki cesede doğru başını sallar. "Cesedi ortadan kaldırmakla ilgili ne diyordun?"

Bölüm 13

Juliet

LANET OLASI TREY LAMONT.

O psikopat sapık gidip hayatımı kurtarmak zorunda kaldı. Şimdi ona borçluyum ve neredeyse bayılmak üzereyim.

Soğuyan cesedin yanına diz çöküyor, et satırını Ned'in elinin üzerine getiriyor ve sonra iğrenç bir sesle aşağı indiriyor. Başparmağını küçük bir plastik torbaya sokuyor. "Çok daha kolay. Bunca zamandır bıçak kullandığımı inanamıyorum."

"Ben de bir pala almayı düşünüyordum."

Trey arkamdaki açık kapıya başını salladı. "Kapıyı açık bırakıp ayılar onu alana kadar bekleyelim diye düşünüyorum. Bu sıcaklıkta onu donmuş toprağa gömmek ya da yakmaktan çok daha kolay olacak."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ya ayı gelmezse?" "Evden birkaç metre ötede izler gördüğümde eminim. Ayı onu almazsa, çakallar alır. Bu mevsimde yiyecek daha azdır ve bir mil öteden cesedin kokusunu alırlar. O geyiği kesinlikle isteyeceklerdir."

Doğru. Kolayca açıklanabilir. Ned avını parçalarken yanlışlıkla kapıyı açık bırakmış ve bir ayının saldırısına uğramış. Kim bilir, onu kim arayacak ki? Belki de kimse aramayacaktır. Onun gibi bir adamı kim takar ki?

Telefonumu çıkarıyorum. "Franklin, Rhode Island'ı arıyorum." Bir sonraki durağımız.

Bu gece Brandon'ı bulamayacağız, ama bu bir başlangıç.

Ancak Franklin, Rhode Island için hiçbir arama sonucu çıkmıyor. Gözlerim yerde yatan cesede kayarken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Cesedin etrafında hala kan birikintileri var ve kafası tamamen kopmuş durumda. Tek kelime bile edemiyorum.

Öfke göğsümden kaynama noktasına kadar yükselir. "O lanet olası *yalan söyledi*." Trey sonunda maskesini çıkarır ve kaşlarını çatarak sorar. "Ne demek istiyorsun?"

"Franklin, Rhode Island *diye bir yer yok.*" Ona telefon ekranını gösteririm, kanım kaynayan, yakıcı bir öfkeyle dolarken.

Son nefesini verirken, daha fazla yalan söyledi.

Trey'in kaşları arasında derin bir çizgi belirir. "Belki de Brandon'ın nerede olduğunu gerçekten bilmiyordu. İşkenceyi durdurmak için rastgele bir kasaba adı söyledi."

Çenemi sıkarken çenem ağrıyor. Kafamı sallayıp Ned'in ceplerini karıştırıyorum. "Hayır. Bilmediği falan yok. *Bu* kadar yol geldikten sonra burada durmamın imkanı yok."

Sıcak, öfkeli gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. O geceki iki canavardan intikamımı almışken, Brandon veya Autumn'un katilini bulamadan bir çıkmaza giremem.

Ona yaptıklarıyla paçayı kurtaramazlar. Bana yaptıklarıyla. Başka kimseye zarar veremezler.

Zaten ellerimde kan var. Biraz daha ne fark eder ki? Özellikle de onlar bir nefes daha almayı hak etmediklerinde.

Bu kadar yol geldikten sonra evrenin beni durdurmasına izin veremem. Başladığım işi bitireceğim.

Ned'in ceplerini aradığımda hiçbir şey bulamayınca, haykırarak, cansız bedenine yumruklarımı indiriyorum.

Trey beni ondan çekip almıyor ya da sakinleştirmeye çalışmıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Deliğimi bastırmaya ya da beni evcilleştirmeye çalışmıyor, deliliğimi kucaklıyor, en vahşi halimle olmam için beni cesaretlendiriyor.

Sonunda konuşacak kadar sakinleştiğimde, ona "Ned'in telefonunu bulmam lazım" diyorum.

Trey'i geçip kapıdan çıkmadan önce, elimi tutar. Benimki kanla kaplıdır, onunkisi de öyle. "Seninle geleceğim."

İnce kar tabakasının üzerinde ilerlerken, sanki hayat kurtaran bir can simidi gibi elime tutunuyor, sanki ölümle burun buruna gelmemi görmek onu itiraf etmek istediğinden daha fazla sarsmış gibi. Hatırlamak istediğimden daha fazla.

Kapı kilitli olmadığı için içeri giriyoruz ve kimse olmamasına rağmen sessiz kalıyoruz. Odun sobası hala yanıyor olsa da hava nemli, bayat ve küf kokuyor.

Trey titriyormuş gibi yapıyor. "Sanki hayaletinin burayı ele geçirmiş gibi."

Omurgamdan bir ürperti geçse de, koluna vuruyorum. "Kapa çeneni. Bir telefon ya da başka bir şey bulmalıyız. Craig, Brandon'ın burada olduğunu söyledi. Birbirleriyle iletişim halinde olmalılar."

"En azından kafalarını kesmeden önce." Trey'in dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirir. "İnsanların kafalarını kesmeye gerçekten meraklısın, değil mi?"

"Sadece hak ettiklerinde."

"Brandon'ın burada bir yerde saklanmadığından emin misin?"

"Eminim. Ned'in geyiği tek başına kulübeye sürüklediğini gördüm. Evi zaten aradım. Brandon bir ara burada olmalı, ama şimdi gitmiş."

Trey'in dudakları kıvrılır, bu engelden benim kadar öfkelenmiştir. "Sen yukarıya bak, ben aşağıyı arayayım."

Elini bırakmadan önce, parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum. Beni kurtardığı ve bu gece hayatta kaldığım için teşekkür etmek için. Her şey için.

Ama sonra ne yaptığımı fark edince geri çekildim. "Kahretsin. Üzgünüm."

Onu öpmüştüm. Bana koyduğu tek sınır buydu ve ben onu aştım. Nadiren gördüğüm samimi gülümsemesini görünce omuzlarım rahatlamış bir şekilde düşer.

"Sorun değil. Hoşuma gitti."

Nedense, itirafı beni sevinç gözyaşlarına boğmak üzere. Hiçbir kızın onu öpmesine izin vermezdi. Bana kadar.

Demek sen o kişisin. Aradığım kişi. O zaman bile biliyordu.

Tanıştığımız gece, birbirimiz için ne olacağımızı biliyordu.

Sonra aşağıyı işaret edip o anı mahvediyor. "İstersen başka bir yerde öpüşebilirsiniz."

Gözlerimi devirdim ve ondan uzaklaşarak merdivenlere doğru yöneldim. "Şu anda oral seks yapmayacağım."

"O zaman eve giderken!" diye arkamdan seslenir ve ben yukarı çıkmadan önce ona orta parmağımı gösteririm, eski ahşap merdivenler ağırlığının altında gıcırıyor.

Kabul etmek istemem ama haklı, ona ihtiyacım var. Dört adamı tek başıma öldürüp, arkamda hiçbir iz bırakmadan kurtulabileceğimi nasıl düşünebildim? Daha önce hiç kimseyi öldürmemiştim. Bunu yapabileceğimi hep biliyordum belki, ama yapabileceğini bilmekle bunu gerçekten yapmak arasında büyük fark var.

Ned bana o kasap bıçağıyla saldırdığında, daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni sardı. Ölecektim, bundan emindim. Hayatımı sonlandırmak için son gücünü toplamıştı ve hayatta kalmamın tek nedeni, maskeli adamım Trey Lamont'un beni buraya kadar takip etmesiydi.

Ama Trey'in onu öldürmesine izin veremezdim. Beni öldürmeye çalışan canavardan kaçmak için aceleyle kafamı çarptığım şakaklarımdaki ağrı umurumda değildi. Baş dönmesi ya da kalbimi kıstıran korku umurumda değildi. Tek umurumda olan, intikamımı sonuna kadar gerçekleştirmekti.

Bana kalırsa, onu çok çabuk acısından kurtardık. Ölümü çok merhametli oldu. Brandon veya Autumn'un katiliyle aynı hatayı yapmayacağımdan emin olacağım.

Trey yardım etmek istiyor. Craig hakkında ağzını açmadığına göre, suç ortağım olarak ona güvenebilirim.

Bu noktada, başka seçeneğim olduğundan emin değilim. O olmadan, bu işten sağ çıkamayabilirim.

Sen iyisin. Artık iyisin. Ben buradayım. Sen çok cesursun.

Güçlü. Güzel. Seninle gurur duyuyorum.

Kalbim boğazıma geliyor. O anda duymam gereken tüm sözler. Hayatım boyunca duymaya ihtiyaç duyduğum sözler.

İyisin. Artık iyisin. Ben buradayım. Bu işte birlikteyiz. Artık sen ve ben.

O benim aradığım kişiydi ve sanırım ben de onu arıyordum. Onu bulana kadar onu aradığımı fark etmemiştim bile.

Ned'in üst katında sadece iki yatak odası ve bir banyo var, duş perdesi açık ve pas lekeli duvar görünüyor. Bir yatak odası minimalist, yatak, şifonyer ve lambadan biraz daha fazlası var, her şey tozla kaplı. Belki Trey'in hayalet yorumu ya da birkaç metre ötede soğuyan ceset yüzünden, ama bu yer bana ürperti veriyor.

Diğer yatak odası daha yaşanmış, dağınık bir yatak, yarı açık şifonyer çekmeceleri, taşan çamaşır sepeti, yerde kirli çoraplar, dağınık bir komodin ve televizyonun önünde dağılmış bir dizi boş CD var.

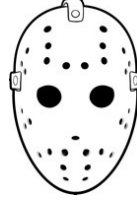
Midem bulanıyor. İçimden bir ses, o disklerde ne olduğunu bilmek istemediğimi söylüyor.

Köşede, masaüstü bilgisayar uğultu yapıyor. Fareyi salladığımda bilgisayar canlanacak. Midemdeki asit çalkalanıyor. O sabit diskte ne tür korkunç şeyler saklı?

Masasının kenarında, bir telefon dizüstü bilgisayarın altında yarısı gömülü durumda.

Ona atlamalı, cihaza girip aradığımı bulmanın bir yolunu bulmalıyım. Brandon'ı nasıl bulacağımı bulmalıyım. Ama ayaklarım donmuş durumda.

O telefonda ne bulacağım ki? Ne bulursam bulayım, gördüklerimi unutamayacağım.
Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken, ayaklarımla zorla ilerliyorum, her santimetre yaklaştıkça göğsüm daha hızlı inip kalkıyor.
Sonunda telefonu kapıp açtım.
Yüz tanıma reddedildiğinde ekran şifreyi girmemi istiyor. Kahretsin.
"Telefonunu buldun."
Arkamdan gelen Trey'in sesi beni irkiltir. "Tanrım! İnsanlara böyle gizlice yaklaşma. Özellikle de birini kafasını kesmişken."
Sırıttırıyor. "Korkmazsın sanıyordum, küçük şeytan."
"Sen değil." Telefonu göğsüne doğru ittim. "Ben hallederim. Gidelim."
Ama o beni merdivenlere kadar takip etmedi. "Bilgisayara bakmalı mıyız?"
"Orada görmek isteyeceğin hiçbir şey yok. Güven bana."
Yüzü kararır, sanki o bilgisayardan görüntüleri ve videoları çıkararak bir şekilde daha fazla kurbanın intikamını alabilecekmiş gibi monitörlere bakmaya devam eder.
Onun bu kadar çok önemsemesini seviyorum. Hiç tanışmadığı yabancılar için endişelenmesini.
Beni, kendini sevdiğinden bile daha çok seviyor.
"Onu arayan olursa, bulurlar. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlarlar. Ve onun kafasını vücudundan ayıranın aslında bir ayı olmadığını şüphelenenler, onun neden öldüğünü anlarlar."

YANIMDA, Sienna Ugg botlarıyla koridorda sürünerek yürüyor, gözlerinin altında torbalar var ve saçları taranmamış. On beş dakika önce yataktan kalktığında giyinip dişlerini fırçalamaya zar zor vakit buldu. Hemşirelik programı şaka değil ve açıkça onu çok yoruyor. Sabahları erken saatlerde kliniklere gitmesi ve geceleri Luke ile geç saatlere kadar kalması nedeniyle, en iyi arkadaşım bir zombiye dönüştü. Ne yazık ki, bu onun sabah saat onda beni sorguya çekmesini engellemiyor.
"Derse geç kalacaksın," diye hatırlatıyorum ona.

Kahvesinden bir yudum daha almadan önce esniyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Konuyu değiştirmeye çalışma. Geçen gece nereye gittin?"

"Sana eğlenmeye gittiğimi söyledim."

"*Kiminle?*"

"Neden başka birinin dahil olması gerekiyor ki?"

Sienna kolumu tutup beni durdurur, defterlerim ve telefonum yere düşer. "Üzgünüm!"

"*Kahretsin.*" Telefonu arıyorum. *Ned'in* telefonu.

Telefon açıldığında rahat bir nefes alıyorum. Tanrıya şükür. Brandon'ı bulmak için son şansım bu. Piç kurusu yüz tanıma özelliğini cihaza programlamamış ve şifreyi henüz kıramadım, ama bu pisliğin telefonuna girmeyi denemekten vazgeçmeden önce ölürüm.

"Neden ikinci bir telefonun var?" Sienna kaşlarını çatarak gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibi bakıyor. Etrafımıza bakınıyor, sonra yaklaşıp sesini alçaltıyor. "Aman Tanrım! *Uyuşturucu mu* satıyorsun?"

"Tanrım, *hayır.*"

"Benden sır sakladığımı biliyorum." Sienna kararlı bir şekilde çenesini kaldırır. "Ne olduğunu bana söyleyene kadar buradan ayrılmıyorum."

Bu telefonun kime ait olduğunu ya da şifresini neden kırmaya çalıştığımı Sienna'ya söylemem mümkün değil. "Bu benim telefonum değil," diye patlarım. "Trey'in."

Sienna'nın kaşları çatılır, gözleri benimle telefon arasında gidip gelir. "Trey Lamont'un telefonu neden sende?"

Tanrım, en yakın arkadaşımдан kaç tane sır sakladığımı artık takip edemiyorum. "Bu... oynadığımız oyunun bir parçası." Daha fazla ayrıntı sormak için ağzını açtığı anda, "İnan bana, bilmek istemezsin," diye ekledim.

"Ne zamandan beri Trey Lamont'la vakit geçiriyorsun?" Anladığında ağzı açık kalır. "Aman Tanrım. Juliet. Sigma Chi partisinde sarhoş olduğun gece onunla yatmadığını söyle bana."

"Bilmek istemeyeceğini söylemedim mi?"

Kolumu sıkıp beni bez bebek gibi salladı. "Neden *bana* söylemedin? Bir psikopatla yatıyordun ve bana tek kelime etmedin! Ben senin en iyi arkadaşınım!"

"Sana söylemedim çünkü ondan nefret ettiğin çok belliydi. Vaazına ihtiyacım yoktu."

Gözlerini devirdi. "Oh, lütfen. Marcus'la birlikteyken sana nutuk atmadım. Sadece en iyi arkadaşımın güvende ve

mutlu olduğundan emin olmak istiyorum."

"Evet ve evet." En azından çoğu zaman güvendeyim. Tehlikeli adamların izole edilmiş mülklerine onları öldürmek için gittiğim zamanlar hariç.

"Seks nasıl?" Sienna komplo kurarcasına gülümser. "Kesinlikle vahşi."

Gülüyor. "Bu şaşırtıcı değil. Her neyse, senin için en iyisini istiyorum. Ne olursa olsun seni destekleyeceğim."

Diğer ekstra aktivitelerimi bilseydi de böyle der miydi acaba? "Teşekkürler."

Elimdeki telefona başını sallar. "Telefonuna girmeni sağlayabilecek birini tanıyorum."

"Kim?" Kalbim küçük bir umut ışığıyla atıyor. "Finn."

İnlerim. "Konuşmayan Şeytan mı?"

"Aynen öyle, ama bu tür işlerde çok iyidir. Geçen dönem bana yardım etmişti. Denemeye değer. Eminim Trey'e zarar vermene yardım etmekten mutluluk duyacaktır."

"Oh, eminim sevinir. Üçü de." Finn'in bana yardım etmesini sağlamak, bu karmaşaya başka birini daha dahil etmek anlamına geleceği için çok kötü. "Belki ona sorarım."

"Sormalısın." Sienna kendi telefonunda saati kontrol eder ve hayretle nefesini tutar. "Kahretsin! Gitmem gerek. Ders bittiğinde bana mesaj at. Kızlar arasında vakit geçirmemiz lazım."

"Anlaştık." Sözlerim daha ağzımdan çıkmadan Sienna koşarak uzaklaşır, yumuşak kahverengi saçları arkasında dalgalanır.

İnsan Cinselliği dersimde, profesör sınıfı cinsiyet rolleri hakkında bir sohbete dahil ediyor. Dikkatim, sınıfın önündeki masasında rahatça oturan profesör ile ekranı hala kilitli olan Ned'in telefonu arasında gidip geliyor. Yanlış şifreyi çok fazla kez girmek, cihazı geçici olarak devre dışı bırakır. Finn Ashby'nin yardımını istemesem de, başka seçeneğim olmayabilir.

Profesör videoyu açıp ışıkları kapattıktan birkaç dakika sonra, uzun boylu bir öğrenci sınıfa gizlice girer ve benimle birlikte arka sıraya doğru yönelir. Sırada bizimle birlikte oturan tek öğrenci, başını kollarına dayamış, odanın ön tarafında oynayan videonun sesini zar zor bastıran hafif horlamalar çıkarıyor.

Sınıfa gizlice giren öğrenci, hemen yanımdaki boş koltuğa oturur, tanıdık deri kokusu burnuma gelir ve beni

garip bir şekilde rahat hissettiriyor. Evimdeymiş gibi. "Beni özledin mi, küçük şeytan?"

"Sen bu sınıfta değilsin," diye fısıldarım, sanki o bunu bilmiyormuş gibi. Sınıfın önündeki profesör, öğrencilerin çoğu esniyor ya da uyuklarken, insan ömrü boyunca cinsel gelişimle ilgili videoya tamamen dalmış, hiç umursamıyor.

"O telefona ulaşabildin mi?"

"Henüz değil." Profesöre bakıyorum. Neyse ki, sınıfın arkasında yaptığımız konuşmadan tamamen habersiz. "Ama Sienna, Finn'den yardım istememi söyledi."

Trey'in yırtıcı yeşil gözleri kısılır. "Benim yapamadığım neyi o senin için yapabilir ki?"

Sırıttıyorum. Onun kıskançlığını görmek hoşuma gidiyor. "Kilitli bir telefona girmesini. Hadi, git." Ona dirsek atıyorum. "Dersimden dikkatimi dağıtıyorsun."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Yaklaşır, kulağıma birkaç santim uzaklıkta homurdanır. "Sana yaptıklarının intikamını alacağımı söylemiştim. Beni öylece terk ettiğin için."

Öfkesi her halinden belli olsa da, sırtımdan kendimi alamıyorum. O gece onu yatağa bağlı bırakıp daha fazlasını istemesini sağlamak çok iyi hissettirmişti. Orgazmın eşiğindeyken kapıdan çıkıp gitmek, ona bunun nasıl bir his olduğunu tattırmak. Tıpkı o beni ormanda bıçakla tehdit edip acı çekmeme ve daha fazlasını istememe neden olduğu gibi. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Burası insanlarla dolu bir sınıf."

"Hiçbiri görmeyecek." Eli uyluklarımın üzerine kondu, taytımı yukarı doğru kaydırды. Cildim ısındı. "Ama seni duyabilirler."

Dikkat çekmeden onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Çekil ."

O tsk tsk diye ses çıkarır. "Bunun olacağını biliyordun. O kapıdan çıktığında ne olacağını tam olarak biliyordun." sonuçların ne olacağını tam olarak biliyordun."

Haklıydı, orgazmın reddedilmesinin ne gibi sonuçları olacağını çok iyi biliyordum. Onunla istediğim kadar mücadele ediyormuş gibi davranabilirim, ama ikimiz de onun her hareketini, teninin benim tenime her dokunuşunu beklediğimi biliyoruz. Bu sefer beni nasıl alt edecek? Özellikle de dersin ortasındaiken.

Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"Elinden geleni yap, şeytan," diye meydan okudum. Onu itmeden önce, taytımın bel kısmını aşağı itti ve elini bacaklarımın arasına sıkıştırdı.

Sıkıca kapattığım bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. Dokunuşu içime sıcaklık yayarken paniğim artıyor ve fısıldayarak uyarıyorum, "Trey..."

"Şşş. Bütün sınıfın benim elimde boşaldığını duymasını istemem, küçük şeytan."

Parmağı külotumun içinden klitorisimi bulduğunda, iniltiyi bastırıyorum ve onun arkasından, başını kollarına dayamış, hala uyuyan öğrenciye bakıyorum. Kimse bizim yaptığımızı görmüyor, tabii dönüp bizi görmezlerse. Tabii bizi ele verecek bir ses çıkarmazsam.

Parmağı klitorisime dokunduğunda, dudağımı o kadar sert ısırırım ki, dilimin ucuna bakır rengi bir damla kan gelir. "Kes şunu," diye tıslarım, onu uzaklaştırmaya çalışırım. Ama o sadece daha da yaklaşır ve bacaklarımın arasındaki eline daha fazla baskı uygular.

"Bana karşı koyuyormuş gibi yapmanı seviyorum." Sıcak nefesi kulak kepçeme çarptı, kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Bu, seninle sevişmek istememi sağlıyor."

"*Şeytan*." Bu kelimeyi ağzımdan çıkarır çıkarmaz, o da parmağını amımın içine sokarak beni ödüllendirir.

Nefesimi keserek tıslarım, parmağını kıvrıp pompalarken sıkı duvarlar parmağını sıkıştırır, zevk artar. Kalbim daha hızlı atıyor. Profesörün bakışları odanın önündeki videoya sabitlenmiş durumda, ama ya hepimizin dikkatini verdiğimizizi kontrol etmek için arkaya bakarsa? Ya kaçmak üzere olan inlemelerimi bastırmak için ağzımı elimle kapatırken beni fark ederse? Ya Trey bu lezzetli işkenceyi durdurmaz ve tüm sınıfın duyacağı kadar yüksek sesle boşalmama neden olursa?

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. *Pislik*.

İkinci parmağını da soktuğunda zevk acı ile karışsa ve gözlerim yaşarsa bile onu durduramam. Durdurmak da istemiyorum. Beynimde hâlâ bir parça mantık kalmış olabilir, ama vücudumun geri kalanı ona tamamen teslim olmuş durumda.

"Vücudunun bana ne kadar kolay tepki verdiğini görüyor musun? Birbirimize ne kadar uyumlu olduğumuzu biliyorsun. Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu."

Bu sefer itiraz etmek ya da karşılık vermekle uğraşmıyorum. Gerçeği inkar etmeye devam etmek gittikçe zorlaşıyor. İkimiz de aynı alevden tutuşmuş kibritleriz, tüm dünyayı bizimle birlikte yakmaya hazırız.

"Sonunda şeytanını bulan küçük iblis." Fısıltısı, durdurulamaz bir sıcaklık dalgasının omurgamdan aşağı kaymasına neden oluyor.

"Sen... benim... hiçbir şeyimsin," diye nefes nefese söylüyorum, parmakları acımasızca okşamaya devam ederken, zevk kaynama noktasına gelirken ve ben gözlerimi sıkıca kapatırken külotumda bir karışıklık yaratıyor. Beni orgazma ulaştırmasını, tüm sınıfın duyacağı kadar yüksek sesle çığlık atmamı engelleyemeyeceğim.

"Ben senin şeytanım," diye tekrarlar ve siyah süveterimin kolunu yukarı çekerek kolumdaki dövmeyle ortaya çıkarır. "Ve sen de benim küçük şeytanımsın."

Parmaklarını o kadar ani bir şekilde çekiyor ki, donup kalıyorum. Durmamalı. Kalbim deli gibi atarken, uyluklarım kasılırken, amım zonklarken ve boşalmak için can atarken durmamalı.

Ama tam da bunu yapıyor. Onun yatak odasında ona yaptığının cezası olarak. Ulaşamayacağım bir rahatlama için beni acı içinde bırakıyor. "Ne yapıyorsun..."

"Dizlerinin üzerine çök, Juliet."

"Ne?" diye tıslıyorum.

Bacaklarını açmış, elleri uyluklarında bekleyen o, karanlıkta yanımda sırtlıyor. "Dizlerinin üzerine çök, sikimi çıkar, güzel dudaklarını onun etrafına sar ve her damlasını yut."

Sınıfın ortasında ona oral seks yapma düşüncesi yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. "Bunu yapmamın imkanı yok."

Korkuyla, ağzı açılır ve keskin bir inilti çıkarır.

Önümüzde oturan birkaç öğrenci kıpırdanır ve arkaya bakarken kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Tanrıya şükür, profesör sınıfın önünden hiçbir şey duymaz, çünkü hoparlörlerden video sesi yüksek sesle devam eder. Sınıf arkadaşlarım bu sesi umursamaz ve dikkatlerini telefonlarına veya uykularına geri verir.

Dirseklerimle onun kaburgalarına vuruyorum. "Kapa çeneni!"

"Sadece bu masanın altına girip bana oral seks yaparsan, güzel kız."

Tek parmağımı kaldırarak, onun iğrenç ve aşağılayıcı emrine nasıl tepki verdiğimi ona açıkça belli ettim, ama o tekrar ağzını açtığı anda, dişlerimi sıkıp yere kayarak uzandım.

Ne kadar berbat olsa da, masanın altına girip görünmez hale gelirken damarlarım bir beklenti ile doluyor ve elimi onun pantolonunda beni bekleyen şişkinliğin üzerinde gezdiriyorum. Boğazından düşük bir inilti geliyor, ama bu sefer sessiz kalmayı başarıyor. Bir şekilde. Çoğu erkek yatakta neredeyse hiç ses çıkarmaz ya da tek yaptıkları kulağına nefes nefese konuşmaktır, ama Trey Lamont'un ağzından çıkan her seksi ses beni daha fazlasını istemeye itiyor.

"Ağzına." Onun alçak sesli emri, uyluklarımı sıkıştırıyor.

Dişlerimi sıkarak fermuarını indirip, boxerının önündeki açıklıktan penisini dışarı çekerim. Avucumda kaya gibi sertleşmiştir ve başındaki ön sıvıya başparmağımı bastırıp, onu okşarken aşağı doğru yayarım. Penisini daha fazlasını isteyerek zonkluyor.

"Siktir git," diye fısıldıyorum. Bundan zevk aldığımı ona belli edemem, zevk alsam bile. Her saniyesinden. Onun kadar ben de onu ağzıma almak için can atıyor olsam bile.

"Evet, şeytan. Beni o güzel ağzınla sik."

Penisinin tabanını sertçe sıkıyorum - çok sert, onu irkiltiyor ve burada gerçekte kimin sözünün geçtiğini hatırlatıyorum - ve dilim dışarı çıkıp piercingi yalamadan önce dudaklarımı penisinin ucuna sarıyorum. Tanrım, onu sürmek ve o piercingin içimde derinlere ulaşmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Başını geriye atıyor, eli saçımı kavrayıp çekiyor, gözlerim yaşarırken saçlarım neredeyse kafa derimden kopacak gibi.

Dişlerim, onunla kimin uğraştığını ve benim neler yapabileceğimi hatırlatacak kadar, penisinin ucunun altını sıyrıyor.

"Dikkatli ol." Bana onun kim olduğunu ve *neler* yapabileceğini hatırlatmak için kalçalarını yukarı kaldırır, penisini ve piercingi boğazımın arkasına çarpar.

Daha fazla dikkat çekmemek için öksürerek benim öğürmemi bastırıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ama silmiyorum. Onun istediği gibi, gözyaşlarımın akıp tükürüğümle karışmasına izin vereceğim.

O beni tekrar öğürtmeden ve yakalanmadan önce bunu bitirmem gerekiyor.

Trey başımı aşağı doğru iter, ağzımı sert penisinin uzunluğu boyunca hareket ettirmeye zorlar. Midem öğürmekten sarsılır, ama boğazımdaki penisini sesi bastırır. Beni boğacak. Beni yerde, ağzımda onun spermiyle, boğulmuş halde bulacaklar. "Aferin benim yaramaz kızıma."

Tabanını sertçe kavrayarak, ağzımı yukarı aşağı hareket ettiriyorum, dilimi onun penisini üzerinde gezdirerek derisini tükürüğümle kaplıyorum. Çenem ağrıyana kadar yanaklarımı içeri çekiyorum, umarım bu onu daha çabuk boşaltır.

Daha önce hiç bir erkeğin ağzıma boşalmasını bu kadar istememiştim ve bunun yakalanma korkusundan mı yoksa dilimde onun sıcak, tuzlu tadını hissetme beklentisinden mi olduğunu bilmiyorum.

Penisinin altındaki damar atıyor ve ben onun boğazıma boşalması için kendimi hazırlıyorum. Daha sert emiyorum, daha hızlı hareket ediyorum...

Başımızın üstünde ışıklar yanıyor.

Odanın önündeki videodan gelen ses kesilince donakalıyorum. Elimi onun penişinden çekip kaçmaya çalışıyorum ama Trey beni masanın altında tutuyor, ağzıma o kadar sert pompalıyor ki, tek yapabildiğim burnumdan hava çekmek ve uçurumun kenarında duruyormuşum gibi bacaklarına tutunmak.

"Ben bitirene kadar durmayacaksın." Onun homurtusu, boğazıma saplanana ve spermi fişkirincaya kadar, beni heyecan ve korku ile dolduran ezici bir karışım yaratır. Hepsini yutmak zorunda kalırım, tuzlu tadı dilimi kaplar. Refleks olarak öğürürken ve nefes almaya çalışırken inlemekten kendimi alamam. "İşte böyle. Her damlasını."

Odanın önünde, profesör bir ödev veya sınav hakkında bir şeyler söylüyor. Bizi serbest bırakana ve Trey sonunda beni bırakana kadar ne dediğini anlamıyorum.

O, sikini pantolonuna geri sokup fermuarını çekince, ben masanın altında nefes nefese kalırım. Kolumu tutar ve *küçük şeytan* dövmesinin hemen üstünü sıkar. "Bir daha benim senin için ne olduğumu sorgulama."

Ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdıyor ve beni soğukta, onun sıcaklığını özleyerek bırakıyor. Sırayı geriye doğru yavaşça yürürken, yumruğunu masanın ucuna vuruyor ve uyuyan sınıf arkadaşımı gerçekliğe geri döndürüyor.

Ona oral seks yaparken ve dişlerimi sıkarken çenem ağrıyor.

Sınıf arkadaşım bulanık gözlerle masanın altından bana göz kırpmıyor. Yanaklarım ısınır ve iğrenç zemini okşarım. "İşte burada! Buldum."

Masadan çıkıp, görünmez bir küpeyi kulak mememe takıyormuş gibi yapıp, kimse daha fazla spekülasyon yapamadan kapıdan dışarı koşarım.

Bacaklarımın arasında ıslak bir ağırlı olmasına rağmen, sınıftan çıkarken dudaklarımdan sırtışıma engelleyemiyorum.

Sonunda şeytanını bulan küçük iblis.

Bölüm 14

Trey

HOKEY EVİ'nde sessizlik hakim. Bu ev sadece uyuduğumuz ve seviştiğimiz bir yer, başka bir şey değil. Antrenmanlar, maçlar, egzersizler, dersler, çalışmak ve yemek yemek çoğu zaman bizi evden uzak tutuyor. En azından Valentine'in kız arkadaşı geceyi burada geçirmediğinde ya da diğer Şeytanlar eve bir hokey hayranı getirmediğinde, biraz uyuyabiliyorum.

Kanepede uykuya dalmak üzereyken kapı çarpıyor ve ağır ayak sesleri oturma odasına doğru geliyor. Ashby'yi umuyorum, böylece ona Ned'in telefonunu sorabilirim, ama gelen Rockefeller.

Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ediyor, yüzünde aptalca bir sırıtış var. "Garip bir kız kapımızın önünde dolanıyordu. Seksi ama garip."

Dik oturuyorum, kalbim çarpıyor. "Nasıl biriydi?" "Onu iyi göremedim."

Çenemi sıkıyorum. "Az önce seksi olduğunu söyledin."

Omuzlarını silkiyor. "Uzun bir palto giyiyordu, ama altında harika bir poposu ve göğüsleri var gibi görünüyordu."

"Saçları ne renkti?"

"Bilmiyorum. Kızıl mıydı belki? Ya da kahverengi olabilir. Kapüşonun altından anlaşılmıyordu."

Juliet'i ormana kovaladığım gece evin önünde duran esmer kız. Onu bir hokey hayranı olarak görmüştüm, ama beni görünce kaçtı.

Ned Miller'ın evine kadar beni takip eden gri sedan. Kampüsün her yerinde üzerimde hissettiğim bakışlar. Hepsi aynı kişi olabilir mi?

Belki de diğer Şeytanlar için evimizi gözetlemiyordu.

Belki de benim için buradadır.

Ayağa fırlayıp kapıya koştum.

Rockefeller bana eğlenceli bir gülümseme attı. "Başka bir takipçin mi var?"

Juliet'e söyleme."

"Başka ne var?" diye yarı bağırırım. Göz rengi, boyu, duruşu. Hepsini bilmem gerek.
"Bilmiyorum. Sanırım biraz uzundu. Ya da belki daha kısaydı." "Bu çok yardımcı oldu,
Sherlock," diye mırıldanıyorum. Gözetleme deliğinden bakıyorum,
ama evimizin önünde kimse yok.
Kapıyı açıp kaldırımları tararken, yanan cildime serin bir hava esintisi çarptı.
Ama o her kimse, çoktan gitmiş.

CEZA KUTSUNDAN tribünleri taradım. Paranoya, ensemdeki tüm tüyleri diken diken etti. Biri beni takip ediyordu ve bize sorun çıkarmadan önce kim olduğunu bulmam gerekiyordu.

Babam, sorun çıkaran oğlunu gözetlemeleri için onları tutmuş olmalı. Ama takip ediliyorsam, Juliet ve benim ne yaptığımızı öğrenebilirler. Belki de çoktan öğrenmişlerdir.

Ned Miller'ın cesedini ortadan kaldırmak için bana güvendi. Hâlâ hayatta olan iki canavarı bulmak için de bana güveniyor. Onun intikamının önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermeyeceğim. Kesinlikle babamın da.

Tribünde, Valentine'in kızı, babası bizim kalemize gelen puck'ı engellediğinde zıplıyor ve tezahürat yapıyor. Yanında duran Juliet, onu izlediğimi fark ediyor ve sırtarak bana orta parmak gösteriyor.

Ama benim formamı giyiyor. Lanet olası *formamı* giyiyor.

Daha önce birçok hokey hayranı benim formamı giymişti, ama ben hiç umursamamıştım. Sadece takımdaki diğer pisliklerden daha çok beni istediklerini övünmek için yeterince umursamıştım.

Ama Juliet? Benim formamı giyip, bu maçtaki herkese onun benim olduğunu mu duyuruyor? Onu sikmeden önce, benim formamdan başka hiçbir şey giymemesini istiyorum.

Maçtan sonra, soyunma odasında arkadaşlar bağırıp çağırırken galibiyetimizi neredeyse hiç fark etmiyorum. Orası ter ve kış kokuyor, duşlardan gelen hafif sabun kokusu vücut kokusuyla karışıyor.

Rockefeller omzuma vuruyor, beline sardığı havludan başka bir şeyi yok. Yüzünde kocaman, aptalca bir gülümseme var. "Onu kazanmak için ne yapmak zorunda kaldın?"

Arkasında, Vanderbilt çok dar bir tişört giyerken somurtuyor. "Ona birkaç Gucci çanta mal olmuş olmalı."

Elimi yumruk yapıp ona vurmaya hazırlandım. "Juliet öyle şeyleri umursamıyor."

"Bunu nasıl başardın?" Valentine köşeyi dönüyor, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir şekilde dolaplara yaslanıyor. "Onun sana karşı bir tür morbid bir ilgisi olduğunu biliyordum, ama bunun daha çok mikroskop altında bir hamamböceği inceleyen bir bilim adamı gibi olduğunu düşünüyordum, deli ama havalı bir kızın, akıl hastası bir psikopatı sikmek istemesi gibi değil."

Omuz silkiyorum. "Kocaman sikimle bir ilgisi olmalı."

Benim en büyük hayranım olmasa da, Vanderbilt kıkırdar. Rockefeller kahkahayı patlatır.

Valentine bile gülümser, sonra öksürerek bunu gizler. "Onu incitmesen iyi olur."

"Ya o da bundan hoşlanıyorsa?"

Gülümsememe gözlerini kısıyor. "Onun hoşlanmadığı bir şekilde incitme onu." "Sakin ol, Valentine. Onu seviyorum. Onu yanımda tutmayı planlıyorum."

"Bundan emin ol. O kız mı? Onu seven çok insan var. Seni mi? Pek değil."

Gömleğimi başımdan geçiriyorum, ıslak saçlarım omuzlarıma damlıyor.

O haklı. Bu dünyada kimse beni umursamıyor. Juliet hariç.

Ve eğer babam beni takip etmesi için birini göndererek bu işi mahvederse, eğer benimle küçük şeytanım arasına girerse, onu öldürürüm.

"Evimizin dışında gizlenen ya da beni takip eden birini görürsen, bana haber ver."

"Juliet'i mi kastediyorsun?" diye soruyor Valentine. "Hayatta olmaz. O sana ne isterse yapsın."

"Evet, seni o psikopat kadından korumayacağım," diyor Vanderbilt. "Tabii ki korumayacaksın. Yedi saniye içinde dizlerinin üzerine çöküp yedi saniye içinde seni dizlerinin üzerine çöküp merhamet dilenir."

Vanderbilt gülümser. "O olurdu beni beni dizlerimin dizlerimin yalvar bir şey için yalvarıyorum."

Ona doğru sendeleyerek bir adım atıyorum, ama Rockefeller, takım arkadaşımıza saldırmadan önce elini omzuma koyuyor. "Sakin ol."

"Juliet'ten bahsetmiyorum. Başka biri beni takip ediyor." Rockefeller'a başımı sallarım.
"Onu gördün. Etrafta şüpheli birini görürseniz bana haber verin."

Valentine dolabına geri dönerken, Vanderbilt gözlerini devirir. "Paranoid misin?"

Sinirlenerek omurgam gerilir. "Paranoyak değilim."

Rockefeller gülerek omzuma vurur. "Hepimiz hokey hayranları tarafından takip ediyoruz dostum. Minör hokey dünyasına hoş geldin. Juliet onun hakkında bir şey öğrenmezse iyi olur, yoksa işi biter."

Bölüm 15

Juliet

BRANDON RİZE BEYAZ GECELİK YERİR ve Autumn ile ben titrek parmaklarla onları alırsız. Midem bulanır, bacaklarım zayıflar ve titrer.

Bizi burada yatırmaya niyetli. O adamların bu duvarlar arasında bize yaptıklarından sonra, bir şekilde gözlerimizi kapatıp gece boyunca beynimizi kapatmamızı bekliyor.

Autumn'un yüzündeki gözyaşları kurumuş, saçları dağınık ve ona bakmaya dayanamıyorum. Ama diğer seçenekler Brandon'a ya da yere bakmak ve onun beni ne kadar kırdığını görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Onun için giydiğim, şimdi iğrenç sıvılarla kaplı beyaz elbiseyi çıkarıp, elimden geldiğince sertçe yüzüne fırlatıyorum. O kolaylıkla yakalıyor ve ben geceliği giyiyorum, Autumn da aynısını yapıyor. O benim yanımda bir robot gibi, her hareketi yapmacık ve garip, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yok.

İnce kumaş naftalin kokuyor, ama en azından temiz. En azından işkencemiz bitti.

Bunun için onu öldüreceğim. Her şey için.

Brandon ikimizi de dirseklerimizden tuttu ve ben ondan uzaklaştım. "Bana dokunma!"

Eskiden dokunuşu, mide bulandırıcı ve rahatlatıcı olan garip, kafa karıştıracı bir karışım. Dokunuşu beni özel hissettirirdi. Şimdi ise sadece iğrenç.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur, ağzı aşağı doğru kıvrılır. Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifade.

Beni korkutan bir ifade.

Brandon bu sefer dirseğimi çelik gibi sıkıca tutuyor, ben onun elinden kurtulmaya çalışsam da sarsılmaz bir şekilde. Autumn itiraz etmeden onun kendisini yönlendirmesine izin veriyor. Artık mücadele etmekten vazgeçti.

Sessizce bizi odadan çıkarıp boş bir koridora götürüyor, yankılanan ayak seslerimiz tek ses olarak duyuluyor, ta ki Brandon Autumn'un dirseğini bırakıp başka bir kapının kolunu çevirene kadar.

Koş, diye dudaklarımla ona işaret ediyorum. Bu birkaç saniye için, o özgür. En azından birimiz kaçacak.

Ama o sadece boş gözlerle bana bakıyor ve kıpırdamıyor. Artık çok geç.

Brandon kapıyı açar ve içeride bekleyen, çalışma tezgahının yanında bir dizi alet hazırlayan başka bir adam ortaya çıkar. Gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktır ve göğsünün düzlüğünü ortaya çıkarır. Konuşmadan veya bize dönmeden önce, onun diğer adamlardan farklı olduğunu anlarım. Pantolonu ve parlak ayakkabıları diğerlerinde kostüm gibi dururdu, ama onda ikinci bir deri gibidir.

Sonunda bize dönünce, kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve bize dudaklarını sıkı tutarak bir gülümseme attı. Başka bir durumda, bu gülümsemeyi sıcak bir gülümseme olarak yanlış yorumlayabilirdim.

Ama çalışma tezgahının yanındaki aletler keskindir ve başının üzerindeki tek floresan ampulün altında parıldamaktadır.

"Hoş geldiniz." Bu tek kelime yeterli. Zihnimin bana buradan hemen çıkmamı haykırmasına yetecek kadar yeterli.

Brandon'ın elinden kurtulmaya çalışıyorum, ama o beni ve Autumn'ı odaya itiyor ve ben çığlık atıp kapıyı açmaya çalışırken kapıyı diğer taraftan kapatıyor.

"Siktir git!" Bağırışım boğazımı yırtıyor.

Öldüğümüzde, onu cehennemde bulup tekrar öldüreceğim.

Uzun ve dayanılmaz olsun.

Biri kolumu çeker ve ben vahşi bir kedi gibi geri çekilirim, ama bu bizimle aynı odada bulunan adam değildir.

O Autumn.

Adam onu çarpık bir gülümsemeyle kendine doğru çekerken, gözleri korkuyla büyümüştür.

Kalbim sıkışıyor ve onun elini tutuyorum. "Ona dokunma!"

Ama çok geç kalmışım. Adam onu kendine doğru daha sertçe çeker, kızın çığlığı, avcının dişleri arasında kalan ve annesi onu kurtarmak için çok uzakta olan bir kedi yavrusu gibi.

Onu tamamen kollarına aldığı anda, adam bana mide bulandırıcı bir gülümseme atıyor. "Dikkat et. Onun yaptığı her şeyi yapacaksın."

Ona yaptıklarını izleyemiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp kulaklarımı kapatıyorum, ama onun boğuk sesini, hıçkırıklarını, çığlıklarını bastıramıyorum.

Ama bunların hiçbiri onun çığlıklarıyla kıyaslanamaz.

Korku filmindeki seslerden daha kötü bir şekilde kulak zarlarımı titretir ve tek yapabildiğim sallanmak, mırıldanmak, kulaklarımı kapatmak ve gözlerimi sıkıca kapatmaktır, ama yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için gözyaşlarım akmaya devam eder. Ona yardım edemem. Onu durduramam.

Gözlerim hala kapalıyken, Autumn'un çığlıklarının durduğunu fark ediyorum. Dizlerimin etrafına sıcak bir sıvının sızdığını hissediyorum.

Gözlerimi açmaya cesaret ediyorum.

Kırmızı bir havuz dizlerimin etrafında akıyor. Beyaz geceliğimi lekeliyor. Kan.

Autumn'un kanı.

Ve artık çığlık atmıyor. Artık Autumn değil.

Yavaşça doğrulurken, en ufak bir ses bile çıkarmamaya çalışırken, kalbim hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı atıyor.

Çalışma tezgahında, adam Autumn'un cesediyle meşgul, kolları ve elleri metodik bir şekilde hareket ediyor, ama ben bakışlarımı kapıya odaklıyorum. Görmek istemiyorum. Ona yaptıklarını görmek istemiyorum.

Brandon bizi bu odaya getirdiğinde, buradan canlı çıkamayacağımızı biliyordu. Bizi burada ölüme terk etti. Öldürülmemiz için.

Buradan çıkmam lazım.

Tek kaçış yolu küçük bir pencere. Ama onu açıp dışarı çıkmak için harcadığım sürede, beni yakalayacaktır.

Geriye sadece kapı kalıyor. Diğer adamlar kapının diğer tarafında bekliyorlar.

Autumn. Yeni akan gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, ama gözlerimi kırıp onları silip atıyorum. Onun için daha sonra ağlayacağım. Ona ne olduğunu öğrenince binlerce parçaya ayrılacağım, ama şu anda, o benim kaçmamı isterdi. Kaçmamı isterdi.

Adam beni fark etmeden, kapıya doğru sendeleyerek gider ve kapıyı açarım.

Bir çığlık ve bir çift ayak sesi peşimden geliyor. Beni avlıyorlar.

Bu korkunç yerden canlı olarak çıkmama izin vermeyecekler.

Ama ben bir koşucuyum. Hızlıyım. Takımdaki en hızlıyım.

Koçun bende sevdiği şey buydu. En azından bana öyle söylemişti. Ama aslında sevdiği şey, benim ebeveynleri olmayan ve ona bakan kimsesi olmayan savunmasız bir kız olmamdı. Onu durduracak kimse yoktu.

Arkama bir çift ayak sesi daha eklenir, ikisi de bana durmam için bağırtıyor.

Ama ön kapıya ulaşıyorum, birini açıp dışarı fırlıyorum, karanlıkta ve bana yardım edecek kimse yok.

Adamlar geceye doğru bağıırken ben ormana doğru koşuyorum. Autumn'un kanı bacaklarımdan aşağı akıyor, kalbim kulaklarımda çarpıyor ve çıplak ayaklarım kayalar, toprak ve dalların üzerinde koşarken çılgık atıyor, ormana doğru kayboluyorum.

Beni bulurlarsa, ölürüm.

"Trey'in telefonuna girmeyi başardın mı?"

Bir an için, maçtan sonra tribünlerde birbirlerine ve oyunculara bağırarak hayranlarının gürültüsü yüzünden Sienna'yı yanlış duymuş olmalıyım diye düşündüm. Ama sonra ona söylediğim yalanı hatırladım. Doğru, *Trey'in* telefonu. Ned'in telefonu değil. "Henüz değil."

"Finn'e soyunma odasından çıktıklarında sor." Buzdan ayrılan Devils'a başını sallayarak, ekipmanlarını çıkarıp maç sonrası antrenman için ağırlık odasına gitmek için sabırsızlanıyor.

Oyuncular arasında Finn'in forması gözüme çarptı. Sağ kanat. Sienna her maçta bana pozisyonları tekrar ettiği için yavaş yavaş öğreniyorum. Hokey hakkındaki bilgimin çoğunu istemeden edindim.

Bu noktada, Finn'den yardım istemekten başka seçeneğim yok. Ned'in telefonuna kendi başıma giremeyeceğim belli ve Brandon'ın nerede kalacağı belli değil. Arkadaşının sessizliğinden şüphelenip ayrılması ne kadar sürer, kim bilir? "Tamam, ona sorarım."

Kalabalığın çoğu çıkışlara doğru ilerlerken, esmer bir kadın çenesini kaldırmış, çantasını kucağına almış ve gözlerini Devils'a dikmiş olarak oturmaya devam ediyor. Özellikle bir Devil'a.

Trey'in saçlarının arkası nemli, terden boynuna yapışmış. Beni izlediğini fark edince sırtıyor ve kendi göğsünü işaret edip, "*Güzel forma*" diyor.

Esmer kadın neden onu öyle izliyor?

Diğer Devils oyuncularıyla birlikte soyunma odasına girer ve esmer kadın ayağa kalkar, tribünden iner ve çıkışa doğru yönelir. Bordo renkli yün trençkotu ve omuz uzunluğunda, kat kat kesilmiş saçları bana

onun öğrenci ya da hokey hayranı olmadığını gösteriyor. Yüzünde yapay bir gençlik var. Muhtemelen botoks. Ama ağzının ve gözlerinin etrafındaki hafif çizgilerden, en az kırklı yaşlarda olduğu anlaşıyor. Burnu yukarı doğru kıvrık, kahverengi gözleri yumuşak, ruju mat pembe, makyajının geri kalanı zarif ama minimal, yanaklarında saçlarının koyu rengini doğal olmayan gösteren çiller ve gözünün köşesindeki bir ben onu bir şekilde daha asil gösteriyor.

Sienna'ya dirsek atıp kadına başımı sallıyorum. "Onu tanıdın mı?"

Sienna başını eğdi, dudaklarını büzdü. "Hmm. Onu daha önce görmüş olabilir miyim? Belki de biraz tanıdık geliyor? Ama kesinlikle öğrenci değil. Belki annelerden biridir."

Ayağa fırladım, merdivenlerden aşağı koştum ve o binadan çıkmadan önce yanına gittim. Trey'in ölümden dönen annesi olamaz, o zaman kim bu kadın?

"Juliet..." diye seslenir Sienna.

Onun çığlığı kadının dikkatini çeker. Arkasına bakar ve beni görünce hızını artırır. Hayır, olamaz.

"Bekle!" Ama ben yetişmeden kapıdan çıkıyor ve ben çıkıştan dışarı fırladığımda, karanlık kampüsten ayrılan kalabalığın içinde kayboluyor.

Aramayı bırakıp içeri geri döndüğümde, Devils'ın çoğu soyunma odasından çıkmış. Trey, Damien ve Knox, hokey hayranları tarafından kuşatılmışken, Luke ve Sienna birbirlerine sarılmışlar. Finn gruptan kurtulmayı başarır. Bazen ilgiyi seviyor gibi görünür, bazen ise en son istediği şey budur.

Ona doğru koşup kolunu tutuyorum ve o yüzünü buruşturuyor. "Senden bir iyilik istiyorum."

Kaşlarını çatıyor ve sessizce bana bakıyor. Tanrım, onun sessizliğiyle başa çıkmak için özel bir kız lazım.

Ned'in telefonunu ona doğru uzatırım. "Bu telefonu benim için açabilir misin?"

Omuzlarını silkiyor ve telefonu alıyor, aynı anda Knox her zamanki şapşal gülümsemesiyle arkasında belirliyor ve arkadaşının omzuna elini koyuyor. "Kimin telefonuna girmeye çalışıyorsun?"

"Trey'in." Dikkatimi tekrar Finn'e çeviriyorum. "Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Finn benim son umudum. Ned'in telefonuna girip, Brandon ile arasındaki mesajları, e-postaları veya başka bir şeyi bulmam gerekiyor. Onu bulmak için

onu bulmak için tek çarem.

Finn, sessizce telefonu cebine sokar.

Knox'a çevirisini sormak için baktım ve o gülümsedi. "Bu, yapacağını söyleme şekli."

Şeytanlar zaferlerini kutlamak için parti verdikten sonra tamamen sarhoş olmuşlardır. Neredeyse hepsi eve sendeleyerek gitmektedir, normalde zarif olan Finn bile. Knox iki kez düşmüştür ve Damien bir arabanın yan aynasına ve bir sokak lambasına çarpmıştır, ardından beş dakika boyunca onları azarlamıştır. Sienna neredeyse tüm ağırlığını Luke'a yaslamıştır, o da pek dengeli değildir.

Grupta tek ayık olan kişi olmaya alışkın değilim. İki kişiden biri.

Yanımda, Trey ayakta duruyor. Bütün gece aynı plastik bardakları tuttuk, ikimiz de içmeyi reddederken birbirimize bakıyorduk. Uyuşturulmak istemiyordum ve görünüşe göre o da istemiyordu.

Sienna'nın sarhoş gülümsemesi kaybolur ve Trey'e gözlerini kısarak bakar, Trey ise koruyucu bir şekilde elini belime dolamıştır. Oh oh. En iyi arkadaşımı seviyorum, o benim vahşi kara kedimin tatlı köpeği gibidir. Ama sarhoş olduğunda dişleri ortaya çıkar. "En sevdiği rengin ne olduğunu biliyor musun?"

Trey eğlenerek kaşlarını kaldırır ve benim tipik tek renkli kıyafetime işaret eder. "Siyah olmalı."

"Hepimiz bunu tahmin edebilirdik," diye böbürlenir Knox.

Sienna gözlerini devirdi. "Bu kolaydı. En sevdiği sayı ne?"

"On üç olmalı." Luke sırtından bir titreme geçiyormuş gibi yapar. Ona orta parmağımı gösteririm.

"Biliyor musun, bu çok önemli bilgiyi henüz tartışmadık," diyorum ona.

Trey tereddüt etmeden "Yedi" der.

Onu dirseğimle dürttüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

En sevdiğim sayı tamamen önemsiz bir bilgi ama Trey'in cevabı bilmesi nedense önemli geliyor.

"Çocukluğundaki köpeğinin adı neydi?" diye sorar Sienna.

"Bu bir sorgu mu?" diye patladım. "Max," diye tahmin ediyor Knox.

Damien başka bir elektrik direğine çarpar, ama bu onu hiç etkilemez. "Bella." "Köpeğine kesinlikle Teddy gibi sevimli bir isim verirdi," diyor Luke.

"İronik olarak."

"Hepiniz susun," diye bağırır Sienna. "Bu Trey'in sınavı."

O burun kıvrır. "Ailesi ona köpek almamış." Vay canına. Sandığımdan daha iyi bir takipçiymiş. "Hayatı boyunca Wakefield'da yaşamış, kros takımının en hızlı koşucusuymuş, psikoloji okuyor, ikinci adı Anne, doğum günü 27 Şubat ve büyüyünce okul danışmanı olmak istiyormuş. Nasıl buldum?"

"Aslında harika." Sienna yüzünü aydınlatarak bana gülümsedi. Trey resmen en iyi arkadaşım tarafından onaylandı.

Tüylerim diken diken oldu. Trey tüm bu bilgileri beni takip ederek öğrenmiş olsa bile, daha önce hiçbir erkek benim hakkımda bu kadar çok şey bilmek için bu kadar çaba sarf etmemişti. Brandon bile, beni önemseydiğine inandırmak için manipüle ederken hakkımda çok az şey biliyordu. Marcus ise kesinlikle hiç umursamıyordu. Erkeklerin tek umursadığı şey giysilerimin altında ne olduğu, kafamda veya kalbimde ne olduğu değildi.

Onun göğüs kafesini dürttüm. "Ve senin ana dalın ekonomi, en sevdiğin renk kırmızı, ikinci adın Aries ve doğum günün 3 Temmuz."

Bana gülümsedi ve kalçamı sıktı. "Neredeyse benim kadar iyi takipçisin."

"Daha iyisin," diye fısıldadım.

Sienna gülümsemeyi kesemiyor, gözlerinde bir şey biliyor gibi bir ışıltı var.

Devils'in evine vardığımızda, Luke anahtarıyla uğraşırken, ben öfkeyle elinden anahtarı kapıp kapıyı kendim açtım. Devils, devasa, sendeleyeni bedenlerini eşikten geçirmeyi başardılar.

"Herkes su içsin," diye bağırırım.

"Üzgünüm tatlım," der Luke, Sienna'ya, oturma odasına doğru yavaşça yürürken ve yüzüstü kanepeye uzanırken. "Odama gidemem. Çok uzak."

"Sorun değil." Sienna onun yanındaki kanepeye uzanır, kolunu Luke'un sırtına atar ve ona yakın bir şekilde kıvrılır. "Ben de."

Trey kıcıma sert bir şaplak atar ve kulağıma "Yatağıma gir" diye homurdanır.

Dönüp, elimden geldiğince sertçe kıcına vuruyorum, avucumdan geçen acı hissine rağmen yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Bir hokey oyuncusunun kaya gibi sert kalçaları olacağını bilmeliydim. "Sen kendi yatağına gir."

Kurt gibi bir sırtış yayılır ve itiraz edecek vaktim olmadan beni kucaklar, omzuna atar ve koridora doğru yönelir. Sırtına yumruk yağdırırım ama o bunu neredeyse hiç fark etmez. "Beni indir!"

"Bu rızaya dayalı mı?" diye bağıyor Sienna. Neredeyse bayılmak üzere olmasına rağmen, beni kollamaya devam ediyor.

"Evet!" diye bağıyor Trey.

"Karşılıklı rıza var," diye itiraf ediyorum. Trey Lamont odasında bana ne yapmayı planlıyorsa, ben de ona izin vermeyi planlıyorum.

Odasında Trey ışığı açmaya tenezzül etmiyor. Beni yatağına attığında nefesim kesiliyor, bu bana hayaletli evde tanıştığımız geceyi hatırlatıyor. Kısa bir süreliğine beni orada bırakıp bir şey aramaya gidiyor.

Geri döndüğünde, neon kırmızısı maskesi yüzünü kaplıyor.

Sırıtiyorum.

"Diz çok." Emri alçak ve maske nedeniyle bozuk çıkıyor.

Yatak odasının dışında, emirlerine uyacağımı sanıyorsa siktirip gidebilir. Ama kapalı kapılar ardında, sadece ikimiz varken, emrettiği zaman seve seve dizlerimin üzerine çöküyorum. Halı, file çoraplarımın içinden cildimi çiziyor. "Maskene özlem duydum."

Eli çenemi okşar. "Ağzını aç, küçük şeytan."

Onun dediğini yaparım. Fermuarını açar ve sertleşmiş penisini çıkarır, sanki bütün gece bunu yapmak için beklemiş gibi dudaklarımın arasına sokar. Dilimle ucunu okşamaya ya da ağzımı yavaşça aşağıya doğru kaydırmaya fırsatım olmaz. İçime girer, piercingli ucu boğazımın arkasına değene kadar penisi dilimin üzerinde kayar.

Gözlerim yanıyor, o kalçalarını tekrar tekrar pompalarken, kafamın arkasını sıkıca tutarak başımı yerinde tutuyor.

"Bu ağız benim," diye homurdanır.

İtmeleri daha kesik kesik hale geldiğinde, tırnaklarımı uyluklarına geçirip, sıcak spermin boğazıma çarpmasına hazırlandım. Bunun yerine, içimden çekildi, zonklayan, parlak penisi dik dururken beni ayağa kaldırdı. Bacaklarımı ayırdı ve parmağını uyluklarımın arasındaki boşluğa sürükledi.

Onun dokunuşundan çekildim. "Adet dönemindeyim."

"Ee?" Kaşları hayal kırıklığı ve şaşkınlığın karışımıyla çatılır. "Bu ekstra kayganlaştırıcıdır."

Başka bir şey söylemeden beni banyoya taşır, yere indirir ve duşu açar. "Giysilerini çıkar."

Adet döneminde seks yapmak özellikle sapıkça bir şey değil, ama ben hiç yapmadım. Marcus, adet dönemimde olduğumu söylediğimde tiksinti ile yüzünü buruştururdu, Brandon ise iç çamaşırımdaki pedleri her gördüğünde ilgisini kaybederdi. Vücudumun doğal bir döngüsüydü, ama onlar tek kelime etmeden bunu utanç verici bir şey haline getirmeyi başardılar.

Trey, daha önce tanıştığım hiçbir erkeğe benzemiyor. O, dengesiz, çılgın, şiddet dolu ve tehlikeli. O, yaralı, empatik, sadık ve koruyucu. Beni olduğum gibi kabul ediyor.

Onu seviyorsun! Sienna'nın bu sözleri haykırdığını neredeyse duyabiliyorum.

Ama bu sözlerin gerçeği kafama dank etse de, ağzımı açıp bunları yüksek sesle söyleyemiyorum. Trey Lamont gibi birine böyle sözleri nasıl söylersin ki? Bizim gibilerin sevme yeteneği olup olmadığını kim bilir? Aramızdaki bu duygu tamamen başka bir şey. Çok daha çarpık, karanlık ve çılgın bir şey.

Giysilerimi çıkardığımda, Trey beni kendine doğru çeker, parmağı bacaklarımın arasındaki ipi kavrar. Sert bakışları benimkilerden hiç ayrılmaz, tamponu yavaşça çıkarır. "Bu çıkıyor," der, tamponu çıkarırken. "Ve ben giriyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar tamponu atar ve beni duşa çeker. Buharlı su üzerimize yağar, omuzlarımdaki ve sırtımdaki düğümleri gevşetir. Böyle çok çekici, saçları suyla ıslanmış, göğsüne kazınmış adımdan aşağıya doğru akan su damlaları.

Ben parmağımla adımın her harfini izlerken boğazı titriyor ve o da kolumdaki *küçük şeytan* dövmesine aynı şeyi yapıyor. Birbirimize bıraktığımız izler. O beni kendine ait olarak işaretledi, ben de onu kendime ait olarak işaretledim.

Su, omuzlarındaki, pazılarındaki ve karnındaki sert kasların üzerinden akıyor. Uzun, korkutucu ereksiyonu hala kaya gibi sert ve benim için hazır. Parmağım göğsünden aşağıya doğru inerek karın kaslarının çizgilerini takip ediyor, ta ki o önümde dizlerinin üzerine çökene kadar.

Omuzlarını itiyorum. "Ne yapıyorsun?" "Seni tadıyorum,"

sanki aptalmışım gibi yavaşça söylüyor.

"Adet dönemindeyken oradan kan geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Bana yan gözle sırtarak parmağını içime soktu. "Senin istediğin adam biraz kandan korkmaz."

Dili klitorisime değdiğinde nefesim kesilir ve ikinci parmağını içime sokar, parmaklarını geri çekerek bir kan izi ortaya çıkarır. Bunun bu kadar seksi olmasının mantıklı bir nedeni yok. Evet, kesinlikle kan oyunlarına meraklıyım.

Onun etrafında gerilmeye başladığımda inliyor, parmakları içime kolaylıkla girip çıkıyor. Zevk artıyor ve amım sıkışmaya başlıyor, ta ki parmaklarını içimden çıkarıp geriye doğru çekene kadar...

Nereye varacağını tam olarak bildiğim için kıcıımı sıkıyorum. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Seni buraya götüreceğimi söylemiştim." Diğer eli vurgu yapmak için kıcıma vurur, ses duşta yankılanır.

"Hayır, söylemedin." Onun bunu daha önce denememiş olmasına gerçekten şaşırdım. "O zaman şimdi söylüyorum." Beni döndürür, sırtımı duvara dayar ıslak duvara yapıştırır, bir eliyle kıcıma daha fazla kan sürer, deliğin etrafında dairesel hareketler yapar ve sonra parmağını yavaşça deliğe sokar.

Gerilmeye tepki olarak tıslarım, istilacı parmaktan kaçmaya çalışırım, ama o beni yerinde tutar.

"Rahatla." Parmağını klitorisimde gezdiriyor, zevk tekrar artıyor ve rahatsız edici gerginlikten dikkatimi dağıtıyor. "Aferin kızım. Sıkı küçük kıcıyı sikeceğim ve sen benim için çığlık atacaksın."

Panik içimi kaplar. Parmağını bile zar zor kaldırıabiliyorsam, sikini nasıl kaldırabilirim?

Ancak parmağını klitorisimde her döndürdüğünde, zevk artıyor ve sıkı duvarlarım onun etrafında gevşiyor. Bacaklarımın arasından, uyluklarımdan daha fazla kan çekiyor ve parmağını bakire deliğime kolayca sokuyor.

Sonra kıcımda keskin bir acı hissederek çığlık attım.

Kıcıyı ısıtıyor. Derime sonsuza kadar kazıdığı aynı ısırik izi. "Piç kurusu."

Ayağa kalkıp üzerime eğilirken kıkırdıyor, çıplak ve ıslak vücudunun her santimi sırtıma bastırırken klitorisimi okşuyor ve penisinin başı yanıcı bir acı ile kıcıma giriyor. "İstediğin kadar bağır, küçük şeytan."

"Sadece yap," diyorum, zevk ve acının karışımı gözlerimi yaşartıyor. O penisini santim santim içime sokarken ellerimi duvara dayıyorum. "Oh, *siktir*."

Parmağını amımın içine daldırıp, penisinin geri kalanını kaplamak için daha fazla kan aldı. Haklıydı, ekstra kayganlaştırıcı.

O daha da içeri girerken ben çığlık atıyorum, ama klitorisime uygulanan basıncın verdiği zevk onu itmemi engelliyor.

Geriye doğru sallanıp içeri girince, boğazımdan bir çığlık kopar. "Bu sesi çok *seviyorum*."

Yarın orası çok ağrıyacak. Yine de amım daha fazlasını isteyerek kasılır.

Islak derinin çarpışmasının sesi, düşün düzenli sesini bastırarak kulaklarımızı doldururken, kulağıma homurdanıyor. "Beni çok iyi alıyorsun, benim kötü kızım."

"Sen şeytandan da kötüsün. Sen kötülüğün vücut bulmuş hali."

"Beni sevdiğin şey bu."

O bu kelimeyi sanki önemsiz bir şeymiş gibi söylüyor, ama ben kaskatı kesiliyorum.

"Evet, güzel kız." Nefesi kulağıma çarptı, sıcak su ve buhar olmasına rağmen kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Bana karşı gerçekte ne hissettiğini biliyorum. Beni ne kadar istediğini, her saniyeyi beni düşünerek geçirdiğini, benden doyamayacağını biliyorum."

Yutkunuyorum. Tanıştığımızdan beri ilk kez beni suskun bırakıyor. İnkâr edemem, ama doğrulayamıyorum da. Hiçbir şey söyleyemiyorum.

Penisi içimde hareket etmeye devam etse de, sesi yumuşar. "Ben de sana karşı aynen böyle hissediyorum."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve bunun aşırı zevk, sevinç ya da korkudan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Trey Lamont'u sevmenin ne anlama gelebileceğinden korkuyorum. Bunun ona benim üzerimde verdiği güçten korkuyorum. Bana verebileceği acıdan korkuyorum. Bir gün, aramızdaki bu inanılmaz, karmaşık ilişkinin sona ereceğinden korkuyorum. Yarın uyanınca, maskesiyle beni kovalayıp, beni yere serip sevişmeyecek olmasından korkuyorum. Yanımda olup, ne kadar cesur ve güçlü olduğumu söylemeyecek olmasından korkuyorum. Kalabalıkta onu bulamayacağımdan ve tek bir bakışla zihnimi okuyabildiğini bilemeyeceğimden korkuyorum. Bir gün, küçük oyunumuzun sona ereceğinden korkuyorum.

"Sorun değil. Söylemene gerek yok." Parmakları omzumun üzerinde dolaşüyor, başparmağı boynumun altındaki alanı masaj yapıyor. Bir kez olsun, şehvetli ya da cezalandırıcı değil, yatıştırıcı. "Biliyorum."

O her zaman biliyordu. Tanıştığımızdan beri zihnimi okuyabiliyordu. Her hareketimi tahmin edebiliyor, ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi tam olarak öngörebiliyor,

benim bile her zaman anlamadığım yanlarımı anlıyor. Benimkiyle aynı karanlık. Aradığım kişi.

Ağzı boynuma yapışır, parmakları klitorisime acımasızca saldırmaya devam ederken, diğer eli meme ucumu çimdikler ve dizlerim titrer.

Çığlık atıyorum, uyluklarım titriyor ve ellerim duvarda gıcırıyor, ayakta durmaya gücüm yetmiyor.

Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, onun penisinin beni ikiye böleceğinden korktuğum anda, daha önce hiç hissetmediğim bir zevk içimi kaplar, vücudumdaki her kas gerilir, amım titrer ve klitorisim onun dokunuşuyla zonklar. Gözlerim döner, önümdeki duvar kararır.

"*Siktir*, Juliet." Kendini boşaltana kadar defalarca içime girip çıkıyor. Üzerime yığılıyor, her damlasını boşaltırken kıcımda zonklayan sikiinin hissi bana yabancı ve garip bir şekilde tatmin edici geliyor. "*Tanrım*. İşte benim kızım."

İkimiz de nefes nefeseyiz, orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışırken birbirimize yapışmış durumdayız. Beni incitmek istemediği için içimden yavaşça çıkıyor ve ben bu alışılmadık boşluk hissine şaşkınlıkla nefes alıyorum.

Beni döndürür, sırtımı duvara dayayarak sırtarak. Kıcım zaten ağrıyor, yüzümü buruşturuyorum. Ama tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Yüzümü nazikçe okşuyor. "Harikaydın."

"Biliyorum," diyorum nefes nefese.

"Bir dahaki sefere, sen benim bıçak sapını sürerken ben de kıcını sikerim."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, beni bir öpücükle susturur. Nefesimi kesen ve kalbimi boğazıma kadar çıkaran bir öpücük. Dudakları benimkileri keşfeder, tadar, ısırır, çeker, sonra dilini benimkine sürter, beni tadar.

Trey kıcıma şaplak atar, bir ses ikimizi de durdurana kadar beni irkiltiyor.

Bir tıkırtı sesi. Sanki biri kapı kolunu çevirmeye çalışıyormuş gibi.

Bölüm 16

Trey

Duş perdesini açıyorum. "Siktir git!"

Neyse ki kapı kilitli, bu yüzden bizimle uğraşan şeytan her neyse içeri giremez. Bu sarhoş pisliklerin daha iyi hobiler bulması lazım.

Duştan çıkıp nemli havaya atlıyorum, lavabonun üzerindeki ayna kalın bir buğu tabakasıyla kaplı ve belime bir havlu sarıyorum. Su arkamda küçük nehirler halinde akarken, ıslak saçlarım omuzlarıma damlıyor.

Arkamda, Juliet perdeyi kendine doğru çekiyor, dudakları bu rahatsızlıktan dolayı büzülmüş. En azından ikimiz de gelene kadar bekleme nezaketini gösterdiler.

Kapıyı açtığımda, diğer tarafta kimse yoktu. Yatak odamın kapısını aralık bırakmışlardı. Hızlı bir bakışla odanın geri kalanının bozulmadığını anladım. Fluffy genellikle iyi bir caydırıcıdır, tankın içinde olsa bile.

Görünüşe göre, Juliet'in ağzına sikimi sokmak için acele ederken, arkamızda yatak odasının kapısını kilitlemeyi unutmuşum.

Juliet giyinmeye çalışırken, ben odadan çıkıp gittim. "Hanginiz bizimle dalga geçiyor?"

Kanepede, Valentine ve kız arkadaşı tamamen baygın halde, kıpırdamıyorlar bile. Rockefeller tezgâhın üzerinde oturmuş ağzına mısır gevreği tıkıştırırken, Vanderbilt bir haftadır yemek yememiş gibi yüzüne yumurta tıkıştırıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye mırıldanıyor Rockefeller ağzı dolu halde.

"Az önce biri odamdaydı." Bu saçmalıkla işim bitti. "Kimdi o?"

Bir kapı gıcırıyor ve Ashby elinde telefonla dışarı çıkıyor. Telefonu cebine koymadan önce odayı gözden geçiriyor.

"Banyoma girmeye çalışan sen miydin?" Gözleri donuk, sanki bunu söylemekle aptal olduğumu ima eder gibi.

"Hiçbirimiz senin sikini görmek istemiyoruz." Vanderbilt, ıslak saçları elbisesine yapışmış halde yatak odamdan çıkan Juliet'e başını sallar. "Ne kadar

o göğüsleri görmek istesek de."

Juliet ona orta parmağını gösterir. "Hepiniz sapıksınız."

Ona doğru tehlikeli bir adım atıyorum. "Onun hakkında tekrar konuş."

Sırıttırıyor ama lanet olası çenesini kapalı tutuyor. Akıllıca.

Ashby, Juliet ile arasındaki mesafeyi kapatır ve ona telefonu uzatır. Juliet, gözleri parlayana kadar telefona kaşlarını çatarak bakar. "Aman Tanrım, girmişsin!"

O sadece başını sallar ve ellerini ceplerine sokar. Keşke hepsi de onun kadar çenelerini kapalı tutsalar.

"Ne arıyorsun?" diye seslenir Knox. "Onun penis fotoğraflarını falan mı?"

Ne oluyor lan?

Juliet'in yüzünde sırıttır yayılır ve bana yaramaz gözlerle bakar. "Finn beni telefonuna soktu. Bir puan bana."

Tabii. Bunu da oyunumuzun bir parçasıymış gibi davranmak. Akıllıca. "İyi fikir.

Sik fotoğraflarını bulmana yardım edeyim."

İkimiz de soğukkanlı davranmaya çalışırken kalbim küt küt atıyor, Ned'in telefonunda mesajlarına bakıyoruz. İsimsiz birkaç telefon numarası var. Juliet hepsini tek tek tıklıyor ve sonunda Ned'den gelen "*Hey Bran?*" mesajını buluyor.

Juliet'in nefesi kesildi. *Bran*, Brandon olmalı.

Devils, bu küçük oyunumuza çoktan ilgilerini kaybetmiş, buzdolabını yağmalayıp kendilerini tıka basa yemeye başlamışlar.

Brandon ve Ned, çözülmesi gereken kendi dillerini geliştirmişler. Makul inkar için dikkatli kelime seçimleri. Ama sonunda bir ipucu buluyoruz.

Whispering Pines Kamp Alanı.

BRANDON

Kulübe fena değil.

Ned'in evine gitmeden bir gün önce bu mesajı gönderdi. "Onu bulduk," diye mırıldandım.

Juliet zaten yeri arıyor. Onu bir daha elinden kaçırmayacak.

"Hadi yatmaya gidelim," diyor, elimi tutarak.

Şeytanlara sert bir bakış atıyorum. "Odama yaklaşmayın."

"Bunu kız kardeşine söyle." Rockefeller bir kaşık daha mısır gevreği kaşıklar. "Kapıyı çalacağını söylemişti. İçeri dalacağını düşünmemiştim."

Kanım donar ve elimdeki Juliet'in avuç içi sertleşir. "Neden bahsediyorsun?"

Kaşlarını kaldırır. "Kapıyı çaldı ve seni sordu." "Kız kardeşim yok."

Rockefeller çiğnemeyi bırakır ve diğer iki Devil de sonunda bize döner. "Şey. O öyle dedi."

"Nasıl biriydi?"

"Trençkot giyiyor muydu?" diye sorar Juliet.

Rockefeller hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor. Adam işe yaramaz. "Belki? Kesinlikle uzun bir palto giyiyordu. Abla gibi görünüyordu. Ama sana pek benzemiyordu. Üvey kardeş ya da üvey abla falan olduğunu düşündüm."

"Öyle değil." Dişlerimi sıkarım, Juliet'i tutmayan elim yumruk olur. "Adı neydi?"

Omuzlarını silkiyor. "Söylemedi."

"Bize bir şey söyle, Knox," diye bağırır Juliet. "Nasıl biriydi?" Rockefeller diğer Şeytanlara yardım için bakar. "Uh... kahverengi saçlı." "Omuz uzunluğunda mı?" diye sorar.

Üç Devil de başlarını sallar.

"Botox yaptırmış gibi mi görünüyordu? Kırklı yaşlarda mıydı? Kahverengi gözlü müydü?"

Kimden bahsediyor bu kadın? Bir kez olsun, aklını okuyamıyorum. Karanlıkta kalıyorum. Göğsüm sıkışıyor. Artık karanlıkta onunla birlikte olmaya alıştığım için, onsuz burada olmak hoşuma gitmiyor.

Rockefeller ensesini ovuşturur. "Uh..."

"Evet." Ashby'nin bütün gece boyunca söylediği ilk kelime, kararlı. "Soluk tenli mi?"

Yanaklarında çiller var mı?"

"Ne oluyor, Juliet?" Hâlâ elimde tuttuğum elini sallıyorum.

Dudaklarını ısırır, sesini alçaltır. "Maçta seni izleyen bir kadın gördüm. Onda bir şeyler... tuhaf görünüyordu."

Kampüste üzerimde hissettiğim bakışlar. Beni takip eden sedan. "Kahretsin!" Rockefeller yarı bağırır. "Sence bu, soyunma odasında

"

"O tam bir palavracı," diye tıslar Vanderbilt. "O psikopat dışında kimse onu takip etmiyor." Juliet'e başını sallar. "O paranoyak."

Kalp atışlarım kulaklarımda o kadar yüksek yankılanıyor ki, "Ne renk ruj sürmüştü?" diye sorduğumu neredeyse duyamıyorum.

Juliet'in yüzü bembeyaz olur. "Ruj sürdüğünü nereden biliyorsun?" "Juliet."

"Pembe."

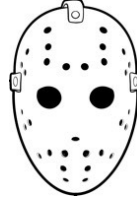
"Burada bir ben var mıydı?" Gözümün köşesini işaret ediyorum, damarlarımda akan her kan damlasıyla Juliet'in bunu inkar etmesini umuyorum.

Çünkü o olamaz. Olamaz. O öldü.

Küçük şeytanımın mavi gözleri büyüdü. "Evet, vardı."

Siktir. Boğazımdaki yumru yüzünden yutkunamıyorum. "Demek o." "Kim?"

"O hayatta." *O hayatta, o hayatta, o hayatta. Siktir.* "Rachel."

RACHEL HÂLA ORADA. Yıllar önce babamın onun icabına baktığını sanıyordum. Sorunumuzu sonsuza dek ortadan kaldırdığını.

Ama onu yaşatmış. Beni rahatsız etmek için geri dönene kadar yaşatmış.

Şimdi bir şekilde beni tekrar buldu. Kim bilir ne zamandır beni takip ediyor. Uzaktan tanıyamayayım diye saçlarını kendine özgü çilek sarısından kahverengiye boyadı.

Neden tekrar ortaya çıktı? Ve benden ne istiyor?

Yolcu koltuğunda, Juliet havalandırmadan gelen sıcak havaya rağmen titriyor. Rachel'in adını fısıldadığım anda, Juliet kapıdan dışarı fırladı ve o kaltağın ortaya çıkmasını bağırarak istedi. Ama o zamana kadar, çoktan gitmişti.

Bu sabah kamp alanı açılır açılmaz rezervasyon yaptırdım. Brandon'ın tekrar kaçmasını göze alamazdık, özellikle de nereye gideceğine dair hiçbir ipucumuz yokken. Sahibine göre, kış için su kesilmiş, ama kulübede kalabiliriz.

Kampüsten ayrıldığımızdan beri, ben ve küçük şeytanım üzerinde alışılmadık bir sessizlik hakim. O, Rachel'a yapacağı her şeyi düşünmeden duramıyor, ben de Brandon'a yapacağım her şeyi düşünmeden duramıyorum.

Sevdiğimiz kişilere zarar veren pislikler. Onlara hak ettikleri şekilde acı çektireceğiz.

Juliet'in titrek bacakları ve takırdayan dişlerine rağmen, gözleri mavi bir ateş gibi parlıyor. "Onu da bulacağız. Ona da ödetiriz. Sana yaptıklarının yanına kâr kalmayacak, Trey. Söz veriyorum."

"Biliyorum." Elini tutup parmaklarını öpüyorum, nefis kehribar kokusu burnuma doluyor. Vaktimiz olsaydı, her santimini içime çekerdim. Bu iş bittiğinde, hepsi, her biri bu dünyadan silindiğinde, tek yapacağım şey bu olacak. Hayatımın her saniyesini ona sarılmak, onu içime çekmek, sonunda mükemmel küçük şeytanımı bulduğum için şükretmekle geçireceğim.

Sonunda kamp alanına vardığımızda ve babamın adına rezerve edilmiş kulübenin yanına park ettiğimizde, Juliet'in kıyafetine başımı salladım. "Neden hep beyaz elbise giyiyorsun?"

Kampüsten ayrılmadan önce, her zamanki takılarını çıkardı. Beyaz altın küpe ve halka küpeler olmadan onu görmek garipti. Koluna yaptığım dövme, elbisesinin dantel kollu tarafından gizleniyordu, sert ve acımasız bir kız için yumuşak ve masum bir görüntü. Onu her renkte severim, ama siyah giydiği halini özleyorum. Bu onun kostümü, kendisi değil.

"Bu, benim üzerimde en sevdiği renkti." Çenesini dik, omuzlarını geriye doğru tutuyor. Ama hala titriyor. "Onu öldürdüğümde, incittiği kızı görmesini istiyorum. Ve o kızı gömmediğini bilmesini istiyorum — o bir savaşçı ve onu gömecek olan kişi o."

Ses tonundaki kendinden emin tavırlarına rağmen, Juliet hala titriyor, normalde ateşli mavi gözleri yuvarlak ve yumuşak, tek bir ışığın parladığı tek kişilik kabine yapışmış durumda.

İlk kez, onu onun gördüğü gibi görebiliyorum: koruyacak kimsesi olmayan, korkmuş, savunmasız bir kız.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakarken, ellerim direksiyonu gösterge panelinden koparacak kadar sıkı kavıyor. O, ona cehennemi yaşattı ve o, onunla bir daha yüzleşmek zorunda kalmamalı. O, başına gelen boktan durumdan çok daha iyisini hak ediyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Karanlıkta, konuşmuyor. Beni duyup duymadığından ya da zihninin tamamen başka bir yerde olup olmadığından emin değilim. Onun ona zarar verdiği zamanlarda gittiği yerin aynısı. Her ikisi de sırayla ona zarar verdiklerinde. "Arabada kalabilirsin, ben hallederim. Autumn buraya kadar geldiğin için seninle gurur duyardı. Anlardı."

Juliet bunu sadece kendisi için yapmıyor, hayatını çalan bir kızın intikamını alıyor. Canavarların daha fazla kurbanda pençelerini geçirmelerini engelliyor.

Juliet yavaşça bana dönüyor, aynı parlak gözyaşları gözlerinde parıldıyor. Öfke geri dönmüş. İşte benim kızım. Benim küçük şeytanım. "Hayır. Onunla yüzleşmem gerek. Autumn için ve kendim için." Ellerini kucağında yumruk yaparken dikkatini tekrar kabine çeviriyor. "Beni çok korkuttu. Son anlarında benden korkacak."

Bölüm 17

Juliet

ÖLDÜM.

En az dört kişi var ve hepsi benden daha büyük ve daha güçlü. Hepsi akıl almaz şeyler yapmaya hazır. Beni bulup sonsuza kadar susturana kadar durmayacaklar.

Adamlar karanlıkta ağaçların arasında beni bulmaya çalışırken botları ve spor ayakkabıları çalılıkların üzerinde gürültü çıkarıyor. Şu anda beni hayatta tutan tek şey karanlık. Karanlık, yaşam ve ölüm arasındaki tek fark.

Ayak sesleri ve bağırışları yaklaştıkça kalbim inanılmaz bir şekilde daha hızlı atıyor. Artık sadece birkaç metre uzaktalar.

Burada hava temiz, banliyölerin ve şehir hayatının kirleticilerinden uzak. Hanımeli ve yeni filizlenen çimenler gibi. Bu kadar çok korkunç şeyi saklayan bir yer için haksızca temiz ve çekici.

Bir adım geri çekiliyorum, çıplak ayağımın topuğ u kayıyor ve arkamdaki sığ dereye düşüyor.

Soğuk su cildime çarptı ve göğsüm sıkıştı, sıçrayan su şüphesiz beni tam olarak nerede bulacaklarını onlara haber verecek kadar yüksek sesliydi.

Nefes alamadan ya da çığlık atmadan, bir el ağzımı kapatır. Kalbim durur.

Ama el sert, nemli ya da kokulu değil. Kokusu tatlı, yumuşak, vanilya mum gibi.

"Bir şey duydunuz mu?" diye bağırıyor bir adam.

"Şurada!"

Nefesimi kesen çığlığımı duymuş olmalılar. Ağzımı kapatan el bir saniye geç kalmış olsaydı, çoktan bu yöne doğru koşmaya başlamış olurlardı.

"Sorun yok." Kulağıma fısıldayan çok hafif bir ses. Bir kadının sesi.

Kalbim yeniden atmaya başlar. O da burada tutsak mı? Onlardan nasıl kurtuldu?

"Seni güvenli bir yere götüreceğim. Ama sessiz olmalısın."

Ayak sesleri yaklaşıyor, ama biz donmuş durumdayız, hala gölgelerde saklanıyoruz. Şimdilik.

"Arabama koşacağız ve seni eve götüreceğim." Ağzı kulağıma sadece birkaç santim uzaklıkta olmasına rağmen sesi zar zor duyuluyor. "Çılgılık atmayacağına söz vermelisin. Bizi bulmalarına izin veremeyiz."

O da onlardan biri olabilir. Beni tuzığa çekmek için gönderilmiş bir kadın olabilir. tuzakl

arına Ama tek seçeneğim ona güvenmek. Hayatımı kurtarmak için tek şansım. Başımı sallıyorum

geri ve kadın elini dudaklarımdan çektiğinde, ağzımı kapalı tutuyorum.

çekme

k için

gönde

rilmiş

bir

kadın

olabil

ir.

ağzımı kapalı tutuyorum.

Elimi tuttu ve dere boyunca yol gösterdi, ağaçların arasında mümkün olduğunca sessizce ilerleyerek beni arayan adamlardan uzaklaşmamızı sağladı. Sonunda ağaç sınırını geçip kısa, mükemmel bir şekilde bakımlı çimlere ulaştık. En çirkin sırları barındıran muhteşem bir malikane.

"Koş."

Boş bir yolda bekleyen arabaya doğru koşarken hala elimi bırakmıyor. Yoksa bu bir araba yolu mu? Anlayamıyorum. Burası başka bir dünya gibi.

Kanlı, kirli ayaklarım çimlerin üzerinde koşarken hissettiğim acıyı neredeyse hiç fark etmiyorum. Ama bağırışlar yaklaşıyor. Bizi fark etmediler. Henüz.

Kadın arka kapıyı açıyor. "Yere çömelin!"

Kapıyı arkamdan olabildiğince hızlı ve sessizce kapatıyor, arabayı boşa alıyor ve motoru veya farları yakmadan hafif eğimden sessizce aşağı kaymasına izin veriyor. Bizi ele vermeden.

Bir an için göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor. Autumn'u almaya geri dönmeliyiz. Onu burada bırakamayız.

Ama artık onu kurtarmak mümkün değil.

Kadın sonunda motoru çalıştırdığında, araba hızla ivme kazanır. Midem bulanır. Kusmak isterim, ama beni Autumn'un kaderinden kurtardığı için süet iç döşemeyi mahvedemem.

"Güvenli." Sesi daha yüksek, sıcak ve rahatlatıcı. "Artık buraya gelebilirsiniz."

Titrek bacaklarımla yolcu koltuğuna sürünerek gidiyorum. Hiçbir yarış veya buluşmadan sonra bu kadar titrememiştım.

"Bana nerede yaşadığını söylersen, seni ailenin yanına götürürüm." Çenesi gergin, direksiyonu tuttuğu için parmak eklemleri beyazlaşmış. "Onlara başına gelenleri anlatmalısın."

Midem burkuluyor. Onlara olanları anlatmam imkansız. Buraya nasıl geldiğimi nasıl açıklayabilirim? Aylardır kros koçumla ne yaptığımı nasıl açıklayabilirim? O, herkesin bunu öğrenirse benden nefret edeceğini söyledi. Okuldan atılacağım ve ailemiz dışlanacak. Ailem bunu öğrenirse bana eskisi gibi bakmayacak.

"Seni buraya kim getirdi, biliyor musun?" diye sorar.

"Koçum." Sesim boğazımdan kısık çıkıyor. Onun adını söyleyemiyorum.

Kadın başını sallar ve gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi boğazını temizler. "Ailene onun yaptıklarını anlatmalısın."

Tartışmaya cesaret edemiyorum. Kim olduğu, nereye kaçtığımız ya da o adamların kim olduğu hakkında soru sormaya cesaret edemiyorum. Kelimeleri bir araya getiremiyorum. Ağzımı açamıyorum, dilimi hareket ettiremiyorum.

Belki de çılgın atmalı ya da ağlamalıyım, ama uyuşukluk beni sarıyor. Ne zaman tekrar bir şey hissedebileceğimi bilmiyorum.

Lastikler, Brandon bizi buraya getirdiğinde olduğu gibi, mürekkep gibi siyah suyun üzerinde asılı uzun bir köprüden geçerek gürültü çıkarıyor.

Nedense, eve dönüş yolculuğu göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor. Tanıdık mülkün önüne geldiğimizde ciğerlerimden bir nefes çıkıyor. O evden kaçtığımın beri tuttuğum nefes.

Beni gerçekten eve getirdi. Güvendeyim. Hayattayım. Tek yapabildiğim sessizce "Teşekkür ederim" demek.

Kadın sadece başını salladı.

Kapıyı açıyorum ve sert tavan ışığı altında, onun ne kadar güzel olduğunu ilk kez fark ediyorum. Narin bir burun, yumuşak dudaklar, koyu renk saçlar ve nazik, parıldayan yeşil gözler. "İyi olacak mısın?"

O da onlardan kaçmış. Aynı korkunç şeyleri yaşamış olmalı.

Belki daha kötüsünü.

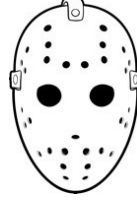
Kurtarıcım, gözyaşları akmadan önce gözlerini kırpıştırarak onları siler. "Ailene her şeyi anlat. Böylece sana yardım edebilirler."

Ben ön kapıyı çalana kadar arabayla uzaklaşmıyor.

Ayaklarım ağrıyor, dizlerim ve bacaklarım titriyor, kollarım kurşun gibi ağır, ama buradayım.

Kapı gıcırdayarak açılır. Babam gözlerindeki uykuyu siler, beni gördüğünde kaşlarını çatarak bana bakar. Dağınık saçlarıma.

kanlı elbisem. Şaşkın ve endişeli sesi: "Juliet?" Ardından annemin çığlığı.

TREY'İN GÜLÜMSEMESİ YUMUŞAK. Ondan daha önce hiç görmediğim bir gülümseme. Kalbimi hoplatan bir gülümseme. Elimi dudaklarına götürdüğünde yeşil gözlerinden şiddetli bir gurur yayılıyor. Bu temas beni ateşe veriyor.

Bana yaptığı onca şeye, birbirimizi alt etmek ve hastalıklı, sapkın yollarla intikam almak için kullandığımız her fırsata rağmen, nedense onun yanında kendimi herkesten daha güvende hissediyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Sanki o yanımda olduğu sürece...

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum, elini bırakıp kapıyı açmadan önce.

"Dikkatli ol, Juliet." Kapı arkamdan kapanmadan önce verdiği uyarı, kemiklerime işliyor. Adımı söyleme şekli... beni en iyi şekilde etkiliyor.

İnce ceketimi sıkıca sarıyorum. Ne kadar çok tenim açıkta kalırsa o kadar iyi. O kadar direnmesi zorlaşır.

Karanlıkta toprak yolda attığım her adımda kalbim daha hızlı atıyor. Docs ayakkabılarımın altında çimlerin fısıltıları duyuluyor. Pencereden sızan ışığın içine adım attığımda, hayalet gibi bir parmak omurgamdan aşağı kayıyor.

Sen iyisin. Artık iyisin. Ben buradayım. Sen çok cesursun.

Burnumdan oksijeni zorla çekiyorum, ciğerlerimi doldurup yavaşça nefes veriyorum. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Trey benimle birlikte. Hemen arkamda, her hareketimi izliyor. Tanıştığımızdan beri olduğu gibi.

Onun seni durdurmasına izin vermeyeceksin. O hiçbir şey, sen her şeysin.

Göğsümde tanıdık olmayan bir duygu yükseliyor ve dudaklarıma imkansız bir gülümseme getiriyor. Umut, güvenlik ve sevginin karışımı. Ne kadar çılgınca olsa da, bu kesinlikle öyle olmalı. Sevgi.

Trey'in güven verici sözleri kulaklarımda yankılanırken, yumruklarımı kaldırıp kapıyı çaldım.

Ardından gelen sessizliğin ritminde nefesimi tutuyorum.

Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Yine kapıyı çalıyorum, hala nefes almadan, bayılmaktan korkacak kadar ciğerlerim oksijen için çabalarken...

Kilitin açılma sesi duyulur ve ben nefesimi tutarım. Kapı kolu döner.

Ve sonra kapı açılır.

Kapının gıcirtısı aniden kesildiğinde aramızda sessizlik hakim olur. Kalın kaşları çatılmıştır, dudaklarında, karanlık çöktükten sonra boş bir kamp alanında kabin kapısını çalanın kim olduğunu öğrenmek için bir talep vardır, ta ki tanıdığına.

Donuk mavi gözleri neredeyse değişmeyen tek şey. Bir zamanlar koşucuların düz karnı olan göbeği, artık eşofmanının üzerinde şişkin duruyor. Alnında ve ağzının çevresinde birkaç yeni kırışıklık, gözlerinin altında torbalar ve alnını ve şakaklarını daha fazla gösteren bir saç çizgisi var. Çenesinde hatırlamadığım bir çil var ve bir şekilde daha kısa, artık anılarımdaki o devasa varlığı yok. Çıplak ayakları her zaman bu kadar çirkin miydi? Onun ayaklarını daha önce görmüş müydüm? Şimdi hatırlayamıyorum.

Anılarımda, uzun boylu ve formda, sürekli saçlarını eliyle tarayan ve her zaman gülümseyen biriydi. Gözleri bana her baktığında, kamyonetinin yolcu koltuğuna her oturduğumda, yolun kenarına her çektiğinde veya beni bizim yerimize götürdüğünde, beni kucağına oturtup eteğimin altına elini sokarken benim kontrolün bende olduğunu ısrarla söylediğinde, yüzünü aydınlatan parlak bir gülümseme vardı.

O artık o adam değil. Bir daha asla o adam olmayacak.

Bu sefer, o gülümsemeyi alamıyorum.

Bu sefer gülümseyen benim.

"Juliet?" diye fısıldıyor. Sanki bir hayalet görmüş gibi. "Sen... saçını saçını değiştirmişsin."

Neredeyse gülmek üzereydim. Beyaz elbise dışında, beni tanıdığı zamanki kızıdan tanınmaz haldeydim, özellikle de piercinglerimi takmışken. "Evet. Yeni dövmeler de yaptırdım. Girebilir miyim?"

Beni içeri almak için kenara çekilmiyor. Bunun yerine, kamp alanını tarıyor, sanki bir tuzak arıyormuş gibi. Tanrıya şükür, hava yeterince karanlık olduğu için, arabada bize katılmak için fırsat kollayan Trey'i görmüyor. "Burada ne yapıyorsun? Beni nasıl buldun?"

"Yetişkin olduğumda birlikte olabileceğimizi söylemiştin. Beni bulmamı isteyeceğini düşündüm."

İlk ciddi erkek arkadaşımın kimseye bahsedemediğim için sızlandığımda bana defalarca söz vermişti. Randevulara çıkamadığımızı, gerçek bir çift gibi davranamadığımızı söylediğinde. *Mezun olduğunda, on sekiz yaşına geldiğinde, o zaman birlikte olabiliriz. Söz veriyorum.* Şimdi ise hiçbir şey söylemiyor. Çünkü o söz tamamen saçmalıktı. On sekiz yaşında beni istemedi. Mezun olan birini istemedi. Yetişkin birini istemedi.

Hala hiçbir şey söylemediğinde, ekliyorum: "Lütfen. Konuşabilir miyiz? Her şey hakkında? Açıklamam gereken çok şey var."

Yedi saniye boyunca kalbim durmak üzereyken bekledim, sonunda başını salladı ve içeri girmem için geri çekildi.

Eşiği geçip, odun ve toz kokan, nemli ve soğuk havalı kabine her adımında kalbim güm güm atıyor.

Yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyle mücadele etmek için elimden geleni yapıyorum. O beni eskiden olduğum kız olarak tanıyor; nasıl bir kadın olduğumu, şimdi neler yapabileceğimi bilmiyor. Hâlâ burada gücün kendisinde olduğunu düşünüyor.

Hiçbir fikri yok.

"Kahve?" Yarısı boş bir sürahiyi işaret ediyor.

"Tabii. Teşekkürler." Kabul etmek onu rahatlatır, ama bana verdiği hiçbir şeyi içmeyeceğim ya da yemeyeceğim. Ondan bir daha hiçbir şey almayacağım.

Odanın diğer yarısında, tek ısı kaynağı olan şömine odunlarla çıtır çıtır yanıyor.

"Peki, son birkaç yıldır neredeydin?"

"Burada orada." İlk kahve fincanını önüme koyarken zoraki bir gülümseme takınıyor. "Şu anda üniversitede misin?"

"Evet. Psikoloji okuyorum."

"Bu iyi. Çocukken bile hep çok zekiydın." Beni tanıştığı on üç yaşındaki çocuk olarak hatırlaması midemi bulandırıyor. "Hâlâ koşuyor musun?"

"Tabii ki." Kolay bir yalan. Koşmak benim için bir tür arınma aracıydı. O bunu benden çaldığında, vücuduma dövme ve piercing yaptırmaya başladım. Acı, hızla dönen düşüncelerimi uyuşturdu, en azından bir süreliğine onu aklımdan çıkarmama yardımcı oldu. Artık sadece zorlandığımda ya da erkek arkadaşım beni kovaladığında koşuyorum.

Erkek arkadaş. Trey bu kelimeyi duyunca muhtemelen gözlerini devirecektir, benim için gerçekte olduğu şey için fazla sıradan bir kelime.

"Koşarken sana tekrar yakın hissediyorum."

Bunun üzerine Brandon'ın gözleri sertleşir. Artık nazik davranmayı bırakmıştır. Rolünü bırakmıştır. "Bizi ayıranın benim hakkımdaki yalanların olduğunu biliyorsun."

Kafamı eğip, şaşkınmış gibi yaptım. "Ne hakkında yalan söyledim?"

"Ailene benim bir... avcı olduğumu söyledin." Sanki o tam olarak öyle değilmiş gibi bu kelimeyi tükürüyor. Öyle. "Seni incittiğimi söyledin. Ailen okulu yasal işlemle tehdit etti. Bunu duyar duymaz, işlemediğim suçlardan yargılanacağımı anladım. Bu yüzden şehirden ayrılmak ve yargılanmadan suçlu bir adam gibi yeniden başlamak zorunda kaldım."

Şimdi kanım kaynıyor. Bir elim fincanı kavrarken, diğer elim masanın altında uylukumda yumruk yapıyor, dantel kumaş cildimi çiziyor.

Bunca zaman geçmesine rağmen, hala kendisinin kurban olduğuna inanıyor. Gerçekten hiçbir şey yapmadığını düşünüyor. Hayal görüyor, kendi yalanlarına kendini inandırıyor. "Beni o adamlara sattın. Beni istismar edilsin ve *öldürülsün* diye sattın. Beni ve Autumn'u."

Onu hiç bulamadılar. Nasıl bulabilirlerdi ki? Brandon'ın bizi nereye götürdüğünü bilmiyordum. Bize zarar veren adamların hiçbirini tanıımıyordum, beni kurtaran kadının adını da bilmiyordum. Brandon, daha fazla sorgulanmadan kasabayı terk etti, ortadan kayboldu ve izini kaybettirdi. Autumn adında kayıp bir genç kız bulamadılar. Dünyanın herhangi bir yerinden kaçırılmış olabilirdi. Belki Autumn onun gerçek adı değildi, ona verdikleri addı. Asla bilemeyeceğim.

Brandon elimi tuttu. "Böyle olmamalıydı." Gözleri yuvarlaktı, yalvarır gibiydi. "Kimse ölmemeliydi."

Yalan söylüyor. Onunla tanıştığımдан beri ağzından çıkan her kelime yalandı. Konuştuğu tek dil.

Bıçağım masadaki elini delip geçmeden, etini ve kıkırdağını kesip tahtaya saplanmadan önce onun elinden kurtuluyorum.

Çılgılı küçük kabini sarsar.

"Bana *dokunma*." O bıçağı kapmaya çalışırken ayağa kalkarım. Ama kolunu yakalar ve tatmin edici bir *çıt sesi* duyulana kadar geriye, geriye, geriye doğru çekerim.

Brandon tekrar çılgılık atar, omuzu yerinden çıkar.

"Saatlerce çılgılıklarımızı dinledin. Onu o odaya ölmeye gönderdin. İkimizi de." Şöminedeki kömürleri karıştırmak için kullanılan bir çubuğu alıp

aleve batırıp, ucu kızıl kızıl olunca ona geri döndüm. "Şimdi çığlık atma sırası sende."

Omzu çıkmış ve alnında ter damlaları olmasına rağmen, Brandon bıçağı elinden çekip almayı başarır.

Kan bıçağı kaplarken, ayağı fırladı, bana doğru döndü ve saldırdı.

Bölüm 18

Trey

O ADI HERİF KAPİYİ KİLİTLEDİ.

Onun çığlığını duyar duymaz sııttım ve küçük şeytanıma yardım etmek için kulübeye doğru yürüdüm.

Ama şimdi çığlık atan o ve kalbim duruyor. Ned Miller'ın kulübesinde geçirdiğimiz o gece anıları hızla geri geliyor. Onu neredeyse kaybediyordum. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Bu orospu çocuklarının hiçbiri ona bir daha parmaklarını sürmeyecek.

Pencereye koştum ama açılmadı. Bir sonraki de kilitliydi. Nihayet gıcırdayarak açılan bir pencere bulduğumda kalbim boynumdan çıkacak gibi atıyordu ve kendimi içeri attım, ahşap zemine sert bir gürültüyle düştüm. Alet kemerimdeki birkaç çivi dağıldı ama onları almak için vaktim yoktu.

Ayağa kalkıp tek yatak odasından dışarı koşuyorum ve Brandon'ın elinde bir bıçak, Juliet'in elinde ise uzun bir poker sopası olduğunu görüyorum. Juliet iki eliyle sopayı sallıyor ve Brandon'ın elinden bıçağı düşürüyor, bıçak yere düşüp kayıyor.

O da bu fırsatı değerlendirip öne atılır ve onu pokerle bıçaklar. O, yanık derisinin çıkardığı tıslama sesinin üstüne çığlık atar.

Gülümserim ve duvara yaslanmış bıçağa doğru büyük adımlarla yürürüm. Bıçak kanlıdır, ama Juliet'e hızlıca baktığımda bunun onun kanı olmadığını anlarım.

İşte benim kızım.

Brandon'ın çılgın bakışları benimle Juliet arasında gidip gelir, hangisinden daha çok korkması gerektiğini bilemez. "Sen mi?"

Donakalırım. Ama beni tanıyamaz. Bu imkansız. Benimle hiç tanışmadı. "Ben." Juliet'e başımı sallarım. "Onun."

Juliet çılgınca sırtarak dişlerini gösterir. "O benim şeytanım."

"Ne oluyor lan?" Brandon göğsündeki yanık ve elindeki bıçak yarasına bakarak, hangisinin daha çok acıttığını bilemeden sırtıyor.

Aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken, gözleri büyüdü. Hangimizin daha büyük, daha güçlü, daha hızlı olduğunu anladı.

Kaçmaya çalışır ama onu yakalarım. Omuzu yerinden çıkmış halde çığlık atar, onu sürükleyip bir sandalyeye otururum.

Juliet, sıcak demiri ona doğrultmuş, tehdit devam ederken, ben onun bir elini sandalyenin kolunun altına sıkıştırıp alet kemerimi çıkarırım.

"Neler olduğunu biliyorsun. Onu incitip paçayı sıyrabileceğini mi sandın? *Onu* mu?" Benim küçük şeytanımı değil. Benim güçlü, cesur, güzel şeytanımı değil. "Mümkün değil."

Brandon'ın boğazı titriyor, ama şeytani gözleri öfkeyle parlıyor. "Ona zarar vermedim. Her saniyesinden zevk aldım. Sana bu kısmı anlattı mı? Kendini bana attıktan sonra tecavüz suçlamasında bulunduğunu?"

Yanımda, o kaskatı kesildi. Eminim Rachel de aynı şeyi söylerdi. Groomerlar, bizi zorla tutmadıkları ve zorlamadıkları için yaptıklarının yanlış olmadığını düşünüyorlar.

Ona ne kadar yanıldığını göstereceğiz.

"Bilmem gereken her şeyi bana anlattı."

Brandon'ın eline bir çivi tutuşturup alet kemerimden çekiç çıkarırım. Korkmuş, acınası bir sesle inler.

"Bu, beni o evde hapsettiğin için," diyor Juliet, ben çiviye çekiçle vurmadan önce.

Çığlık atar, kaçmak için çaresizce sandalyede kıvrılır. Ama eli sandalyeye çivilenmiş, dirseğim boğazına dayalı ve dizim karnında olduğu için yerinde kalır.

Diğer elini de sandalyeye çivilediğimde, yüzü kızarmış ve burnundan sümük akarken hıçkırarak ağlıyor.

"Bana, etrafında onu koruyacak kimsesi olmayan savunmasız bir kızı nasıl kullandığını anlattı." Onun çığlıklarının üstüne çıkmak için sesimi yükseltiyorum. "Onu, her şeyi kendisinin başlattığına, suçlu olanın kendisi olduğuna, her saniyesini senin için yaşasa da senin onu gerçekten umursadığını inanması için nasıl manipüle ettiğini. Onu senin gibi canavarlara nasıl teslim ettiğini. Onu hiç umursamadın, ona zarar verdin ve bu, şimdiye kadar yaptığın en büyük hataydı." Dirseklerimi boğazına vurarak, ağlamasını kesiyorum. "Onu hafife aldın. Ama bu, bir daha asla yapmayacağın bir hata."

Yanımda Juliet gözyaşlarını siler. Birbirimizi hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyoruz. Onun yerinde olmak zorunda değilim çünkü ben de aynı şeyi yaşadım.

İkimiz de dolaplarımızda canavarlarla büyüdü, ama şimdi onları öldürüyoruz. Birlikte.

"Asla," diye onayladı.

Belimdeki alet kemerinden, yumuşak bir tıslama sesiyle bir pala çıkardım. Bıçak uzun ve heybetliydi. Çalıları kesebilecek kadar keskindi. İnce deriyi şeritler halinde kesebilecek kadar.

Brandon, yaklaşan tehditten kaçmak için ayaklarını boşuna çırpıyor. "Lütfen, yapma! Lütfen beni öldürme!"

Başımı geriye eğip, onu donduracak kadar yüksek sesle gülerim. Juliet, sanki o da beni arıyormuş gibi bana gülümser. "Merak etme. Seni öldürmeyeceğim."

Gözleri, korku ve şaşkınlıkla ikimiz arasında gidip geliyor. Kalbinin çarpışını neredeyse duyabiliyorum.

Balta Juliet'e uzattım. O da kızgın demiri attı ve yeni silahı şeytani bir gülümsemeyle kabul etti. Parmakları sapı kavradığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Öldürecek."

Bölüm 19

Juliet

Önce gözle ^{başlıyorum}. Kafatasından oyuyorum, çığlıkları benim melodim oluyor, tıpkı benimki onun melodisi olduğu gibi. Onun, Craig'in ve Ned'in. Diğer gözünü yerinde bırakıyorum, böylece intikamımın geri kalanını görebilsin.

Sırada kulaklarındaki delikler var. Burnundaki delikler. Kaşının üzerindeki kesik.

"Bu, bana yaşattığın acı hatıraları unutmak için yaptırdığım her piercing ve dövme için." Bıçağı pazısına geçiriyorum ve o çığlık atıyor. "O gece bana yaptıkların için."

Kendi vücuduma dövme yaptırdığım her yeri kesiyorum. Dokunduğu her yeri.

Bağırıyor ve kıvranıyor, kan akıyor ve ayaklarımın dibinde birikiyor.

"Bunu yapmak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin. Bana yaptıklarından daha fazla acı çektirmek için kaç kez hayal kurduğumu bilemezsin."

Geceleri evine gizlice girip, o uyurken boğazını bıçaklamak. Kaçamayacağı bir yangın çıkarmak. Testislerini kesip yavaşça kan kaybından ölmesini sağlamak.

Dünya bana, bana zarar veren canavardan daha iyi bir insan olmam gerektiğini söylerdi. Ama ben daha kötü olmak istiyorum. Kaçınılmaz ölümünden önce ona saatlerce acı çektirmek istiyorum, böylece mezara götüreceği son anıları acı ve ıstıraptan başka bir şey olmasın. O bunu hak ediyor.

Bazen gerçeklik, fantezilerinden daha iyidir.

"*Lütfen*, Juliet. Dur." Hayatını kurtarmak için yalvarması, onun yeni mantrası oldu. Onun yalvarışlarını ve yakarışlarını görmezden geldiği gibi, ben de onu görmezden geliyorum.

Derisine bir kesik daha atıyorum, ardından kıpkırmızı bir sıvı akıyor. "Bir daha asla başka bir kıza zarar vermeyeceksin. Bir daha *bana* zarar vermeyeceksin."

Cildi solmuş, kan kaybı onu sona yaklaştırmış. Fazla vaktim kalmadı.

Ama onunla işim henüz bitmedi. "Bana onun adını söyle."

"Kim?" diye nefes nefese sorar. Nefesi sığdır, göğsü inip kalkmaktadır.
Bıçağı boğazına dayadım. "Autumn'ı öldüren adam." O gecenin son canavarı. Onu intikamını alana kadar
Onun intikamını alana kadar uyuyamayacağım.
Autumn başına gelenleri hak etmemişti, ama onlar hak ediyor. Onu bulmam lazım. Katili.
Nefessiz kalan Brandon, "Ona sor" diye kekeliyor.
"Kime?"
Omzumun üzerinden bir şeye, Trey'e başını sallıyor.
Omurgam kaskatı kesilir ve yavaşça dönerim. Arkamda, Trey gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde belirsizlik ifadesiyle durmaktadır. Her zamanki kendini beğenmişliği yok olmuştur.
Brandon onu nereden tanıyor? Kabine daldığında Trey'in kim olduğunu sormadı. *Sen* dedin.
Sanki daha önce tanışmışlar gibi.
"Neden bahsediyor?" diye soruyorum.
"Bilmiyorum." Trey başını salladı, benim kadar gerçekten şaşkındı.
Bıçağı Brandon'ın boğazına daha sert bastırıyorum ve ona dönerek "Adını söyle!" diyorum.
Ama Brandon'ın gözleri kapalı. Göğsü hareket etmiyor.
"Siktir!" İki elimle palayı omzuna indiriyorum, ama gözleri açılmıyor. Hareket etmiyor.
Ölmüş.
Koçum öldü. Her şeyi başlatan adam. Beni bu acı ve yıkım dolu yola sürükleyen adam.
Autumn'un katilinin adını öğrenmeden öldü. Beni öldürmeye çalışan adamın.
"Hayır!" Bıçağı göğsüne, karnına, kollarına, ulaşabildiğim her yere saplıyorum, ta ki Trey sonunda ağır ellerini omuzlarıma koyana kadar. O gece hayaletli evde yaptığı gibi, ama bu sefer beni uzaklaştırmak için değil.
"Onu durdurdun," diye fısıldadı Trey kulağıma. "Brandon öldü. Başardın."
"Ben yapmadım!" Sesim ağlayarak çatladı. "O hala dışarıda! Autumn'ı öldürdü ve cezasız kalacak!"
Trey omuzlarıma uyguladığı baskıyı biraz artırır. Güvence verir. "Kaçmayacak. Onu bulacağız. Bir yolunu bulacağız."

Gözlerimden yaşları silerek, Trey'in güven verici sözlerini kafamda tekrarlıyorum. *Onu bulacağız. Bir yolunu bulacağız.* Buraya kadar geldik. Şimdi durmamın imkanı yok.

Maskeli adam yanımda olduğu sürece, Autumn'un intikamını alacağız. Onu öldüren adamı bulmak bir ömür sürse bile, onu durduracağız. Asla vazgeçmeyeceğim.

Bıçağı bıraktığımda kollarım titriyordu. Bir adamı bıçaklamak ve öldürmek yorucu bir işmiş.

Trey baltayı alır ve Brandon'ın başparmağının üzerine getirir. Tatmin edici bir *sesle* parmağı keser.

Başparmağı plastik bir torbaya koyduğunda, ayak parmaklarımın yanındaki gözü tekmeliyorum ve odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Brandon'ın yere yığılmış, cansız bedeni gerçektir. O öldü. *Sonunda.* Göğsüm şimdiden daha hafif, sanki bin kilo yük kalkmış gibi.

Artık bana ya da başka birine zarar veremez.

"Burayı yakmaya hazır mısınız?" Trey doğrulur ve başparmağı cebine atar.

İkimiz de Brandon'ın kanıyla kaplıyız, beyaz elbisem mahvolmuş. Tam da umduğum gibi.

"Evet." İtfaiye geldiğinde Brandon'dan hiçbir iz kalmaması için bol miktarda çakmak gazı ve benzin getirdik.

Trey'in botları sessiz kulübede yankılanıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıp kanlı elleriyle yüzümü kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Şok beni donduracak kadar etkiler, sonra ona eririm. Dudaklarımız, yüzlerce kez yaptığımız koreografili bir dans gibi birbirine yaklaşır.

Beni kendine doğru çekerek vücudumu vücuduna yapıştırdı, dilini ağzıma soktu ve uzuvlarım jöleye dönüşürken boğazımdan bir inilti kopardı.

Benim dengesiz Romeo'm. Benim maskeli adamım. Benim şeytanım.

Benim.

Sonunda benden uzaklaştığında nefesim kesilmişti. Yine gülümsüyordu. Beni *öptü*. Birlikte seviştik ve öldürdük, bu yüzden tek bir öpücük bu kadar akıl almaz olmamalı, ama öyle. Rachel onu incittikten sonra kimseye güvenmediği şekilde bana güveniyor. Yavaş yavaş, ikimiz de iyileşiyoruz. Birlikte.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?" Derin, sıcak sesi göğsümde bir neşe balonu şişiriyor.

Trey Lamont benimle gurur duyuyor. Yıllardır hayalini kurduğum intikamı aldığım için benimle gurur duyuyor. Hapse atılması veya akıl hastanesine yatırılması gereken bu dengesiz adam benimle gurur duyuyor.

Ve ben daha mutlu olamazdım.

Boğazımı temizleyip sesime sağlıklı bir doz sarkazm katıyorum. "Yardım ettiğin için teşekkürler. İhtiyacım olmasa da."

O burun kıvrır ve Brandon'ın elini bıçaklamak için kullandığım bıçağı almak için eğilir. Gömleğiyle bıçağın üzerindeki kanı siler. "Doğru. Bana hiçbir şey için ihtiyacın yok, değil mi?"

"Aynen öyle," diyorum, o bıçakla ve kötücül bir sırıtişla bana yaklaşıırken.

"Göreceğiz bakalım."

Onun bir sonraki hamlesini tahmin edemeden, Trey önümde diz çöktü. "Ne yapıyorsun..."

Bıçağı bir anda sallayarak beni keser.

Uyluklarımdan parlak kırmızı bir çizgi belirirken, bacağımdan beynime kadar yayılan acıyla çığlık attım.

Bıçak hala elindeyken, dilini açgözlülükle kanımı yaladı. İnledi ve omurgamdan bir titreme geçti. "Mmm. Çok lezzetlisin."

Bunun benim ihtiyacım olan şey olduğunu biliyor. Autumn'un intikamını alma fırsatını kaçırmanın acısından uzaklaşmak için. Brandon'ın, ağzından o ismi zorla çıkaramadan ölmesinden duyduğum öfkeden uzaklaşmak için. Son sözlerinin, Trey'in bir şekilde Autumn'un katilinin adını bileceği yönünde bir yalan olması.

Diğer uyluğuma da aynı şekilde bir kesik attığında, çölde günlerce susuz kalmış bir adam gibi yarayı emerek, ben nefesimi kesiyorum.

Bıçakla tehdit edilip, isteğim dışında sahip olunmak istiyorum. Derimdeki kanı yalamadan önce kesilmeyi istiyorum.

Birkaç metre ötedeki cesede rağmen, tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürmeye kararlı. O gece, maskeli bir adam ve onun çok istekli avı olduğumuz hayaletli evde ona fısıldadığım her birini.

Bıçağı çevirir, bıçak ucu yere, tutacağı ise yastığa bakar. Uzun, korkutucu sapı çıplak bacağımda gezdirirken yutkunurum. Şöminedeki alevler söndürölüp sadece kömür kalmış olsa bile, ben yanıyorum.

Sapın ucuyla bacaklarımla arasındaki boşluğa bastırıyor, klitorisime ulaştığında sertçe aşağı doğru itiyor.

Nefesimi tutarak, ellerim onun omuzlarına konarken öne doğru sıçradım.

"Buna bineceksin." Sesi boğuk ve kanım kaynıyor. Bir tehdit mi, bir vaat mi, emin değilim.

"Evet." Bu kelime nefes nefese bir çığlık olarak kaçar.

Külotum onun için çoktan ıslanmıştı. Brandon'ı o sandalyeye çivilediği ve ona çivilediği andan itibaren. Beni koruduğu, bana o palayı verdiği ve benim bir canavarı işkence edip öldürdüğümü sevinçle izlediği andan itibaren. Onun öfkesi ve şiddeti, o anda kabul edebileceğimden daha fazla beni tahrik etti.

Şu anda bunu yapmamalıyız. Brandon'ın kanı ayaklarımızın dibinde soğurken ve şafağa sadece birkaç saat kala. Hala yakıp kül etmemiz gereken bir kulübe var.

Ama damarlarımda dolaşan adrenalin ve heyecan beynimi ele geçirdi. Şu anda tek düşündüğüm Trey ve onun ağzını tekrar üzerime koymas, parmaklarını, dilini, sikini ve bıçak sapını içime sokması.

Sapın ucuyla klitorisimi okşuyor, boğazımdan inilti sesleri çıkıyor. Alçak gülüşü vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. "Her santimini alacaksın."

Kısa bir panik anı göğsümü sıkıştırıyor. O uzun sapın her santimini nasıl alacağım? Onun parmakları ve penisi gibi esnek değil ki.

Ama soğuk metali girişime dokundurduğunda, tereddütüm yerini beklentiye bırakır. Zaten eliyle tutarken her santimini bana veremez. "Veririm."

Külotumu çekip çıkarır, dilini klitorisime değdirir, bıçak sapını içime sokarken zevk içimi kaplar.

"Tanrım." Omuzlarını daha sıkı kavrarım, tırnaklarım batar.

"Daha yeni başladık, şeytan." Sapı daha derine iterken klitorisimi emiyor, uyarılmam parmaklarına damlıyor. "Aferin sana, yaramaz kız."

Nedense, onun övgü dolu sözleri, sapı onun istediği her yere götürmek istememe neden oluyor.

Parmakları amıma değdiğinde, rahat bir nefes alıp gevşerim, sapın etrafında gerilirim.

Ta ki o bir şekilde içime daha fazla girene kadar.

Bizi birbirine bağlayan bıçağa bakıyorum, çıplak elinin bıçağı kavradığını görünce dehşete kapılıyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

Elinden bir damla kan bileğine damlarken bana sıırttı. "Seni boşaltıyorum. Şimdi sür."

"Elini parçalayacağım." Belki de bunu bana ilk kez ormanda, henüz maskeli bir yabancı iken yapmış olsaydı, ona zarar vermeyi umursamazdım. Kahretsin, onun sikini ısıırıp koparmayı hayal etmişim. Ama şimdi...

Çenesi, uyluğumu sıkın eli gibi gerildi. "İstedığın kadar elimi kesebilirsin. Seni çığlık attırmak için kullanabildiğim sürece umurumda değil."

Siktir. Bununla nasıl tartışabilirim ki?

Tereddütle kalçalarımı geri çekiyorum, kendimi dengelemek için ellerimi omuzlarında tutuyorum ve sonra sapı tekrar içime sokuyorum. O klitorisimi tekrar dudaklarıyla sararak emene kadar, zevkten çok acı hissediyorum.

Nefesim kesildi. "Sakın durma."

Bıçak sapı artık kaygan, ama yine de zor geliyor. Trey'in homurtusu klitorisimde titreşiyor, sonra kıcıımı sallayarak tokatlıyor. Klitorisimi bırakıyor ve sapı içimden neredeyse çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun..."

Kanlı elini sapın üzerinde gezdirir, arkasında parlak kırmızı kan izleri bırakır.

İmkansız bir şekilde, amım hala içimde gömülü olan bıçak sapının ucunu sıkıca kavrar.

"Tekrar sür," diye emrediyor. "Daha hızlı."

"Bu çok saçma," diye nefes nefese söylüyorum, kalçalarımı sallayıp sapı tekrar içime alırken bile. Kalbim çarpıyor, boynum terden kayganlaşmış, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamışım.

"İzle."

Bir kez olsun, onun emrine itiraz etmeden itaat ettim, ikimiz de amımın onun kanıyla kaplı bıçak sapını yutmasını izledik.

"Kanlı oyunlara meraklı olduğumu kim bilebilirdi." Kalçalarımı daha hızlı sallıyorum, o da uyluğumu kavrayan elini hareket ettirip başparmağını klitorisime sürterek beni zevkin zirvesine ulaştırırken, zevk giderek artıyor.

"Tahmin edebilirdim," diye homurdanıyor. "Sen benim için yaratılmışsın, küçük şeytan."

O sapkın, ama ben de en az onun kadar sapkınım çünkü bana yaptığı her şeyi seviyorum. Bana yaptığı her şeyi.

Ne kadar boktan olursa olsun, ne kadar boktan olursak olalım, o haklı. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Psikopat Juliet ve dengesiz Romeo. Küçük bir şeytan ve

şeytanı. Cehennemin derinliklerinde yapılan bir eşleşme.

"Benim için gel, şeytan." Onun muhtaç yalvarışı, zevki eşi görülmemiş bir yüksekliğe çıkarır. "Şeytanın için gel."

"Siktir!" Bağırırken zevk kıvılcımları kafamda patladı. Orgazm beni ele geçirirken kalçalarımı sallamaya devam edemeyerek öne doğru eğildim. Trey içimdeki sapı pompalarken, zonklayan klitorisimi emerek bana yıldızlar görmemi sağladı.

Gözlerim kayıyor, uyluklarım zayıflıyor, omuzlarına tutunuyorum, o sapı içime tekrar tekrar sokarken tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Orgazmın son dalgası geçene kadar, uyluklarım titriyor, bıçak sapı tamamen ıslanmış ve sonunda onu çekiyor.

Elini saklar, yaptığım hasarı görmemi istemez. Sienna hemşirelik öğrencisi. Kampüse döndüğümüzde ona bandaj yapmasını isteyeceğim. Muhtemelen ona ne yaptığımı bile sormayacaktır. Böylesi en iyisi. Bilmek istemezdi.

Trey ayağa kalkarken külotumu cebine koyar ve bir şişe çakmak gazı çıkarır. Brandon'ın cesedine doğru yürür ve onu sıvıyla ıslatmaya başlar, keskin kimyasal koku burnumu yakar.

Kalbim orgazm ve adrenalin yüzünden hala çarparken, sırtıtıyorum. O orospu çocuğunun yanmasını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Brandon'ın cesedi çakmak gazıyla ıslandıktan sonra, Trey kalbimi sızlatan sadist bir sırtışla bana yaklaşır.

"Neden duruyorsun? Bütün binanın yanmasını sağlamalıyız."

Kurt gibi yeşil gözleri adeta dans ediyor. "Yanacak. Seni siktiğimden sonra. Elbiseni çıkar."

Gözlerimi deviriyorum. "Kıyafetlerimi çıkarmayacağım, burası soğuk." Dönüp şöminenin önündeki küçük koltuğun arkasını tutuyorum ve eğiliyorum. "Sadece sik beni."

"O kıyafetle seni sikmeyeceğim." Kaşları alçaldı ve bana doğru bir adım daha attı. "Son şansın, iblis. Elbiseni çıkar. Hemen."

Onu düzeltip elimi kaldırıyorum. "Ve sana söyledim..."

Ben tepki vermeden, Trey şişeyi yukarı kaldırır ve elbisenin önünü çakmak gazıyla ıslatır.

Keskin koku burnuma çarptığında nefesim kesildi. "Ne oluyor lan?"

Şişeyi düşürür ve alet kemerinden bir kutu kibrit çıkarır. Bir kibrit çıkarıp çakınca, küçük bir alev tutuşur ve nefesim kesilir.

Çok küçük ama çok tehlikeli. Ölümcül. Korkutucu. Tıpkı benim gibi.

Kapüşonlu bakışları ıslak elbisenin üzerinde dolaşır. "Çıkar onu. Hemen." Elbisemi çıkar yoksa bir sonraki adımda kibriti bana atacaktır.

"Sen bir akıl hastanesine kapatılmalısın," derim, elbisesini çıkarırken.

Ben soyunurken sırtarak izliyor. "Gelecekteki emeklilik evimiz." Tanrım, muhtemelen haklı.

Elbisem nihayet çıktığında, rüzgârlı hava çıplak meme uçlarımı ısıyor, ama cildim hâlâ sıcaklıkla titriyor.

"Aferin kızım. Şimdi eğil." "Önce şu lanet kibriti söndür." "Eğil. Eğil."

Gözlerimi deviriyorum, ama onun penisinin içime girme beklentisi şişmiş klitorisimi zonklatıyor. Kanepenin arkasına tutunarak eğiliyorum, çıplak kıcımlı ve amımı ona sergiliyorum.

Kıcıma sert bir şaplak atmasının ardından, alet kemeri yere düşerken çıkardığı ses ve fermuarının çıkardığı ses duyulur. Dönüp baktığımda, dişlerinin arasında yanan kibritle kalçamı kavrayıp penisini içime sokarken, yabancı cisim girişimi sıyrırken delici bir acı hissedirim. Kanım beklentiyle kaynar.

Kibritin etrafında mırıldanarak nefes nefese konuşuyor. "Her santimini alacaksın."

Bıçak sapını gerginleştirdikten sonra hala ağrıyan bacaklarımdan tıslıyorum. Yarın bacaklarım çok ağrıyacak. Yine de bacaklarımda arasındaki o ağrı ve onun getireceği anıları sabırsızlıkla bekliyorum.

O geriye doğru sallanıp içime girerken tırnaklarım yumuşak kumaşı tırmalıyor. Sertçe. Delikli uç içimdeki derin bir noktaya çarpıyor ve bu da kafamın derisine kadar uzanan bir zevk dalgası gönderiyor. Başımı geriye atıp inliyorum. "Oh, lanet olsun. Deldiğim için mutluyum."

"Çabuk boşal, bebeğim." Başka bir uyarıda bulunmadan, Trey dişlerinin arasından yanan kibriti alır ve Brandon'a doğru fırlatır.

Ceset bir anda alev alır, ateş o kadar hızlı yayılır ki, vücudumdaki her kas panikle kasılır.

Burada öleceğim. Şanslıysam duman zehirlenmesinden öleceğim. Koçumun cesedi birkaç metre ötede yanarken, sikilirken öleceğim.

Trey umursamadan içime girmeye devam ediyor.

"Buradan çıkmalısınız!" diye bağıriyorum ve panikle duvarlarım onun etrafında sıkışınca o inliyor.

"Sen boşaldıktan sonra." Daha sert, daha hızlı itiyor, derinin deriye çarpması sesi, tıslayan alevlerin sesiyle karışıyor.

Hava zaten boğucu bir şekilde ısınmaya başlamıştı. "Biz Ölece

ğiz!" "Ne güzel bir ölüm," diye inliyor.

Evet, Sienna haklıydı. Trey berbat bir durumda ve ben daha da berbat durumdayım. Beni uyarmıştı, ama ben onu dinlemedim. Hak ettiğimi buldum.

İnleyip amımı ona sıkıştırıyorum. Brandon'ın vücudunu alevler sardığında, etrafımızı saran bu kulübeden çıkmak için tek ihtiyacım olan şey sahte bir orgazm.

Trey kıcıma o kadar sert vuruyor ki, çığlık atıyorum. Öne eğiliyor ve ceza olarak iki meme ucumu da çimdikliyor. "Bana numara yapamazsın."

Kahretsin. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yanık beden kokusu burnumu doldururken zevkin zirvesine bir an önce ulaşmak için can atıyorum.

Piercingli penisi rahim ağzıma çarptığında çığlık atıyorum, zevk ve acı o kadar yoğun bir şekilde karışıyor ki, ayakta durmakta zorlanıyorum.

O her bir acı verici darbede, saçımı tutup başımı geriye doğru çekerek tavana bakmamı sağlarken, çığlıklarım duvarlarda yankılanıyor.

Soğuk gece havasına rağmen, alevlerin yaydığı ısı beni yakıyor, ama beni ateşe veren Trey'in içime giren penisi.

Korkudan tamamen etkilenmiş olmam gerekirdi. Hayatımdan korktuğum için başka bir şey hissedememeliydim. Ama açıkça, beni tahrik eden şey korku, çünkü onun penisinin her itişinde, meme uçlarımın her bükülmesinde ve klitorisimin her çimdiklenmesinde, zevk içimi daha hızlı ve daha hızlı dolduruyor.

"Boşalacaksın." Bu sefer bir tehdit ya da emir değil, kaçınılmaz bir şey. Artık benim vücudumu benden daha iyi tanıyor.

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum, çünkü artık inkar edemem. Bana yaptığı her boktan şey, bir öncekinden daha sert boşalmamı sağlıyor. İkimiz de bunu biliyoruz ve artık inkar etmenin bir anlamı yok.

"Bacaklarını aç. Aferin kızım. Al şunu." Tuhaf bir şekilde tanıdık gelen sözlerle nefes nefese konuşuyor. "Kocaman sikimin seni ikiye ayırmasını seviyorsun, değil mi? Benim küçük sperm fahişem." Aman Tanrım. Kameranın önünde söylediği sözlerin aynısını

kamera önünde söylediği kelimeler. "Çok ıslaksın. İçine her damlasını dökmek için sabırsızlanıyorum. O sıkı küçük amını sikime sıkıştır, güzel kız. Her santimini al."

Sadece sözleri ve alçak, hırıltılı sesinin birleşimi beni çıldırtmaya yetiyor. Bundan bu kadar hoşlanmamdan nefret ediyorum.

Kıçıma bir tane daha acı veren tokat ve birkaç kelime daha yeterli. "Sikime boşal. Benim için çığlık at."

Bağırıyorum. Yangın binayı yakmadan önce, tüm binayı yıkacak kadar yüksek sesle bağırıyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerim kayıyor, kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor ve zevkin havai fişekleri kafamda patlıyor.

Keskin bir iniltiyle, bir kez daha bana çarparak, penisi tekrar tekrar zonklarken içime boşalır.

Gerçekten bunu yaptık. Maskeli adamım, takipçim, dengesiz psikopatım, ölü, yanan bir cesedin önünde beni sikti.

Trey içimden çıkar çıkmaz, onun spermi akarken neredeyse hiç zamanım kalmaz. Cecetini üzerime atar ve beni kendine çeker, şehvet ve açlık yerini sevgi ve hayranlığa bırakır.

Onun sıcaklığında kendimi kaybediyorum, kalbi kulağımda güm güm atıyor.

Sonunda geri çekildiğinde, çenemi tutup bakışlarımı kendininkine çevirir. Gözlerinde daha önce hiç bu kadar yoğunluk görmemiştim ve bu kalbimin atışını hızlandırır. "Seni seviyorum, küçük şeytan. Çok seviyorum."

Aşk. Kalbim uçuyor, bu gecenin her şeyi unutuluyor. Bu anda önemli olan tek şey Trey. Benim şeytanım. Farkında bile olmadan bunca zamandır aradığım kişi.

"Ben de seni seviyorum." Boğazımda oluşan sert yumruyu yutuyorum. "Hiç kimseyi bu kadar sevebileceğimi düşünmemiştim."

Sert bakışları, beni öpmeden önce biraz yumuşadı, tadını çıkararak öptü, sonra beni kendinden uzaklaştırdı. "Dikkatimi dağıtmayı bırak. Burayı yakmam lazım."

O çakmak gazını alırken gülümsüyorum. "Çünkü bunu başlatan benim."

Trey, Brandon'ın cesedine daha fazla sıvı döker, alevler yükselir. Yanan cesedin mide bulandırıcı tatlı kokusu midemi bulandırır. Buradan hemen gitmeliyiz.

Kollarımı Trey'in deri ceketinin kollarına sokup çeneme kadar fermuarını çekiyorum, sonra benzin bidonlarını alıyoruz. Trey kendi bidonunu kulübeye döküyor

ve sonra dışarıda çalışmaya başlarız, kapının yanında ve kulübenin duvarlarında sıvı izleri bırakırız, sonra o bir kibrit daha çakar. Bir tane daha. Ve bir tane daha.

Kulübe alevler içinde kalınca, elimi tuttu. İkimizin de avuçları kanla yapış yapıştı. "Mülkiyetin tahrip edilmesinden dolayı kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ettim.

Kamp alanı sahibi, Brandon'ın yaptıklarından dolayı acı çekmemeli.

"Sigortaları var. İtfaiye yangını keşfettiğinde, yangının nasıl çıktığına dair hiçbir kanıt kalmayacak. Şöminenin neden olduğunu düşünecekler." Ceplerini yoklayarak, Brandon'ın kesik başparmağının hâlâ cebinde olduğunu fark edince rahatlar.

"Parmaklarla ne yapacaksın ki?" Dudaklarımı büzüyorum. "Lütfen bana yamyamlık yapmayacağını söyle."

"Yamyamlık yok. Sadece babamı cinayetlerle suçlamak için." Beni arabaya götürürken, serin gece havası hala hayatta olduğumu hatırlatır. Brandon'dan kurtuldum.

Ama o benden kurtulamadı.

"Sence bu işe yarayacak mı?" diye soruyorum.

Trey'in babasının öldürdüğümüz adamlarla hiçbir bağlantısı yok. Neden onları öldüren kişi o olsun ki? Ama Trey benimle bağlantılı ve beni Brandon'la ilişkilendirecekler.

Karnımda bir korku hissediyorum. Polis, Trey'in babasının bu adamları öldürdüğüne inanmayacak, Trey'in öldürdüğüne inanacak.

"O daha önce de adam öldürmüştü. Soruşturmaya başladıklarında gerçeği ortaya çıkaracaklar. Yaptığı her şeyi." Trey o kadar emin konuşuyor ki, ben de çenemi kapalı tutuyorum.

Ama o kadar kolay olacağını sanmıyorum. Babası Trey'i beladan kurtardı. Elbette, kendisi de hapisten kurtulmanın bir yolunu bulabilir.

Babası Trey'in anlattığı kadar kötü biriye, kendini kurtarmak için oğlunu feda edecektir.

Trey yolcu kapısını benim için açıyor. Arkamızda, duman gece gökyüzüne yükseliyor, alevler kulübeyi yalıyor, yıkımları neredeyse güzel görünüyor.

"Evden çok uzak değiliz." Karanlığa bakarken boğazı titriyor, sanki evini buradan görebiliyormuş gibi. "Oraya gidip parmağı yerleştireceğiz ve eğer evdeyse, ona neden Rachel'i yaşatmış olduğunu soracağım."

Bölüm 20

Juliet

^{YOLDA,} Trey bandajlı eliyle elimi tutuyor, bandajı, ben çaldığım ve kaçış aracım haline getirdiğim arabasında bulundurmaya başladığı ilk yardım çantasından çıkarmış.

Direksiyon başında rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, babasıyla yaklaşan yüzleşmeden korkuyor. Rachel hâlâ dışarıda ve adalet yerini bulmalı. Trey de bu konuyu kapatmayı hak ediyor.

Havalandırma deliklerinden sıcak hava üfleniyor, radyodan ikimizin de duyamadığı sessiz, melodik bir melodi gergin sessizliği bozuyor.

Karanlıkta, lastikler mürekkep gibi siyah suyun üzerinde asılı uzun bir köprüden geçerek gürültü çıkarır.

Bu tanıdık manzarayı görünce midem düğümleniyor. *Lastiklerin tanıdık güm, güm, güm* sesleri.

Vücudumdaki her kas gerilir, korku beni sarar. *Hayır.* Olamaz. Bu mümkün değil.

"Burada mı yaşıyorsun?" Bu kelimeleri fısıldayarak söylüyorum, neredeyse nefes almaya cesaret edemiyorum. Gerçeği kabul etmek için.

Trey bana kaşlarını çatarak döner, yakışıklı yüzü anılarım geri gelince neredeyse rüya gibidir. "Evet. Adada."

Ada.

Lastikler köprüden geçip toprak ve çakıl üzerinde gürültü yapmayı bıraktığında, mükemmel bir şekilde bakımlı çimlerin arasında, orman sınırına kadar uzanan devasa bir saray belirir.

Bir evden çok müzeye benzeyen devasa bir ev. İçinde yüksek tavanlar, altın rengi dekorlar, toz zerresi bile olmayan tertemiz mobilyalar var.

Ciğerlerim daralır. Nefes alamam. Konuşamam. Hareket edemem.

Brandon o gece bizi buraya getirmişti. Autumn burada öldü.

Onu öldüren adam, hala hayatta olan son canavar, Trey'in babası.

Garaj yolunda durduk, arabayı park ederken farları söndü. Ağzının çevresinde ve güzel, yürek parçalayan gözlerinin köşelerinde endişe belirmişti.

Bandajlı eliyle, ona acı vermesine rağmen elimi sıkıyor. "Juliet. Ne oldu?"

Hanımeli ve taze çimen. Yükselen ağaçlar ve mırıldanan bir dere. Çıplak ayaklarım su sıçratıyor, elim ağzımı kapatıyor, orman ile araba arasındaki bahçelerde hayaletler gibi koşuyorum. Tehlike ile güvenlik arasında.

"On beş yaşındaydın, değil mi? Annenin öldüğü gece?" Yanımda sertleşir.

"Evet. Ne oluyor, Juliet?"

"Anlat bana. Öldüğü gece. Ne hatırlıyorsun?"

Bakışları benden uzaklaşır, kaşları endişeli gözlerinin üzerine iner, anıları onu o geceye geri götürür. "Uyumak üzereydim. Sonra bir çılgılık duydum. Birkaç kişi dışarıda el fenerleriyle arama yapıyordu. El feneri olmayan iki kişi arabaya atlayıp gitti." Boğazı titrer. "Babam ertesi sabah beni uyandırıp annemin öldüğünü söyleyene kadar kimi aradıklarını bilmiyordum. Annemin boğulduğunu söyledi ama ona inanmıyorum."

Trey o gece olanları görmüştü. Beni arayan adamları, kurtarıcımı ve karanlıkta koşan beni, suç mahallinden kaçışımızı.

Trey'in annesi o on beş yaşındayken öldü. Ben buraya hapsedildiğimde onun da aynı yaşta olacağı yaş.

O gece beni kurtaran kadın... Trey'in annesiydi.

Belki Trey haklıdır, belki annesi boğulmamıştır. Belki babası, annesi eve döndüğünde, onun yaptığını öğrendiğinde onu öldürmüştür.

Sonunda beni öldürmeye çalışan adamı buldum. Autumn'u öldüren adamı.

Charles Lamont.

Ve ben onun oğluna aşığıım.

Bölüm 21

Trey

JULIET YANIMDA DONMUŞ DURUYOR. Omzunu sallıyorum, ama bu bile onu transından çıkarmaya yetmiyor. Aklının onu götürdüğü yer neresi ise.

"Ne olduğunu söyle." Çaresizlik sesimi titretir. Onu hiç böyle görmemiştim. Ned Miller'ın onu öldüreceğini düşündüğü anlarda bile.

Titrek ellerini birbirine sıkıca tutuyor, ama gözlerini evden ayıramıyor.

"Brandon o gece bizi buraya getirmişti." Sesi o kadar kısık ki, neredeyse duyulmuyor.

Onu doğru duymuş olamam. Buraya mı? Benim büyüdüğüm ev, onun kabuslarının merkezi mi? *Hayır.* Hayır, bu kadar uzun süre bilmeden kalmış olamam. Babamın bu duvarlar içinde işlediği tüm zulmü bilmeden kalmış olamam. "Brandon seni buraya mı getirdi?"

Kafasını salladı.

Çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum. Onu bu ana, benimle birlikte buraya bağlayarak. Güvende. "*Emin* misin?"

Güzel mavi gözleri yaşlarla dolarken başını sallar. "Evet. Köprüyü hatırlıyorum. Evi, ormanı, çimleri ve araba yolunu hatırlıyorum. Bizi götürdükleri odaları hatırlıyorum." Sözleri titrer, tüm vücudu ağlamaya hazırdır. "Dereyi, ayağımdaki suyun hissini hatırlıyorum. Annen, Trey..."

Sessiz kalır, hıçkırıklar vücudunu sarsar ve bana yaslanır, saçları duman ve ölüm kokar. Omuzları titrerken onu tutarım.

"O ne oldu?" Kalbim bu soruyla gümbür gümbür atıyor, cevabı bilmek istediğimden emin değilim.

"O gece beni kurtaran oydu. Eminim oydu. Senin gibi yeşil gözleri vardı. Hiç düşünmemiştim..." Başını sallar. O gece onu kurtaran kadının benim annem olabileceğini hiç düşünmemişti.

annem olabileceğini hiç düşünmemişti. "Beni adadan kurtardı ve bu yüzden öldü. Onu bunun için öldürdü."

Juliet'i kucağıma alıp, onu nazikçe sallayarak sakinleştiriyorum. Ellerimde çok yumuşak, savunmasız ve kırılmış.

Boğazımda yutamadığım bir yumru oluşur. Biliyordum. Babamın annemi öldürdüğünü biliyordum. Ama nedenini öğrenebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Juliet için kendini feda etti. Kendi hayatını feda ederek benim küçük şeytanımı güvende tuttu.

Bir şekilde, mezarının ötesinden, bizi bir araya getirmeyi başardı. Birbirimizi bulmamız gerekiyordu. Birbirimize ihtiyacımız olan cevapları vermek için.

Juliet'in gözyaşları omzumu ıslatıyor. "Eğer o öldürülmemiş olsaydı, baban Rachel ile tanışmazdı. Sen istismara uğramazdın. Benim yüzümden incindin."

Onu incitmeden, elimden geldiğince sıkı bir şekilde kendime çekiyorum. Sesindeki acı beni neredeyse parçalıyor. "Bu boktan durumların hiçbiri senin yüzünden olmadı. Hiçbiri senin suçun değil." Bir an bile olsa buna inanması kalbimi parçalıyor. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Annemin senin için, sevdiğim kız için hayatını feda etmesinden gurur duyuyorum."

Boynuma yaslanıp ağlıyor, sanki hayat kurtaran can simidiymişim gibi bana sarılıyor. O da benim hayat kurtaran can simidim. Tanıştığımızdan beri birbirimizi boğulmaktan kurtarıyoruz.

Birbirimizi ayakta tutuyoruz. Hayatta kalmamızı sağlıyoruz.

"O evde asla hayatta kalmazdı," diye fısıldıyorum. "Ona zarar verdi. Defalarca. Bir gün onu öldürecekti ve bunun için bir nedene ihtiyacı yoktu."

Babam Autumn'u öldürdü. Juliet'i de öldürmek istedi. *Hizmetçi, bahçıvan, öğretmen, dadı...*

Kim bilir daha kaç kişiyi öldürdü.

Babamın bir canavar olduğunu hep biliyordum, ama onun aynı zamanda bir avcı olduğunu hiç fark etmemiştim.

Bu yüzden Rachel'in bana yaptıklarını umursamadı. Bu yüzden burnunun dibinde bunun devam etmesine izin verdi. Çünkü ikisi de aynı hastalığa sahipti.

Burası benim evim değil. Hiçbir zaman olmadı. Burası bir korku evi.

Juliet'in hıçkırıkları hıçkırıklarla kesilirken, başının arkasını okşuyorum. Koyu saçları avucumun altında yumuşak, tıpkı babamın onu avladığı gece olduğu kadar yumuşak ve kırılğan.

babamın onu avladığı gece kadar yumuşak ve kırılgandı. Onun hayatını almaya çalıştığı gece. "Şu anda geri dönebiliriz. Eğer ortaya çıkarsa, onunla tekrar yüzleşmeni istemiyorum."

Muhtemelen hala beni izliyor. Muhtemelen burada olduğumu çoktan biliyordur. Ortaya çıkması sadece an meselesi.

Juliet'e elini sürmesine izin vermeyeceğim.

Omzumdan çekildi ve başını salladı. "Hayır. Buraya kadar geldik. Parmak izini bırakıp polisi arayacağız ve senin planladığın gibi onu suçlayacağız. Onlara onun kim olduğunu, ne yaptığını anlatacağım."

Onu ondan olabildiğince uzaklaştırmak için ters yöne götürmek istesem de, o haklı. Bu bizim son şansımız olabilir. Yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyor. Her şeyin. Bildiğimden çok daha fazlasını. Cesetler bu adanın bir yerinde olmalı. O kadar hasta ki, ganimetlerine tutunmak istemiyor.

"Burada saklanmalısın," diyorum ona. "Ben parmağı saklayacağım, polisi arayacağım ve hemen geri döneceğim. Sonra bu adadan defolup gideceğiz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz."

Juliet'in itiraz etmemesi beni şaşırttı. Sadece başını salladı ve kucağımdan kalkıp yolcu koltuğuna geri oturdu, kurumuş gözyaşları yanaklarını lekelerken hissizleşmişti. O da içeri girmek istemiyordu. Kabuslarıyla tekrar yüzleşmekten çok korkuyordu.

"Hemen dönerim." Söz vererek elini sıkıyorum. "Seni seviyorum." "Seni seviyorum," diyor, sesi kırılgan ve bozuk.

Bunu ona yapan benim babamdı. Onu daha fazla nefret edemeyeceğimi düşündüğüm anda, annemden sonra sevdiğim tek kişiye yaptıklarını öğrendim. Hayatımda bu kadar sevdiğim tek kişi.

Sonunda onu bıraktığımda, eve koşarım, Brandon'ın kopmuş başparmağı cebimde bir delik açarken bodruma doğru giderim...

Ve havadar, mide bulandırıcı derecede tanıdık bir ses adımı çağırdığında aniden durdum. "Trey!"

Yavaşça döndüğümde, mutfak adasında oturan, kısa eteğinin altında bacaklarını çaprazlamış bir esmer kız gördüm.

Yarısı boş bir şarap şişesi yanında duruyor, elinde bardağı tutarken geniş ağzını ağzına götürüyor. Pembe ruju bardağa bulaşıyor ve midemi bulandırıyor.

Juliet'in bahsettiği trençkot tabureye atılmış. Omuz uzunluğunda kahverengi saçlar, soluk ten, kahverengi gözler, yanaklarında çiller, gözünün köşesinde bir ben

gözünün köşesinde bir ben. Vücudunu güzel gösteren pembe desenli dar beyaz bir elbise giymiş.

Kendini desteklemek için kullandığı elinin yanında iki küçük plastik torba var.

Her birinin içinde kesik bir başparmak var.

Kalbim duruyor. Onları bulmuş. Lanet olsun, onları bulmuş.

Bana saldıracağını, bana bağıracağını, bir şey yapacağını bekliyorum. Ama tek yaptığı, sanki burada yaşıyormuş gibi utangaç bir gülümsemeyle şarabını yudumlamaya devam etmek.

"Seni özledim," diyor, ve ben onun boğazını parçalamak istiyorum. Ses tellerini yok etmek istiyorum, böylece bana bir daha tek kelime bile edemesin.

Bunca yıl sonra, sonunda onunla tekrar yüz yüze geliyorum. Kabuslarımı süsleyen kadın. Babamın yarattığı savunmasız, kırık, öfkeli çocuğu alıp onu paramparça eden kadın.

Rachel.

Kalbim deli gibi çarparken, kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Seni hayatta tutmuş. Şaşırdım."

Gülümsemesi yayılır ve bu manzarayı görünce midem bulanır. "Neden? Ne kadar iyi olduğumu hatırlıyorsun."

Midemde bir ağrı hissediyorum. En son ihtiyacım olan şey, onun ve babamın yatakta birlikte olduklarını hayal etmek. Karısını öldürdüğünü ve birçok insanı incittiğini bildiği bir adamla isteyerek sevişiyor. "Ne kadar hasta olduğunu hatırlıyorum."

Rachel'ın tiz kahkahası bir korku filminden çıkmış gibi. "Oh, lütfen. Benimle birlikte musluk gibi boşaldın."

Safra yükseliyor, kusmak üzereyim. O iğrenç bir kadın. Diğerleriyle birlikte yakılıp gömülmeyi hak ediyor.

Şarap kadehini bırakıp şişeyi eline alıyor, başını geriye atıp boğazını sallayarak yudumluyor. Sonra da bana göz kırpmaya cüretini gösteriyor. Sanki gözünün kapağını koparmayacağım da.

"Neden seni geri gelmene izin verdi ki?"

Omuz silkiyor. "Senin küçük olayından sonra, sana göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı. En çok güvendiği kişi bendim. Ve tabii ki, sonunda birbirimizi özlemeye başladık. Kimse baban kadar iyi sevişmiyor. Onunla sevişmekten neredeyse seninle sevişmek kadar zevk alıyorum."

Midem o kadar şiddetli bir şekilde bulanıyor ki, neredeyse kusacağım.

Duvardan doğrulup çenemi kaldırıyorum. Yıllardır ona aklımdan geçenleri söylemeyi, bana yaptığı tüm iğrenç şeyleri yüzüne vurmaya hayal ediyordum. Şimdi nihayet fırsatım geldi. "Sana dokunmak beni iğrendirdi. Derimi yüzmek istedim."

Ağız ekşiyor, gözleri kararıyor. "Hamilelik gerçek miydi ki?"

"Tabii ki gerçektir," diye tükürüyor. "Sana testi gösterdim." "Onun dediği gibi kürtaj yaptırdın mı?"

Ya o da yalandıysa? Ya benim DNA'm olan bir çocuk bir yerlerde yaşıyorsa? Bu düşünce başımı döndürüyor, göğsümü sıkıştırıyor...

Keskin, neşesiz bir kahkaha attı. "Tabii ki. Lanet olası bir bebek doğurmayacaktım."

Rahatladım. "İyi. Berbat bir anne olurdun."

Rachel'in gözleri bir anlığına kısılr, sonra boş şarap şişesini kafama doğrultup fırlatır.

Cam, yanımdaki duvarda parçalanır ve ben kenara atlarım.

Ama bana saldırmak için harekete geçmez. Sadece bacaklarını açar ve okullu bir kız gibi hoşlandığı çocuğa kur yapar gibi sallandırır. "O küçük fahişeye ne yapıyorsun?"

"Onun hakkında böyle konuşma." Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem kırılmak üzere. O, kıskançlıktan köpürerek beni ve Juliet'i takip ediyor. Saldırmak için uygun anı bekliyor. "Onu neden buraya getirdiler? Brandon babamı nereden tanıyordu ki?"

Hepsi, hala bir araya getiremediğim dağınık bir yapboz gibi. Juliet cevapları hak ediyor ve açıkça Rachel çok şey biliyor.

"Hâlâ anlamadın mı?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyor. "Baban ve Brandon kardeşlik kulübünden arkadaşlıklar. Partilerinden birinde aptal bir sürtük Brandon'ı saçma sapan bir şeyle suçladı, dava açmaya çalıştı. Baban ve büyükbaban onu bu beladan kurtardı. Büyükbaban polis teşkilatını elinde tutuyordu. Charles'ın arkadaşlarından biriyle sorun çıkarmadan önce bunu bilmeliydi. Dersini aldı."

Kafam karışıyor. Brandon ve babam uzun zamandır masum insanlara zarar veriyorlar. "Sana bunları o mu anlattı?"

"Söylemesine gerek yoktu. Ben de o partideydim." Midemdeki düğümün daha da sıkılaşmasına neden olan, kazançlı bir gülümseme attı. "Delta Gamma."

Tabii ki Rachel bir kız öğrenci kulübü üyesiydi. Muhtemelen babamı, hokey hayranlarının beni takip ettiği gibi takip ediyordu.

"Brandon'ın hayatı, baban olmasaydı mahvolmuş olacaktı. Bu yüzden baban ne isterse yaptı. Sonunda Brandon, koçluk yaptığı ya da internette tanıştığı kızları ona getirdi. Kimsenin bir daha görmemesi umurunda olmayacak kızlar. Unutulabilir kızlar."

Öfke tüm vücudumu sarar. "Juliet unutulabilir biri değil."

Rachel'ın dudaklarından sırtış kayboldu. "Seni cinayete karıştırıyor. Hayatını mahvedecek, biliyorsun."

"Hayatımı mahvetmeye çalışan tek kişiler sensin ve o." Yumruklarım, zar zor bastırdığım öfkeyle titriyor. "Peki ya Craig ve Ned? O gece neden buradaydılar?"

Rachel, sorularımdan bıkmış bir şekilde gözlerini devirdi. "Çünkü erkekler kızlar için iyi para öderler ve baban karlı bir iş yürütmeyi iyi bilir. O, senin sandığından çok daha akıllıdır. Hiçbir gerekçe olmadan cinayetleri babana yıkarak paçayı sıyrabileceğini mi sandın?"

"Hepsi onunla bağlantılı. Hepsi bu evdeydiler ve masum insanlara iğrenç şeyler yapıyordu." Omuz silkiyorum. "Belki de içlerinden birinin ona ihanet edeceği konusunda ihbar aldı."

Rachel kıkırdar. "Fazla değişmemişsin, ha? Sadece kasların büyümüş." Bakışları üzerimde dolaşır ve sanki bir yağ fiçisine daldırılmış gibiyim.

"Neden seninle evlenmedi?" Sorum onu şaşırttı. Rachel'ın utangaç tavrı kayboldu. "Üniversitede tanışmışsanız, neden senin yerine annemi seçti?"

Ağzı ekşiyor. "Seçmedi. Ben onu reddettim."

Yalan. Gerçek, onun yutmayı reddettiği acı bir hap. Bana anlattıklarının ne kadarına inanabilirim?

Artık önemi yok sanırım. Craig, Ned ve Brandon öldü. Geriye kalan tek canavarlar babam ve karşımda duran kişi.

"Babam nerede?"

Bakışları pencereye kayar, ağzında alaycı bir gülümseme belirir, dudakları yapışkan pembe rujla lekelenmiştir. "Muhtemelen küçük kız arkadaşınla ilgileniyordur."

Bölüm 22

Juliet

ARKAMDA, bir araç köprüden geçerken farlar yanıp sönüyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. O araçta sadece iki kişi olabilir: Rachel ya da Charles.

Umutsuzca ön kapıya bakıyorum, Trey'in içeri dalmasını diliyorum.

Ama o gelmiyor. Bu sefer beni kurtarmaya gelmiyor.

Sonunda şansım tükendi.

Arka koltuğa atlayıp yere çömelir ve top gibi kıvrılıyorum.

Karanlık. O arabada kim varsa, Trey'in arka koltuğunda birini sakladığından şüphelenmeyecektir.

Ama ya Charles'sa ve Trey'in o eve parmak izi bıraktığını fark ederse? Ya ona zarar verirse?

Babasının ona elini sürmesine izin veremem. Vermeyeceğim.

O içeri girer girmez, ben de arkasından gizlice gireceğim. Sürpriz avantajı benim olacak.

Bu sefer av o olacak, avcı ise ben.

Lastikler durana kadar nefesimi tutarak bekliyorum. Bir kapı gıcırdayarak açılıyor.

Metalik bir *sesle* çarpıyor.

Toprak ve çakıl üzerinde çitirdayan ayak sesleri yaklaşır, sonra kaybolur.

Trey'e ulaşmam lazım. O evde ona ne olacağını kim bilir?

Sessizce doğrulup dönerim, arabadan gizlice çıkmaya hazırlanırken pencereden bir şey görürüm.

Bir yüz.

Beni izleyen biri.

Charles Lamont'un karanlık, vahşi gözlerinin bana dikildiğini fark edince çılglık atıyorum.

O kapıyı açar ve ben geri çekilirken, kalbim güm güm atarken, sürücü tarafındaki kapı koluna uzanırken bana saldırır.

Kapıyı açıp dışarı fırladığımda soğuk hava yüzüme çarptı.

Ama kaçmak için bir adım daha atamadan, sırtım sert çeliğe çarpar ve ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır.

Soğuk metal bir silindir şakağıma bastırılmadan önce çığlık atma fırsatım olmaz.

Bir tabancanın namlusu.

"Eve yürü." Onun sert emri midemdeki asidi kesiyor.

Charles Lamont'tan bir kez kaçmayı başarmıştım. Ama bu sefer başaramadım.

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku dizlerimi titretir. Kalbim o kadar hızlı atar ki, durmasından korkarım. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü beni cinayetle suçlamaya çalıştın, seni küçük sürtük." Namluyu şakağıma daha sertçe vuruyor ve kalbim, her an tetiği çekebileceği korkusuyla çarpıyor.

Eğer ateş ederse, en azından Trey patlamayı duyacaktır. En azından kaçma şansı olacaktır. Benim, annesinin, Autumn'un ve babasının mağdur ettiği diğer tüm masum insanların adaleti için.

Bir şekilde, Trey'in parmak izlerini saklayıp babasını o üç korkunç adamın ölümüne karıştırma planını öğrenmiş. Ama beni suçluyor.

Eğer öleceksem, savaşarak öleceğim.

Ona tükürdüm, yüzüne sıçradı. "Sen bir katilsin."

Omzumdan beni öne doğru çekip, silahın namlusunu şakağımdan sırtımın ortasına kaydırıyor. "Yürü."

Beni ön kapıdan geçirmiyor. Evin yan tarafında, dış cephe kaplamasıyla uyumlu gizli bir kapı var ve bu kapı, çok tanıdık bir odaya açılıyor.

Hıçkırıkla boğuluyorum. Tezgah hala aynı yerde duruyor. İçinden zar zor geçebileceğim kadar küçük bir pencere.

Kapı arkamızdan otomatik olarak kilitleniyor. İçeriden çevirebileceğimiz bir kol yok.

"Kaldığımız yerden devam edebileceğimizi umuyordum." Silahı sırtımdan indirir ve aptalca bir an için, ondan hala kaçabileceğimi umarak kalbim sevinçle çarpar. "Ses çıkarma. Yoksa oğlumu vururum."

Kendi karısını öldürdü. Trey'i sayısız kez dövdü. Kendi oğlunu vuracağından şüphem yok. Onu öldürecek.

Bununla birlikte, beni Autumn'u öldürdüğü odada bırakıp, bir zamanlar kaçtığım kapıyı açıyor. Bu sefer, kapının arkasından kilitlendiğinden emin oluyor.

Bölüm 23

Trey

JULIET.

Neden onu orada bıraktım ki? Benimle gelmesi için ısrar etmeliydim. Bana eşlik etmesini ısrar etmeliydim. Ayrılmamamız gerektiğini ısrar etmeliydim. Bu adada olmaz. Güvenli değil. İkimiz için de.

Pencereden, Camaro'nun yanındaki garaj yolunda Rolls-Royce'u görüyorum.

Rachel yanılmıyor. O burada. Arabasının geldiğini ne zaman gördü? Bu bombayı ne zamandır saklıyordu, patlatmak için mükemmel anı mı bekliyordu?

Ayaklarımın üzerinde dönüp, kalp atışlarım hızlanarak öne doğru eğilirken, babam rahat adımlarla odaya girer.

Rachel'ın yüzü aydınlanır. "Merhaba, Charles." Yüksek, tatlı sesi mide bulandırıcıdır.

Ama Juliet onunla birlikte değil. Nerede olduğunu sormak üzereyken, ağzımı kapatıyorum.

Ya Rachel yanılmışsa? Ya babam arabamda Juliet'i görmemişse? Ona saklanmasını söylemişim ve babam, sürücü koltuğunda olmadığımı görünce arabanın içini incelemek için bir nedeni olmazdı. Şimdi ağzımı açarsam, onu daha büyük bir tehlikeye atabilirim.

Babam kollarını kavuşturur ve bana sert bir bakış atar. "Bana bu başparmaklardan bahset, Trey. Sana belaya bulaşma demiştim."

Belaya. Sanki iki kopmuş başparmak, bir üniversite öğrencisinin başına gelen küçük bir beladan başka bir şey değilmiş gibi. "Annemin seni öldürdüğünü biliyorum."

Yıllardır ona bu sözleri söylemek istiyordum. Suçlamayı yapıp, ifadesindeki mikroskobik değişiklikleri ölçmek istiyordum. Ama hiç kanıtım yoktu. Gerçek bir nedenim yoktu.

Artık var. Artık Juliet var.

O gece anneme ne olduğunu tam olarak bilmiyor olabilir, belki de asla bilemeyeceğiz, ama nedenini biliyoruz.

O inkar etmeden önce sözünü kestim. "Yıllar önce burada bir kızı öldürdüğünü biliyorum. O insanları ortadan kaldırdığını biliyorum."

"Yani beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?" Gözleri bulanıklaşır. Canavar serbest kalır. "Öyle mi? Kendi baban mı?"

Tiksinti damarlarımdan kaynıyor. Ona lanet olası bir gram bile evlatlık sadakati borçlu değilim. "Kendi karını öldürdün. Oğlunun taciz edilmesine izin verdin. Sana ne olacağı umurumda bile değil."

Babam ve Rachel buna gülüyorlar. Birbirleri için yaratılmış iki kötü adam. "*Taciz*," diyor Rachel. "İçi m e giren sensin, tatlım."

Bu anı hatırlayınca boğazıma safra yükseldi. Üstümdeydi, elleri göğsümde, dudakları ağzımda... "Kapa çeneni!"

Babam kollarını sıvarken başını sallar. "Sana söylemiştim Trey. Sana sadece bir şans daha vermiştim. Ve şimdi şansın bitti."

Gömleğinin eteğini kaldırarak belindeki tabancayı gösterir. Silahı kılıfından çıkarıp namluyu bana doğrulttuğunda kalbim durur.

İşte bu. Beni öldürecek. Tek umudum, ben yerde kanlar içinde yatarken Juliet'in kaçmayı başarması.

Gözlerimden akan yaşlar benim için değil, onun için. Ben öldüğümde sevdiğim kıza ne olacağı için.

Mutfak adasındaki yerinden Rachel'ın omurgası dikleşir. Kahkahası, sanki bir hayalet boğazını sıkmış gibi kesilir.

Yere çökerek, ellerini kaldırmış halde ona doğru yavaşça yaklaşır. "Silahı indir, Charles," diye yatıştırır. "Kendi oğlunu öldürmek istemezsin."

Aslında benim yaşayıp yaşamadığım umurunda değil, gözlerinin önünde bir cinayete tanık olmanın travmasını yaşamak istemiyor. Daha çok, beni tekrar taciz etme fırsatını kaçırmak istemiyor. Hala, tüm olanlardan sonra onu isteyebileceğimi düşünüyor. Sanki onu hiç istemişim gibi.

Babam silahı ona doğru çevirir ve o olduğu yerde durur.

Ezici terörün içinden küçük bir rahatlama hissi geçer. Birkaç saniye boyunca, artık onun hedefi değilim.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da konuşuyorsun?" Sesi ürkütücü bir şekilde düz, patlamak üzere olan bir öfkeyle doludur.

Kız geri çekilir, sanki ellerinin onu kurşundan koruyacakmış gibi ellerini kaldırır. "Hayır, lütfen! Benim ölmemi istemezsin. Sana yardım edebilirim. Bana ihtiyacın var."

"Onu beladan uzak tutmanı söylemiştim," diye bağıır. "Başaramadın. Mutfağında iki ölü adamın parmağı var. Bana bir faydan yok."

Kadın tekrar yalvarmaya başlayınca ona bağıırırım. "Annemi nasıl öldürdün?"

En azından ona ne olduğunu bilerek öleceğim ve Juliet hala kaçabilir.

Silahını Rachel'a doğrultmuş halde, bakışları bana geri döner. "Aynı şekilde."

Rachel'a baktığımda sessizlik çöker, ama o da kafası karışmıştır.

Ağzı açık kalır, ama silah ateşlendiğinde kulakları sağır eden patlama sesinden onun çığlığını duyamıyorum.

Kafam dakikalarca çınlar gibi gelir, sonunda gözlerimi açtığımda Rachel'ın yerde yığıldığını görürüm, gözleri kırpmadan ve görmeden, saçlarında kan birikintileri vardır.

"Onu sen öldürdün." Ağzım bu kelimeleri söylüyor, ama ben duymuyorum.

Korku ya da üzüntüden çok, inanamama ve şok.

Ellerim yumruk haline geliyor. Onu öldüren ben olmalıydım. O kurşunu hak eden bendim. Benden aldığı bir şey daha.

Yıllar önce beni ondan korumalıydı, ama korumadı. Şimdi sadece kendi iyiliği için onu hayatımızdan çıkarıyor.

"Rachel'ı öldürmemeliydin, Trey." Plastik torbalardaki başparmaklara başını sallıyor. Ürpertici sesi omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor. "Ya da o adamları."

Korku beni kaplar. Cinayetleri bana yıkacak. Hepsini.

Benden bir adım önde olacağını bilmeliydim. Suçlarından paçayı sıyıracak ve parmaklıklar ardında kalan ben olacağım.

Bir çığlık geceyi yırtıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Dışarıda, deri ceketli bir kız karanlıkta koşuyor. Kalbim ayaklarıma düşüyor.

Juliet.

Babamın yüzünde yavaşça hastalıklı bir gülümseme belirir. "Neyse ki şarjörüm dolu." Silahı kurar, namluya bir mermi daha yükler. On mermilik şarjörü var. Dokuz mermi kaldı. "Başladığım işi bitirme zamanı."

Siktir et. Ona yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ona saldırıyorum.

Ama tabancayı kapamadan önce, onu yukarı kaldırıp şakağıma indirir.
Yere düştüğümde görüşüm karardı, başım dönüyordu ve tüm dünya dönüyordu.

Juliet.

Juliet.

Juliet.

Uzakta bir silah sesi duyulur. Ardından bir tane daha. Bir tane daha. Bir tane daha.

Toplamda dört el.

Dirseklerimin üzerine kendimi kaldırmayı başardığımda midem bulanır, şakaklarımdaki ağırlı zonklama ile dünya yavaş yavaş netleşmeye başlar.

Rachel'ın kafasından hala kan akıyor. Kafatası ve beyin parçaları, arkasındaki duvara ve tezgaha sıçırıyor.

Kusmak istiyorum, midemdeki her şeyi kusuyorum ve sonunda titrek ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum.

Babamın çıkmasından sonra hala açık olan ön kapıya doğru sendeleyerek yürüdüm.

Garaj yolunda, Camaro yere yakın duruyor. O piç lastikleri patlatmış.

Bizi bu adadan canlı olarak çıkarmaya niyeti yok. Öleceğiz ve onun sırlarını da beraberimizde götüreceğiz.

Küçük bir ışık huzmesi bahçede sallanıyor. Babam karanlıkta arama yaparken silahındaki el feneri. Tıpkı annemin Juliet'i Autumn'un kaderinden kurtardığı gece gibi. Kendi kaderinden.

Şimdi Juliet'i kurtarması gereken kişi benim. Babam başladığı işi bitirme sözünü yerine getirmeden önce.

Bölüm 24

Juliet

Karanlıkta sendeleyerek yürürken ciğerlerim hava almaya çalışarak ağrıyor.

O gece, bacağımdan Autumn'un kanı akıyordu. Bu gece ise benim kanım, pencereyi kırıp ayakkabımla camı parçaladıktan sonra pencereden dışarı sürünerek çıktığımda bacağımda oluşan bir yara. Bir cam parçası derime saplandı, şimdi tek silahım bu.

Silah sesini duyar duymaz camı kırdım. Kimin kimi vurduğunu bilmiyorum, ama Trey'in üzerinde silah olmadığını, babasının ise silahı olduğunu biliyorum.

Yaralanmış olabilir, seri katil babasıyla yalnız kalmış, kan kaybediyor ve benim yardımına ihtiyacı olabilir.

Umarım çılgılığım ona biraz zaman kazandırır. Umarım çok geç değildir.

Hayır. Panik duygusunu bastırıyorum. Bu adadan kurtulacağız. Hayatta. İkimiz de.

Annesi beni kurtarmadı, hayatını feda etmedi, sadece ben onun oğlunu bu adaya geri getirip aynı kaderi yaşatayım diye.

Yıllar önce olduğu gibi, kimse benim için bağırıyor. Kimse karanlıkta adımları seslenmiyor. Kimse beni bulduklarında bana ne yapacaklarını alaycı bir şekilde söylemiyor.

Arkada bir yerlerden bir silah sesi daha duyulur. İki. Üç. Dört.

Göğsüm sıkışıyor. Biri öldü. Beş kurşunla hayatta kalmaları imkansız.

Lütfen. Trey olmasın...

Yalnız bir el feneri bahçeyi tarıyor. Ama Trey'in sesi beni çağırıyor. Beni arayan o değil.

O silahı ateşleyen o değil.

Elimi ağzıma kapatarak hıçkırığımı bastırıyorum. *Trey olmasın.* Benim şeytanımın şeytanı olmasın. Benim Juliet'imın Romeo'su olmasın. Maskeli adamım. Aradığım adam. Karanlığı benimkine uyan adam.

Bu adaya geri dönmüş olamayız, bu kadar yol gelmiş olamayız, sadece onu da kaybetmem için.

Elim ağacın pürüzlü kabuğuna değdiğinde kalbim parçalanır, dizlerim beni ayakta tutamayacak kadar zayıflar. El feneri yaklaşır ve ben sığ bir su birikintisine tökezleyerek düşerim. Tıpkı o gece yaptığım gibi. Ama bu sefer, Trey'in annesi beni kurtarmak için burada değil.

Kimse yok.

El fenerinin ışığı korkutucu bir şekilde yaklaşıyor. Bir başka atış beni saklandığım yerden çıkarmak için ateş ediliyor, bu mesafeden bile kulaklarım çınlıyor.

Trey öldü. Sırada ben varım.

Bir el ağzımı kapatıyor.

Kalbim durur ve saldırganı bulmak için hızla dönerim...

Tanıdık bir çift kurt yeşili göz. Tekrar öpmek için can attığım, dolgun, yıkıcı dudaklara bir parmak tutulur.

Trey.

Rahatlamaktan güçsüz düşmüş, gözlerim bulanıklaşmış halde kollarıma atlıyorum. *O hayatta.*

Rahatlama hissi içimi kaplar ve tek yapabildiğim, omzuna sessizce ağlamaktır.

Onu kaybetmedim.

Şakakları şişmiş, ama kanaması yok. Vurulmamış. Ama silahı olan o değilse, babası kime ateş ediyordu?

Sormak için ağzımı açtığımda, Trey parmağını dudaklarına koyarak bana sessiz olmamı işaret ediyor.

Başka bir silah sesi beni irkiltir. Sanki mermi bir ağaca çarpmış gibi boş bir ses çıkar. ağaç

Trey elimi tutar ve sessizce beni sudan çıkarır.

Karanlıkta ürkütücü bir ses duyulur: "Çık dışarı, çık dışarı, küçük kız."

Bölüm 25

Gölgelerin içinde, babamdan kaçmayı başarıyoruz.

GÖLGELERDE, babamdan kaçmayı başarıyoruz. Şimdilik. Onun araması onu meşgul ederken biz polisi ararız. Juliet arabama doğru koşar, ama ben onu eve doğru çekerim. O çılgınca başını sallar ve elimi Camaro'nun yönüne doğru çeker. Babamdan ve bu lanet adadan uzaklaşmak için çaresizdir. Arkamızda, ağaçların arasında, babam bir el daha ateş ediyor. Çatırtı sesi, buradaki sessizlikte kulakları sağır ediyor.

Şimdiye kadar kaç tane oldu? Sekiz mi?

"Lastikleri vurdu. Burada servis yok. Yukarı çıkıp sabit hattan polisi aramalıyız."

O, içinden küfrederek, ben evin yolunu tutarken yanımda topallayarak yürüyor. Bacağından kan akıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, onun acı çekmesinden ve ona yardım edememekten nefret ediyorum.

"Ne oldu?"

"Kırık cam." Her adımda yüzünü buruşturuyor. "Çıkmak için camı kırmak zorunda kaldım."

Elini sıkıyorum. "Cesur kızım."

Ön kapıya çıkan merdivenleri çıkarken, çılgın gözlerle omzunun üzerinden geriye bakıyor.

"Seni vurmadı mı?"

"Hayır. Rachel'ı vurdu."

"O da içeride miydi?" Gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışları şakağıma takılır. "Sana zarar verdi mi?"

Kafamı sallıyorum. "Onu vurduktan sonra bana tabancayla vurdu."

Başım dönüyor ve neredeyse tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum, ama Juliet'i kollarımın arasına alıp eve taşıyorum.

Bir silah sesi duyulur ve ben zıplarım. Ağaçların arasından babam adımı bağırır. "Koş!" diye çılgık atar Juliet.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkar ve eve koşarım. Mutfağın önünden geçerken Juliet, Rachel'ın cesedini kiraz kırmızısı bir kan gölünün içinde görür.

"En azından biri öldü," diye tıslar.

"Keşke bunu yapan ben olsaydım." Onu bunun için de cezalandıracağım.

Rachel'in hatası, annemle aynı kaderi paylaşmayacağına inanmasıydı. Onun gibi bir canavarın yatıştırılabileceğine, sakinleştirilebileceğine inanmasıydı.

O hala nefes alırken ondan kaçış yok.

Merdivenlerden yukarı çıkıp babamın ofisine dalarım. Tek sabit telefonu burada tutuyordu, böylece gelen ve giden tüm iletişimden sorumlu olmasını sağlıyordu. Bizi kontrol etmenin başka bir yolu.

Juliet'i sandalyesine oturtuyorum, tüm vücudu titriyor, ve 911'i arıyorum.

Operatör cevap verdiğinde, "Babam bizi öldürmeye çalışıyor. Zaten birini öldürdü. Hemen birini göndermeniz gerekiyor..." diye bağırırım.

Küçük, neredeyse duyulmayacak bir gıcırta.

Babam odaya girdi, elinde silah. Namlu bana doğrultulmuştu. İşte bu.

Yolun sonu.

"Telefonu bırak, Trey."

En azından polis bu aramanın kaydını alacaktır. En azından gerçek suçlunun kim olduğunu bileceklerdir.

Operatörün adres ve isim talepleri cevapsız kalır, ben babamın dediğini yaparım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

O, kahkaha ile alay arasında bir yerde olan acımasız bir ses çıkarır. "Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım. Sen benim oğlum değilsin."

Masayı dolaşarak Juliet'ten uzaklaşıyorum, o bana sarılsa da. Onun sadece bir mermisi kaldı ve ikimizin de sonunu getirmesine izin vermeyeceğim.

"Haklısın. Sen benim babam değilsin. Ben sana hiç benzemiyorum." "Yapma!" diye bağıır Juliet.

Babam tetiği çekmeden hemen önce.

Patlama kulaklarımı çınlatır, beynim acıyı algılamadan önce kolumdan sıcak kan damlaları akar. Juliet'in çığlıklarını algılar.

Babam tetiği tekrar çeker. Boş bir *tıklamadan* başka bir şey çıkmaz. Kurşunu bitmiştir.

Gömleğimin ve derimin parçalandığı, kurşunun sıyırdığı yerden kan sızan pazımsı yerimi silkeliyorum.

Iskelemiş.

Adrenalin ve hayatta kalma içgüdüğü acıyı bir kenara itiyor ve babama saldırıyorum.

Silah havaya uçar, duvara çarparak gürültü çıkarır. Babam boğazıma vurur, acı içinde inleyerek belimden eğilmeye zorlar.

Dizini burnuma vurur.

Keskin, dayanılmaz bir acı hissederek görüşüm kararı ve yere düştüm. Sert bir şekilde.

Görüşüm netleşmeden, babam üstüme çıkmış, yumruklarını kafama, göğsüme, yüzüme, vurabileceği her yere yağdırıyordu. Daha önce defalarca olduğu gibi.

Kanıyorum. Güçsüzüm. Ve onunla savaşıyorum. Bu sefer beni gerçekten öldürecek.

Acı, kan kaybı, çok fazla. Beni dibe çekiyor. Vücudum kaderini kabullenirken hayatta kalma içgüdülerim azalıyor.

Bırakın dikkatini bana versin, bırakın beni öldürsün, böylece o kaçabilir.

Böylece yaşayabilirim.

Omzunun üzerinden, ateşle çizgili koyu saçlı, vücudu siyah deriye sarılmış bir iblis belirir. Elinde parıldayan bir cam parçası vardır.

Küçük şeytanım, beni kurtarmak için cehennemin derinliklerinden gönderilmiş, onun hiç bilemeyeceği şekillerde.

Camı onun boynuna getirir ve boğazını keser. Her şey durur. Yumruklar, bağırışlar, ıstırap. Yumrukları kaybolurken sessizlik çöktü, saldırı aniden sona erdi, adam boynunu tuttu.

Kızıl kan parmaklarından sızıyor, boğuk sesleri müstehcen.

"Bu Autumn için." Sözleri ve elleri titriyor, ama kararlı. Kanıyor, yaralı ve titriyor, ama yine de tanıdığım en güçlü kişi.

Burnumdan ve kolumdan kan fışkırmasına ve başımı ikiye ayıran acıya rağmen, babamı üstümden itiyorum. Kendi kanında boğulurken sırt üstü yere düşüyor.

Juliet'in bana uzattığı cam parçasını alıyorum.

"Trey." Camın ucunu boğazına bastırdığımda babam adımı mırıldanır.

Ve keserim.

"Bu Juliet için." Bir başka parlak kırmızı kesik. Asla yeterince derin değil. "Bu benim için."

Kanlı parçayı başımın üstüne kaldırdım. Altımda, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Sonunda, babamın gözlerinde korkuyu görüyorum.

Onu bana zarar veren, annemi öldüren, Autumn'u öldüren, sevdiğim kadına zarar veren bir canavar olarak hatırlamayacağım.

Onu böyle hatırlayacağım.

Camı boğazına saplarım ve onu boğmak için orada bırakırım. Kendi kanında boğulması için. Hayatının son anlarında acı çekmesi için. "Bu annem için."

Bölüm 26

Juliet

KAMPÜSTE, öğrenciler dedikodu ve fısıltılarla uğultu içinde, herkes mevsim normallerinin üzerinde sıcak olan sonbahar öğleden sonrasının tadını dışarıda güneşin altında çıkarıyor.

Telefonum annemden gelen bir mesajla titriyor.

ANNE

Uçağımız az önce indi. Yakında görüşürüz!!!

Dün hastaneden taburcu olmama rağmen, benimle olmak için Londra'daki iş seyahatlerini erken bitirdiler. Son birkaç ayda yaşadıklarımın tüm ayrıntılarını onlarla paylaşmak istemiyorum — en azından beni veya Trey'i suçlu gösteren ayrıntıları — ama şeytanım yanımda olduğu sürece, bunu atlatacak kadar cesur olacağımı biliyorum.

Aldığımız tüm yaralar, Trey'in babasında savunma yaralarının olmaması, onun silahından ateş edilen kurşunlar ve tetikte sadece ona ait parmak izlerinin bulunması nedeniyle polis, meşru müdafaa hikayemize inandı. Kesik başparmakları DNA testi için aldılar ve Charles Lamont'un çeşitli cihazlarında binlerce cinsel istismar görüntüsü buldular. Şimdi, Charles Lamont ile bağlantılı kayıp kişilerin cesetlerini arıyorlar, ancak henüz hiçbirini bulamadılar. Atletizm Bölüm Başkanı'nın bu kadar iğrenç bir şey yapmış olabileceği düşüncesi tüm üniversiteyi sarsmıştır.

"Ailen mi mesaj atıyor?" Sienna telefonuma doğru başını salladı. Yanımda çimlerde güneşleniyordu, tişörtlerimizin askıları aşağıya inmiş, şortlarımızın kenarları iç çamaşırlarımızdan biraz daha uzundu, kış gelmeden önce olabildiğince fazla D vitamini almaya çalışıyorduk.

Onun yanında Luke sırtüstü yatıyor, gömleksiz ve koluyla gözlerini koruyor. Zaten kıskanılacak derecede bronzlaşmış ve çıplaklığı bunu daha da belirginleştiriyor. Ama ikisi de hastanede yanımdan ayrılmadı ve Luke, Trey'in kolundaki kurşun yarasına rağmen beni görmekte ısrar ettiği her seferinde hemşirelere Trey'i yatağında tutmaları için yardım etti.

"Evet. Yoldalar."

"Ailemle tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor Trey, meşe ağacına yaslanmış olarak.

Kot pantolon ve deri ceket giymiş, yanında motosiklet kaskı var. Dünyanın diğer morluklarını görmesine hazır değil, ama gözündeki morluğu ve burnundaki çürüğü saklayamıyor.

Hastanedeki hemşire yarasını dikmiş olmasına rağmen, eli hala bandajlı. O yaralanmanın nasıl olduğu konusundaki ayrıntıları anlatmadık.

Diğer tarafında, Fluffy, Trey'in onu taşıdığı taşınabilir konteynırdaki bir kayanın üzerinde güneşleniyor. Biz yokken ona bakacak kadar cesur olan tek kişi Finn'di.

"Juliet'in ailesi o ürkütücü lanet şeyi görene kadar sabırsızlanıyorum," diyor Luke. "Ve örümceği de."

Sienna, çıplak ayağının topuğuyla ona yarım yürekle tekme atıyor. "En iyi arkadaşımı koruduğun için teşekkür ederim," diyor Trey'e.

"O benim kıcımlı kurtardı," diye düzeltir ve bana gülümser.

Birbirimizi kurtardık. O olmasaydı ben burada olmazdım, ben olmasaydım o da burada olmazdı. Onsuz bir gün daha yaşamak istemiyorum.

"Senden şüphelendiğim için özür dilerim," diyor Sienna. "Ve sarhoşken seni sorguya çektiğim için."

"Önemli değil."

"Hâlâ ondan hoşlanmıyorum," diye mırıldanır Luke.

Trey başını sallar ve kendini savunmaya çalışmaz. Babasının kısa bir süreliğine onu kendi klonu haline getirmeyi başardığını bilir ve Luke kadar o halinden nefret eder.

Sienna elimi sıkar ve sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltır. "Sadece en iyi arkadaşımın mutlu olmasını ve ona layık bir erkekle birlikte olmasını istiyorum."

Ona gülümserim. "Öyleyim ve o da layık."

"Sence onu gerçekten bir cam parçasıyla mı öldürdü?" Derin, tanıdık bir ses hepimizin başını çevirmesine neden olur.

Üç Şeytan yaklaşır, hepsi takım logolu tişörtler giymektedir.

Henüz güneşin altında uzanan bizi fark etmemişlerdi.

"Hayır, silahla olduğunu duydum. Onu beş kez vurdu."

"Fıstık." Finn'in okyanus kadar derin sesi, her duyduğumda beni hala şaşırtıyor.

"Fıstık derken ne demek istiyorsun?" diye sorar Knox. "Onu fıstıkla mı öldürdü sanki?"

"Fıstık alerjisi."

"Siz üçünüzün dedikoducu olduğunuzu kimse size söylemedi mi?" diye sesleniyorum. "Ve evet, cam parçasıydı."

Devils sonunda bizi fark etti, Knox'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, gömleğini çıkarıp doğrudan Luke'un kafasına fırlattı.

Luke protesto ederek bağırır ve gömleği geri atar. "Terin ve vücut kokun her yerine sinmiş."

Damien gömleğini çıkarır ve aynısını yapar. Yanımdaki boş yeri kapar ve Trey ayağa kalkar, onu ikiye bölmeye hazırdır. "Hala bizimle olduğun için mutluyum, psikopat."

"Teşekkürler."

Trey, Fluffy'nin kafesini alır ve çimlerin üzerinde yavaşça yürür, benimle Damien arasındaki birkaç santimlik boşluğa yerleşir ve takım arkadaşını kenara çekilmeye zorlar. Damien, Trey Fluffy'yi yanına koyduğunda homurdanır ve uzaklaşır, ama Trey umursamaz, elini belime dolayarak beni kendine çeker.

Başını kulağıma yaklaştırır ve koluma dövme yaptırdığı mürekkebi parmağıyla okşar. "*Benim* küçük şeytanım."

"Senin," diye fısıldarım.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sorar Sienna.

"Burayı satacağım," diyor Trey. Omurgamdan aşağı koşan titremeyi bastırıyorum. Umarım o adaya bir daha dönmek zorunda kalmam. Orada dolaşan tüm canavarlar gitmiş olsa bile, hayaletler hala orada. "Ve görünüşe göre Koç, Atletizm Başkanı olacak."

"Nerede yaşayacaksın?"

Bana gülümser. "Juliet'in istediği herhangi bir dairede."

Trey ve benim mezuniyetten sonra birlikte yaşayacağımız bir gelecek hayaliyle göğsüm kabarıyor. Önümüzde sayısız çılgın seks ve sefahat geceleri var. "Penthouse süit," diye düzeltiyorum. "Senin narin, küçük prensesin için sadece en iyisi."

Gülümsemesi kulaklarından kulaklarına kadar uzanıyor. "Sadece en iyisi."

Damien inler. "*Tanrım*. Siz ikiniz artık üvey kardeşler kadar iğrenç olmaya başladınız."

Luke ona orta parmağını gösterir ve Sienna gözlerini kısar. "Biz üvey kardeş *değiliz*."

"Artık değil," diye mırıldanır Damien.

"Kapa çeneni, Vanderbilt." Luke'un duygusuz sesi beni güldürür.

Luke'un yanında Knox dişlerinin arasından tıslar. "*O da* kim?"

Bir kız kaldırımında yanımdan hızla geçer. Kız, Finn'in dikkatini çoktan çekmiştir ve Damien de onu görünce canlanır, donakalır.

Neredeyse beyaz sayılabilecek platin sarısı saçları arkasında dalgalanıyor. Kusursuz alabaster teni, kambur omuzları, bileklerine kadar uzanan kolları ve ayakkabılarına kadar uzanan taytları onu tamamen örtüyor. Benim tam tersim.

"Tanıdık geliyor." Damien yanımda neredeyse salya akıtıyor.

"Onu geçen dönem gördünüz, aptallar." Gözlerimi deviriyorum. "Yemekhanede."

Beni ve Sienna'yı hayranlıkla izledikten sonra, kendileri için fazla saf ve narin görünen melek gibi güzelliğe gözlerini diktiler.

"Onu tekrar görmek istiyorum," diye mırıldanır Damien, büyülenmiş bir şekilde. "Giysileri olmadan."

Finn onaylayarak mırıldanırken, Knox "Evet, *lanet* olsun" diye inledi.

"Hepiniz çok iğrençsiniz," der Sienna burnunu kıvrarak. "Seks yapmanız lazım."

"Ve bunu yapacak kızı da biliyoruz," diye Damien onayladı. Şeytanlar ona el koyarsa, Tanrı onu korusun.

Trey konuşmaya dikkatini vermiyor. Tüm dikkati bana odaklanmış, parmağı kolumdaki dövmeyle okşuyor, bakışları yüzümün hatlarını izliyor, sanki her santimini ezberliyormuş gibi.

Onun dokunabileceği, görebileceği, nefes alabileceği kadar hayatta olduğum için minnettarım. Hala yanımda hayatta olduğum için minnettarım.

Ben de öyle.

Bölüm 27

Trey

BABAM annem için anakarada bir mezarlık seçti. Ona minnettar olabileceğim tek şey, o sefil adaya bir daha asla dönmek zorunda olmamam.

Tek varisi, sahip olduğu her şeyi satarken, mezarında kemikleri sızlıyor. Tüm mal varlığı. Hiçbirine ihtiyacım yok, istemiyorum da. Satıştan elde edilecek para, Juliet'le birlikte yeni bir yer bulup yeni bir başlangıç yapmak için yeterli olacak. İkimizin de kabuslarına konu olan, o kadar çok korkunç şeyle lekelenmemiş bir yer.

Hayatım boyunca sürekli benimle olan omuzlarımdaki ağır yük artık yok. Babamın son nefesiyle birlikte ortadan kayboldu.

Artık Juliet yanımda, elimi tutuyor ve benim her yanıma sevir, en karanlık yanlarımı bile. Göğsümde tanıdık olmayan bir duygu yükseliyor.

Umut.

Parlak güneşin altında, Juliet annemin mezarının üzerinde büyüyen çimlere elini bastırıyor. Onu burada, ailesinden uzak, tek başına gömmüş. Sadece bir isim ve birkaç tarih. O bundan çok daha fazlasıydı. Bir zamanlar, o benim her şeyimdi. Sahip olduğum tek şeydi.

"Teşekkür ederim," diyor Juliet anneme fısıldayarak, sessizce gözyaşlarını siliyor. "Hayatımı kurtardığın için."

Anneme duyduğu minnettarlık, onu daha da çok sevmemi sağlıyor. Bir yanıma, annemin ikimizi bir arada göremeyeceğini, Juliet'i ona kız arkadaşım olarak tanıtamayacağımı, kaçtığımızda düzenleyeceğimiz spontane nikah törenine katılamayacağını düşünerek üzüyor.

Ama bir diğer yanıma, annemin birbirimizde bulduğumuz sevgiyi ve şifayı tam olarak bildiğinden emin.

Küçük şeytanım yanağıma tatlı bir öpücük kondurup, annemle baş başa kalmam için beni yalnız bırakıyor. Şimdilik.

Ona ne kadar teşekkür etsem azdır. O gece tanımadığı on beş yaşındaki bir kız için yaptığı fedakarlık için ona sonsuza kadar minnettar olacağım. Bu riski alarak, bir kızın hayatını kurtararak başına geleceklerin farkındaydı, ama yine de yaptı.

Güneşin sıcaklığı yanaklarımı öpüyor ve bir an için gözlerimi kapatıyorum, bu sıcaklığın annemin ellerinden geldiğini hayal ediyorum. "Onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim."

Hafif bir esinti. Annem bana gitmemi söylüyor. Sevdığım kıza göz kulak olmamı söylüyor. Bir gün onunla tanışıp aşık olmam için kurtardığı kıza.

Beni kurtaracak olan kız.

Juliet'e otoparkta katılıyorum, poposu motosikletime yaslanmış, metal parlak güneş ışığı altında parlıyor ve kırmızı kaskını kollarında tutuyor. Yemin ederim, motosiklete neredeyse bana olduğu kadar aşık.

Gözlerimden yaşları silerek ona gülümsedim ve kendi kaskımı aldım. "İlk resmi randevumuza hazır mısın?"

Yanağımı okşadıktan sonra benim gülümsememi taklit etti. Dokunuşu, onun asla bilemeyeceği şekilde beni iyileştiriyor. "Hazırım."

Balta atmaya gitmeden önce bir kaçış odasına gidiyoruz. Sonra, eğer istersek, bir öfke odasına uğrayıp bir şeyler parçalayabiliriz. Mükemmel küçük şeytanla mükemmel bir ilk randevu.

"Birlikte öldürdük, birbirimizi becerdik ve şimdi bir evcil hayvanın velayetini paylaşıyoruz, ama ilk randevumuza çıkıyoruz, bu biraz tuhaf."

"Çok tuhaf." Juliet kaskını takıyor. "Kesinlikle çılgınca. Tam da sevdiğim gibi."

Bacağımı motosikletin üzerinden geçirip, arkaya binmesine yardım etmek için elini tutuyorum. "Bu gece motosiklette mi sevişiyoruz, yoksa ormana kadar kovalayıp bir ağaca mı dayayıp sevişiyoruz?"

Her iki seçenek de benim için uygun. Juliet yanımda olduğu sürece, onun istediği her şeyi yaparım. Hayatımızın geri kalanında her saniye ona ne kadar minnettar olduğumu göstereceğim.

Kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. "Kim demiş sana beni sikmene izin vereceğim diye? Bu sadece ilk randevumuz."

Bölüm 28

Juliet

Karanlık ormanı kaplarken, ben ağaçların arasında koşuyorum, botlarım düşmüş dalların ve çıtır çıtır yaprakların üzerinde gürültü çıkarıyor.

Kalbim çarpıyor, göğsüm inip kalkıyor, önümdeki yolu görmek için çabalıyorum. Parlak, dolunay başımın üzerindeki ağaç dallarının arasından görünmeye çalışıyor, ama arkamdaki gürültülü ayak sesleri yaklaşıyor.

Serin gece havası ciğerlerimi dondururken, patikadan atlayıp ağaçların arasında saklanıyorum.

Ama çok geç kalmışım.

Sert bir vücut bana çarparak beni sağlam bir meşe ağacının kabuğuna yapıştırır ve nefesimi keser.

Nefes nefese kalıyorum, omurgam acımasız ağaca çarparken, bir bıçak kınından çıkıp boğazımı kesiyor. Donup kalıyorum, kalbim vücudumda hareket eden tek kas olarak kalırken, ağır bir el omzuma konarak beni yerinde sabitliyor.

"Şuna bak," der maskenin altından. "Bir şeytan, kendi iblisini yakalıyor."

Sıcak bir heyecan midemde kabarıyor. Oynadığımız bu oyundan asla bıkmayacağım. "Beni yakalarsan, beni sikersin."

Maskenin altını görmeme gerek yok, sırttığını biliyorum.

Trey beni yerinde tutarken, sessiz karanlıkta dikkatli ve özenli bir şekilde başımın üstündeki ağacın kabuğuna takma adlarımızı kazıyor.

İblis ve Şeytan.

Benim şeytanım. Onun iblisi. Başka bir şey olmak istemezdim.

Soğuk hava yanaklarımı ve boynumun açıkta kalan derisini sarıyor, damarlarımda dolaşan adrenalin daha da sıcak hale geliyor.

Bıçağı aşağı doğru kayıyor, eteğimin kenarının hemen altını sıyrıyor. Mevsim için hiç uygun olmayan bir kıyafet ama gecenin aktiviteleri için tam da doğru.

Bıçağı hızlıca sallayarak, uyluğumu kesiyor. Acıyla irkiliyorum, ama o tek dizinin üzerine çöküp maskesini kaldırarak o mükemmel, dudakları büzülmüş ağzını ortaya çıkardığında, acı hızla yerini tahrik hissine bırakıyor.

Dili ortaya çıktı ve başımızın üstündeki az ışıpta parıldayarak kanımı yaladı.

O bıçağı tekrar düşürdüğünde, tanıdık soğuk metal sapı bacaklarımın arasında kayarken, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim. Sapı klitorisime bastırıldığında kalbim gırtlığıma kadar çıktı. İstemedi inilti kaçırmam kaçınılmazdı.

"Bin üzerine," diye emreder, külotumu kenara itip girişime dokunur.

"Zorla beni," diye alay ettim.

Ayağa kalkar, üzerimdeki gölge uzaktaki yıldızların ve ayın ışığını tamamen engeller. Sessizce, ben nefes nefese kalıp tırnaklarımı demir gibi kollarına geçirirken, sapı içime sokar.

Yavaşça, acımasız sapın etrafında gerilirim ve o hareket etmeyi bırakır. "Sür onu."

Bu sefer dediğini yapıyorum, kalçalarımı sallayıp ucunu sürüyorum, duvarlarım sert uzunluğuna uyum sağlamak için gerildikçe daha da fazlasını alıyorum. Acı ve zevkin karışımı gözlerime yaşlar getiriyor.

Onun önünde kıvranmam, dudaklarından bir inilti koparır. Bu ses tek başına damarlarımda bir heyecan dalgası yaratır ve daha hızlı sallanmaya başlarım.

Karanlıkta, nefeslerimiz ve inlemelerimiz karışıyor, ben sapı sürerken sırtım ağacın kabuğuna sürtünüyor. Başımızın üstünde, dolunay ve parlak yıldızlardan oluşan takımyıldızlar, ağaçların tepesini zar zor aşıyor, bizim ahlaksızlığımızın tek tanıkları.

"Ne kadar kötü bir kızsın," diye mırıldanıyor, saygıyla. "Hepsi benim."

Sabırsızlığı onu ele geçirdiğinde, bıçağın sapını çıkarır. O bıçağı kılıfına geri koyarken, zevk çok çabuk biter ve ben inlerim. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum, şeytan." Lezzetli bir mırıldanmayla fermuarını aşağı çekiyor. "Sana her santimini vereceğim."

Ucu, girişime dokunduğunda ön sıvıyla ıslanmıştı bile, tanıdık sıcak, pürüzsüz derisi, beklentiyle ağzımı sulandırıyor.

"Siktir beni, şeytan," diye bağırırım. Şimdi sabırsız olan benim.

Maskenin altında kıkırdıyor, ama artık tartışmıyor ya da benimle dalga geçmiyor.

Ben inleyip ona sarıldıkça, o yavaşça içeri giriyor, dar duvarlarını onun kalınlığını ve uzunluğunu barındıracak şekilde geriliyor.

İlk başta nazik. Sevgi dolu. Ağzını ulaşabildiği her dövme cilt parçasını öpüyor, yavaşça geri çekilip tekrar içeri giriyor. Gözlerimi yaşartacak kadar hassas.

Tırnaklarını çıplak kollarına batıyor. "*Daha hızlı.*"

"Dikkatli ol," diye uyarıyor. İkimiz de benim alaylarımın ona ne yapabileceğini biliyoruz.

Bana. Beni yarın kanayana ve sendeleyene kadar sert ve hızlı bir şekilde becerecek.

İyi. Ben de bunu istiyorum. Her hareketimde, bu gece bana yaptıklarını hatırlamak istiyorum.

"Beni konuşamayacak kadar sert sık. Beni, içindeki sikişinden başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar sert sık."

Bu, onun ihtiyacı olan tek izin. Sonunda, darbeler daha sert, acımasız, merhametsiz hale geliyor.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Onun her pompalama hareketinde zevk damarlarımdan akarken, ben daha yüksek sesle inliyorum. Onun penisi beni ikiye bölüyor, kafamdaki tüm düşünceleri ve dilimdeki tüm kelimeleri silip süpürüyor.

Tanıştığımız gece benim onun için doğru kişi olduğumu biliyordu. Artık ben de bundan eminim. Karanlık, ahlaksız ruhlarımız birbirini bulmak için yaratılmıştı.

Ağır eli boğazımı sarıyor. Kan akışı yavaşlıyor, başım hafifliyor. Nedense bu, zevki daha da artırıyor.

"Bayılacaksın, güzel kız," diye mırıldanıyor. "Ve kendine geldiğinde, ben hala içinde olacağım, seni küçük bir şeytan gibi sikişmeye devam edeceğim."

Onun beni delip geçen penisi ve nefes almamı engelleyen eli arasında, tek bir kelime bile söyleyemiyorum.

Neon kırmızısı maskesi gördüğüm son şey olana kadar boğazımı sıkarken, dünya kararır.

Kendime geldiğimde, hala beni sikiyor, nefes nefese ve bacaklarımın arasındaki boşluk kaniyor. "Fantezine hoş geldin, güzel kız."

"*Trey.*" Tırnaklarım, hala iyileşmekte olan kurşun yarasını incitmemek için dikkatli bir şekilde onun pazılarına batıyor.

O haklı. Bu benim fantezim. Her saniyesi.

Beni tekrar boğuyor, kan akışının kesilmesi başımı lezzetli bir şekilde hafifletiyor, ta ki bayılana kadar.

Gözlerim tekrar açıldığında, beni döndürmüş, bu sefer ön tarafım ağaca bastırılmış. Kabuk, yanağıma ve kollarım zayıf olduğu için ağaca bastırmayı başardığım avuç içlerime sert geliyor.

Bir şekilde bıçağının bıçağını kabuğa sıkıştırmış, sapı dışarı çıkmış.

"Bu sefer her deliği dolduracağız." Kulağıma fısıldadığı bu söz, omurgamdan aşağı bir titreme geçirir, adrenalinele karışık bir korku hissi. Benim hoşlandığımı biliyor.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra konuşacak kadar nefesimi toplayabiliyorum. "Elinden geleni yap, şeytan."

Alçak bir kahkaha. Her seferinde ona yeniden aşık olmamı sağlayan kahkaha. "Öyle yapacağım. Sapına bin, şeytan."

Onun talimatına uyarak bıçağın sapına geri kayıyorum ve acımasız metalin etrafındaki gerginlikten nefesim kesiliyor. Zevk dalgaları beynimde patlarken kalçalarımı ileri geri sallıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, neredeyse patlayacak gibi.

Arkamda, tükürüyor, penisini ıslatıyor ve sonra ucunu arka girişime dokunduruyor. Ben kasılınca, "Rahatla" diye sakinleştiriyor.

O yavaşça içime girerken kalçalarımı hareket ettirmeyi bırakıyorum, hareketleri beni sapın daha da aşağısına ittiğinde acı ve zevk birbirine karışıyor.

Onun uzun, boğuk inlemesi neredeyse orgazmı içime akıtıyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

İki parmağını ağzıma sokmadan önce, yüksek sesle yankılanan bir şaplaqla kıcıma vuruyor. Sikini kıcıma sokarken, söz verdiği gibi her deliğimi dolduruyor.

Parmaklarının etrafında çığlık atıyorum, o kıcıma tekrar tekrar girip beni sapı sürmeye zorlarken tırnaklarımı kabuğa geçiriyorum. Metal içime saplanıyor ve hangisinin daha acı verici ya da zevkli olduğunu bilemiyorum

—bıçak mı yoksa sik mi.

"Seni seviyorum, küçük şeytan," diye mırıldanır, zevk kaçınılmaz zirveye tırmanırken. "Karanlığının benimkine uymasını seviyorum."

Amım sapın etrafında titriyor, zevkin doruk noktası artık kaçınılmaz. Uçurumdan düşmeden önce onun adını haykırmayı başarırım. "Trey!"

Onun penisi ve bıçağı beni uçurumun kenarına sürüklerken, ağızımdaki parmakların arasında onun adını haykırıyorum.

Orgazm, vücudumdaki her kasın sıvılaşmasına ve amımın çılgınca kasılmasına neden oluyor. Onun penisi, parmakları ve bıçağı içime girip her deliğimi dövdükçe, zevk dalgaları üst üste geliyor.

"*Juliet*," diye tıslar, benimle birlikte boşalırken son bir kez sertçe içime girer.

Trey Lamont da benim kadar berbat durumda. Kırık, yaralı ve çarpık. Benimkiyle aynı kararmış kalbi olan bir eş bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama birlikte, karanlık, parçalanmış ruhlarımız bir bütün oluyor.

Epilog

Trey

Babamın mirasından kalan ^{para} nihayet hesabımda yatmaya başladığında, Juliet yeni evimizi bulmak için piyasayı didik didik aramaya başladı. Mezun olduktan sonra nerede iş bulacağına karar verene kadar geçici bir yer arıyoruz.

O ne karar verirse versin, ben onun peşinden gideceğim.

Bu arada, babam gibi insanlardan uzak, güvenli bir yere ihtiyaç duyan kadınlar ve çocuklar için yerel bir sığınma evi açmak üzere avukatlar ve finans danışmanlarıyla iletişime geçtim. Annem ve Autumn'un hak ettiği bir sığınak.

Bu gece, Massacre Manor'ın sezon sonu kapanışından önceki son gecesi. Juliet ve ben bu sefer gönüllü olarak çalışıyoruz, ikimiz de maskelerimizi takıp birlikte kalabalığı korkutuyoruz.

Bu gece kimsenin ölmesine gerek yok, ama birkaç çılgılık kimseye zarar vermez.

Hepimiz bu yüzden buradayız, değil mi?

Juliet ve ben karanlık mekanı el ele dolaşıyoruz, dengesiz çift konuklara unutamayacakları bir korku gecesi yaşıyor. Küçük şeytanımın çılgın kahkahası kulaklarımda yankılanıyor, biz hayaletli evin ve loş ahırın içinden koşarak geçiyoruz.

"Seni bulduğuma sevindim," diye mırıldanıyor ve elimi sıkıyor.

"Seni yakaladığıma sevindim." Hayatımda hiçbir şeye bu kadar minnettar olmamıştım. Annemin fedakarlığı boşuna olmamıştı.

Juliet, konuklara atlayıp onları arazide kovalarken çıkardığımız her çılgılıkta gülüyor.

Nefesi kesilip hırıltılı soluk alırken, maskemin altında sırıttıyorum. "Daha hızlı koşsan iyi olur, küçük şeytan."

O da bu meydan okumayı kabul eder ve biz, dünyada sadece ikimiz varmışız gibi, hayaletli evde koşuştururken misafirler unutulur.

Mısır labirentinde yalnız kaldığımızda, o yavaşlar.

O gece onu bulduğum yerin aynısı. Vanderbilt, Rockefeller ve Ashby, korkutulamayacak kızı korkutmaya kararlıydılar. Ben onu korkuttum ve o da bundan hoşlandı.

Hâlâ da hoşuna gidiyor.

O, yüksek mısır saplarının arasında dolaşmaya devam ederken, tatlı, çimen kokusu bizi sararken, ben durdum. Hava, tanıştığımız gecedен daha soğuktu, sıcak boynumu sarıyor ve kot pantolonumun kumaşına işliyordu, ama birbirimizi ısıtacaktık.

"Bu çok eğlenceli," diye nefes nefese söylüyor. "Bunu her yıl yapmak istiyorum."

Cevap vermediğimde, Juliet dönüp birkaç metre arkasında durduğumu fark etti.

Başını çevirerek etrafımızı inceler ve ben maskemin altında gülümserim. Maskesini kaldırır, mavi gözleri parlak ve dans eder gibi. Gülümsemesi zaten benimkini yansıtıyor. "Söyle."

Ben de söylüyorum. "Koş, küçük şeytan."

Harmony West'ten Daha Fazlasını Okuyun

Devil You Know'u okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Beğendiyseniz, [bir yorum bırakırsanız](#) çok sevinirim!

Daha fazla maskeli hokey romantizmi için, serinin bir sonraki kitabı [Die for You](#) ile devam edin! [Diamond Devils](#) serisinin her kitabı bağımsız olsa da, en iyi okuma deneyimi için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Daha baharatlı, karanlık bir romantizm mi istiyorsunuz? Diğer kitaplarıma göz atın!

Briar, maskeli takipçisinin bir katil olduğunu kanıtlamaya karardır... ta ki [Saint and Sinner Duet](#)'te ona aşık olmaya başlayana kadar. **Her Saint'in sonu bir gerilimle biter ve karakterler ikinci kitap His Sinner'da mutlu sonlarına ulaşırlar.*

Cassie kayıp en iyi arkadaşını ararken eski sevgilisine aşık olmaya başlarken, Noelle birinin bodrumunda rehin olarak uyanır ve *Captivate Me*'de onu esir tutan tehlikeli, çekici adamdan daha zeki davranmak zorundadır.

[Captivate Me](#)'de onu esir tutan tehlikeli ve çekici adamdan daha zeki davranmak zorundadır.

Madalyn, [Always with You'da](#) isimsiz bir takipçinin hedefi olduktan sonra, mükemmel erkek arkadaşı ile şüpheli kötü çocuk arasında kalır.

Teşekkürler

Sevgili okuyucularım, yedi kitap boyunca benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. 2023'te yayıncılığa başladığımda, önümde nasıl bir yolculuk olduğunu bilmiyordum ve hayallerimi gerçekleştirmemi sağlayan her birinize minnettarım. Sizin sayenizde her gün sevdiğim şeyi yapabiliyorum ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Beta okuyucularım Lauren, Erin, Kelsey ve Lianne'e, inanılmaz geri bildirimleriniz ve desteğiniz için çok teşekkür ederim! Sokak ekibime, desteğiniz ve kitaplarımı tanıtmanız için hepinize teşekkür ederim! Coşkunuz, nezaketiniz ve cömertliğiniz beni her zaman şaşırtıyor ve sizleri yanımda olduğu için dünyanın en şanslı yazarı olduğumu düşünüyorum.

Alex, yazmaya devam edebilmem için tüm arka plan işlerinde bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Her gün beni gülümsetip güldürdüğün için teşekkür ederim. Bana gurur duyduğunu söylediğin her an için teşekkür ederim. Benden hiç şüphe etmedin ve sarsılmaz desteğin için sana her zaman minnettar olacağım. Bu yolculuğa seninle çıkabildiğim için çok şanslıyım.

Yazar Hakkında

Harmony West, karanlık ve yasak aşk romanları yazıyor. Gizem, sürprizler ve heyecan içeren aşk hikayelerini seviyor.

Harmony West'in en son yayınları hakkında güncel bilgiler için [haber bültenine abone olun](#), [web sitesini ziyaret edin](#) veya sosyal medyada onu takip edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

